

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOVE
CONTRACT
SERIES

LOVE CONTRACT

usa today bestselling author
SOPHIE LARK

AŞK SÖZLEŞMESİ

AŞK SÖZLEŞMESİ
KİTAP 1

SOPHIE LARK

THEO

T Parti on dakika içinde başlayacak ve şimdiden bir felaket çünkü orta süsü yeni geldi ve parlak kanarya sarısı.

Bu kulağa destansı boyutlarda bir felaket gibi gelmeyebilir ama inanın bana, patronumun gözünde bu Hindenburg ölçeğinde bir gaf. Angus sarıdan *nefret eder*. Öyle bir tutkuyla nefret ediyor ki, bir zamanlar sarı ile evli olduğunu ve sarı tarafından aldatıldığını düşünebilirsiniz.

En iyi arkadaş.

Galactic için çalışan hiç kimsenin sarı giymesine izin verilmez. Şirket ofislerine sarı getirilemez. Ve en önemlisi, partilerde sarı giymek yasaktır.

Şeker tabaklarından sarı Skittles topladım. Sekreterimize sarı Beetle'ını şirket otoparkına park edemeyeceğini söyledim. Hatta bir şirket pikniğinde göle hardal şişesi bile attım.

Bu noktada, sarıdan neredeyse patronum kadar nefret ediyor olabilirim.

Ancak bunların hiçbiri bu floresan çiçekleri sipariş ettiğim güzel, sakinleştirici krem tonuna dönüştürmeme yardımcı olmayacak.

"Bu nasıl oldu?" Martinique'e sordum.

"Bilmiyorum!" Tırnağını kemiriyor.

Martinique benim asistanım. Asistanın asistanı çünkü Noel'de zatürreye yakalandıktan sonra Angus sonunda seksen saatlik çalışma haftalarımın sürdürülebilir olmadığını kabul etti.

O zamandan beri, aynı zamanda en iyi arkadaşım oldu. Ve patronum beni yavaş yavaş delirtmeye çalışırken aklımı başımda tutan tek kişi.

Bunun ne büyük bir felaket olduğunu bilecek kadar uzun süredir burada çalışıyor. Martinique'in eskiden güzel, manikürlü tırnakları vardı. Eskiden 20 kilo daha ağırdı. Eskiden sosyal bir hayatı vardı.

Ama o da en az benim kadar Galaktik kıyma makinesi tarafından çiğnendi.

"Daha fazla çiçeği nereden bulabiliriz?" diye inliyor. "Alamayız. Zamanımız yok."

Martinique fısıltı sesiyle bir feryat koparıyor çünkü bu sarı çiçeklerden daha kötü olan tek şeyin Angus'un ben onlardan kurtulamadan bu sarı çiçekleri *görmesi olduğunu* biliyor.

"Ne yapabiliriz?"

Otelin etrafındaki saksıları karıştırmak da dahil olmak üzere aklımdan binlerce çılgın fikir geçiyor.

Elimde bir makasla oraya koşsam bile, yirmi masa için orta süsleri düzenleyecek zamanım yok.

Martinique'in ellerini tutuyorum ve tırnaklarını ısırıp kanamadan önce ağzından çekiyorum.

"Bana bir kutu sprej boya getirebilir misin?"

TAM SEKİZ DAKİKA SONRA, Martinique plastik bir torba içinde iki kutu sprej boyayla partiye koşarak geri döner.

Arka tarafta, çöp bidonlarının yanında bekliyorum, her yaprağa ve çiçeğe gümüş rengi sprej sıkıyorum.

İşim bittiğinde dikenli ve inorganik görünüyorlar, sanki gerçekten metalden yapılmışlar gibi. Garip ama bir o kadar da havalı. Ya da en azından patronumun böyle düşüneceğini umuyorum.

Şimdi terliyorum, tozluyum ve sprej boya kokuyorum. Ayrıca tek ve güzel topuklu ayakkabımı da mahvetmeyi başardım - parmak uçlarındaki o küçük gümüş benekler asla çıkmıyor.

Kimse orta süslere dokunmadığı sürece bu işe yarayacaktır. Kurumaları bir dakika sürer.

Koku açık çatıda dağılacak. Parti şimdiden konuklarla dolup taşıyor, herkes Angus'un Büyük Duyurusu hakkında heyecanla konuşuyor. Haftalardır bununla dalga geçiyordu.

Ne olduğunu bile bilmiyorum. Angus sırlarını saklamayı sever.

Tek bildiğim, bunun benim için neredeyse kesinlikle daha fazla iş ve kaosa neden olacağı.

Kişisel asistan olmak için yaratılmamışım. Aslında, hiç olmamam gerekiyordu.

Galactic'te tamamen farklı bir iş için başvurduğum ve bunun için işe alındım ama Angus ne isterse onu alır ve istediğine karar verdiği şey, haftanın yedi günü, günün yirmi dört saati onun emrine amade olmamdı.

Bir garson elinde güzelce düzenlenmiş bir tepsi hamur işiyle yanımdan geçiyor. Umutsuz bir özlem duyuyorum.

Lezzetli görünseler de puflar için değil.

Keşke o garsonu takip edip ait olduğum yere, mutfağa dönebilseydim. Bu berbat elbise ve topuklu ayakkabılar yerine, sıcağın, buharın ve parıldayan tereyağı, safran ve kekik kokularının arasında güzel ve rahat bir şef ceketine sarınabileceğim yere.

Le Cordon Bleu'ya gittim. Paris'teki en büyük ustaların yanında pastacılık ve şekerleme eğitimi aldım.

Şimdi kuru temizlemeden alıyorum.

Ve *keşke* görevlerimin en kötüsü bu olsaydı.

Kalabalık ısınmaya başlıyor, arılar gibi vızıldıyor. Angus'un her an gelmesini bekliyorlar.

Angus modaya uygun bir şekilde geç kalacak - yani anlaştığımızdan on dakika ila iki saat sonra gelebilir veya daha ilginç bir şey dikkatini çekerse hiç gelmeyebilir. Daha önce de oldu.

"Şampanyamız azalmaya başladı bile," diyor Martinique. "Buzdolabında beş kasa daha var."

"Otobüsçülere söyleyeceğim. Burnunda boya olduğunu biliyor muydun?"

Bugün daha kötü olabilir miydi?

"Evet Martinique, burnumda boya olduğunun farkındayım. Ortadaki süslere uyması için."

Martinique gözlerini yavaşça kırpıştırarak bana bakıyor. "Gerçekten mi?" "Hayır! Pek sayılmaz. Banyo nerede?"

İki dakikalık ovma işleminden sonra burnum boyasız ama şimdi parlak pembe.

Banyodan aceleyle çıktım, ancak uzun boylu ve son derece sağlam bir yabancıyla göğüs göğüse çarpıştım.

Ya da en azından ben onun bir yabancı olduğunu düşünüyorum.

Ta ki beni sabitlemek için kollarımdan tutup, "Theo! Uzun zaman oldu."

Daha Sullivan Rivas'ın karanlık ve şeytani gözlerine bakmadan, o alçak, zengin ses omurgamdan aşağı bir elektrik akımı gönderiyor.

Her ikisini de on yıldan uzun süredir görmemiş olmama rağmen bir şekilde o olduğunu ve kardeşi olmadığını biliyorum.

Herkes onları birbirinden ayırmanın imkansız olduğunu söylüyor ama ben hiç öyle düşünmemiştim.

Bir kere, Reese Rivas aslında oldukça iyi biri. Sullivan ise tadının güzel olduğunu düşünse kalbini bir tabakta yedi.

Bir zamanlar liseye beraber gitmiştik. Ve size söyleyeyim, toplantılara katılmamamın bir nedeni var.

Bu nedenlerden biri, bu adamı bir daha asla görmemeyi ummamdı. Ve kesinlikle terli, darmadağınık ve spreyci boya kokarken değil.

"Bu... ilginç bir parfüm," diyor Sullivan, hınzırca güzel ağzının kenarı yukarı doğru kıvrılıyor.

Öncelikle Sullivan'ın muhteşem olduğunu kabul etmeliyim. Normal düzeyde bir yakışıklılıktan bahsetmiyorum, bunu kaldırabilirim. Los Angeles'ta yaşıyorum. Her gün yakışıklı insanlar görüyorum.

Sullivan film yıldızlarının yanında sönük kalır. Lisedeyken gür mürekkep siyahı saçları, bir süper modelin kemik yapısı, ışıldayan kahverengi teni ve size her baktığında bayılacakmışsınız gibi hissettiren derin, koyu renk gözleri vardı. Tabii böyle bir bakışı yakalayacak kadar güzel olduğunuzu varsayarsak.

Ben değildim. Ama herkes üzerindeki etkisini kesinlikle gördüm. Pek bir şey değişmedi.

Aslında, evrenin mutlak adaletsizliğinin bir kanıtı olarak, Sullivan bir şekilde daha da yakışıklı hale gelmiş gibi görünüyor.

Sullivan'ın son on yıldır her ne yapıyorsa yapsın, göğüs kafesi gününü atlamadığını göstermek için kesilmiş ısmarlama bir takım elbise giymiş. Saçları her zamanki gibi gür ve parlak, tek bir tel bile beyaz yok. Ve

O dolgun, şehvetli dudaklar daha da keskinleşen bir çene hattının üzerinde duruyor.

Cidden...siktir et bu adamı.

"Burada ne yapıyorsun?" Talep ediyorum.

Sullivan elini göğsüne koyuyor, incinmiş gibi davranıyor. Rol yaptığını bilsem de, kalın, siyah kaşlarının bir araya gelişinde ve altındaki kara gözlerin içli bir sitemle bana bakışında korkunç derecede etkili bir şey var. Kardeşi aktör olabilir ama Sullivan'ın tek yumurta ikizi olduğu asla unutulmasın.

"Beni gördüğüne pek sevinmişe benzemiyorsun, Theo."

Adım onun dudaklarında tarifsiz bir samimiyetle söyleniyor. Banyo oyuğundaki sıcaklık birkaç derece yükseliyor.

Ne olursa olsun yanaklarımın kızarmamasını emrediyorum. Kaç kere aynen böyle "Theo" derse desin.

"Biraz şaşkın olduğumu söyleyebilirim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Davetli listesinde olmadığın için."

Bilmem gerekirdi, kendim yazdım. Sullivan kıkırdıyor.

Gülüşü alçak ve hınzırca, tıpkı sesi gibi. Bana erimiş çikolatayı hatırlatıyor, koyu ve zengin, sadece bir parça acılıkla.

Tenimin her santiminin daha da ısındığını hissedebiliyorum. "Hiç değişmemişsin." diyor.

Bu *bir* iltifat *değil*. Lisedeyken, sınıf arkadaşlarımın çoğu Beemers ve G-Wagon kullanırken, okula gitmek için otobüs biletini zar zor karşılayabilen bir piyango öğrencisiydim.

"Öyle." Çenemi kaldırıyorum. "Saçların gerçekten seyreliymiş."

Sullivan'ın bu gülüşü çok daha samimi çünkü daha az kontrollü, sanki onu ben şaşırtmışım gibi.

Bir elini saçlarında gezdirerek şampuan reklamlarındaki gibi geriye doğru yayılmasını sağlıyor. "Sanırım birkaç güzel yılım kaldı."

Eminim öyledir. O muhtemelen yetmişli yaşlarına John Stamos gibi görünerek girecek, ben ise yirmi sekiz yaşında şimdiden dört gri saç buldum.

Bu tüylerin dördünden de Angus sorumlu, gözlerimin altındaki torbalardan ve ülserle dönüşebilecek mide ekşimesinden bahsetmiyorum bile.

Partiye dönmezsem gerçekten ülser olacağım. "Burada ne yapıyorsun?" Tekrar ediyorum.

"Patronunuzla konuşmak istiyorum." "Olmaz."

Angus kimseyle habersiz buluşmaz ve tam bir mikrop hastasıdır. Kendisine elini uzatan kişi şirket doktoru tarafından muayene edilmedikçe el bile sıkışmaz.

Ayrıca, Sullivan'a bir iyilik yapmıyorum. Neden yapayım ki? Zaten o saça sahip.

"Eski bir arkadaşınız için bir istisna yapamaz mısınız?"

"Biz arkadaş değiliz," diyorum açıkça. "Hiçbir zaman arkadaş olmadık."

Keşke düşman olduğumuzu söyleyebilseydim, ama bunun için bile yeterince havalı değildim. Lisede önemsiz biriydim. Şimdiki gibi. Sullivan'ın adımı hatırlamasına bile şaşırmıştım.

Değişen o.

Başımı eğip onu anlamaya çalışıyorum. Cilalı ve profesyonel görünüyor, ki bu da yeterince tuhaf. Benim tanıdığım Sullivan, devam ettiğinden daha fazla ders kaçırdı. Üç spora başlayan ama kavga ettiği için üç takımdan da atılan zahmetsiz bir atletti.

Bu yüzden ikizine hiç benzemiyor. Reese dünyaya gökkuşağı avlamaya çıkmış gibi yürüyor. Sullivan omuzları kambur, silahlarını asla bırakmayan bir boksör gibi duruyor.

Bu yüzden dirseğimin dış tarafına dokunmak için yaklaştığımda biraz ürktüm. "Bunu değiştirmek istiyorum."

Eli sert ve yumuşak, tuzlu-tatlı. Beni sıcratıyor. Kalbim tavşan gibi atıyor. Tanrım, çok güzel kokuyor.

Bu haksızlık. Sullivan böyle görünecekse, en azından maun yerine küflü çorap gibi kokmalı. Denge nerede?

Dirseğimi geri çektim. "Angus randevu almadan kimseyle görüşmez."

"Partide bile mi?"

"Özellikle de bir partide."

Angus, yakın çevresine kabul edilen az sayıdaki seçkin kişi dışında, konuklarıyla arasında her zaman en az bir metre mesafe bırakmak için elinden geleni yapacaktır.

Sullivan bana bir banka soyguncusu arkadaşınıza yapacağınız türden bir gülümseme verdi. "Eminim bir istisna yapmasını sağlayabilirsin."

"Peki bunu neden yapayım?"

"Angus'a iş görüşmende nasıl yalan söylediğini anlatmamı engellemek için."

Tüm varlığım durma noktasına geliyor; göğsümde tutukluk yapmış bir motor gibi katı bir yumru olan kalbim bile.

Hava nefes alınamayacak kadar yoğun. Ter omurgamdan aşağı kayıyor. "Ne dedin sen?"

Sullivan bir kaşını kaldırıyor, taş suratlı. "Sanırım ona aslında aşçılık okulundan mezun olmadığını söylemedin. Yoksa Galactic okuldan ayrılanları mı işe alıyor?"

Midem bezelye tanesi kadar büzüşürken ağzım Sahra kadar kuruyor.

Kahretsin.

Bunu nereden biliyor?

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Sesim, yüzüne kurabiye kırıntıları **b u l a ş m ı ş** beş yaşındaki bir çocuk kadar inandırıcı geliyor.

Sullivan iç çekiyor.

"Angus'un en güvendiği asistanının ona nasıl *yalan* söylediğinden bahsediyorum... Bundan gerçekten nefret ettiğini duydum."

Angus bundan nefret ediyor.

Aslında, gerçeği bilseydi, beni kovmakla kalmazdı.

Beni *yok* ederdi.

Bunu daha önce de yaptı. Angus Tate'in kindarlığı iyi bilinir, özellikle de ihanete uğradığını hissettiğinde.

"Seni piç," diye fısıldadım.

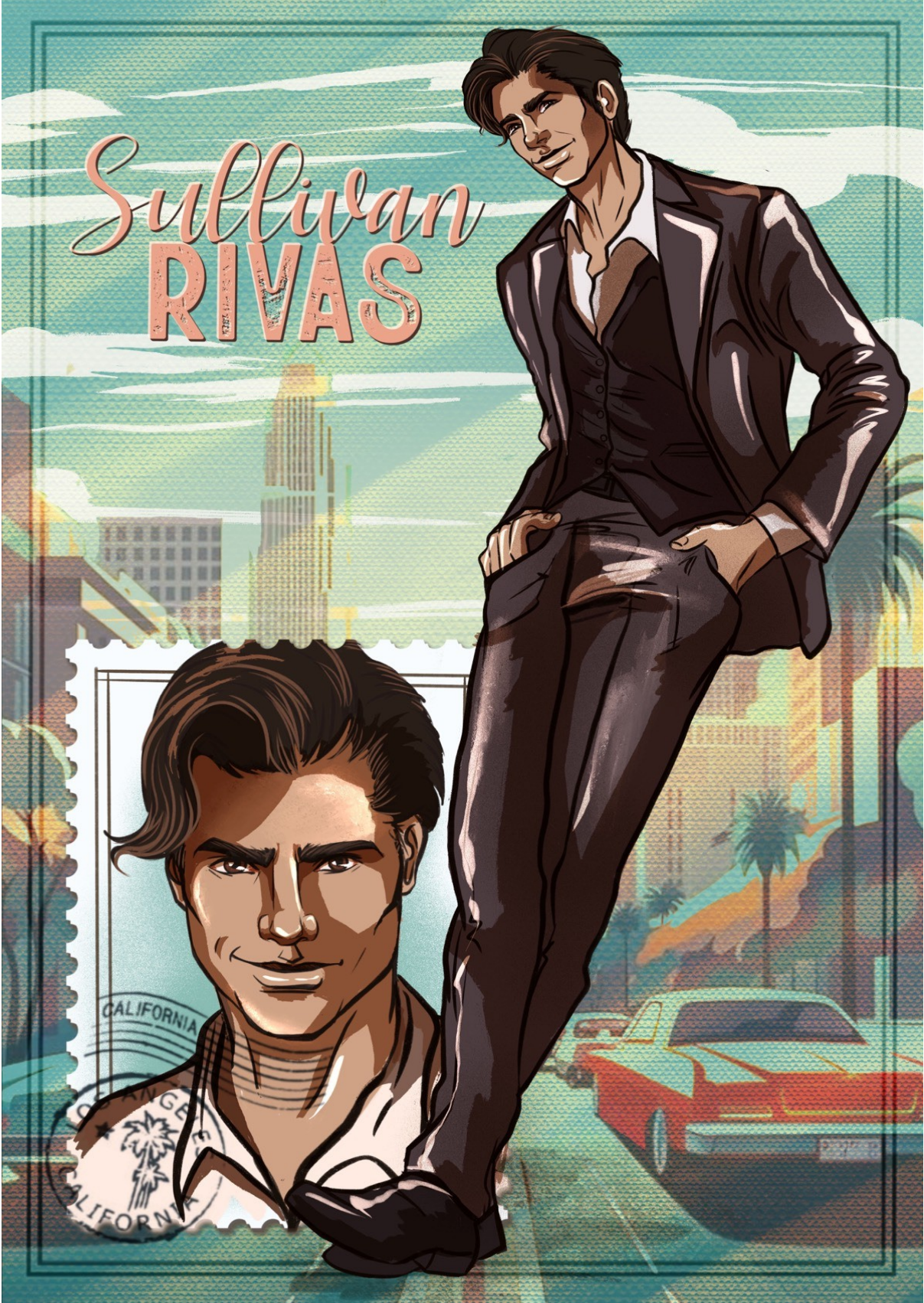
Şimdi Sullivan gülümsüyor. "Sana söyledim Theo- tek istediğim arkadaş olmamız. Eski dostlar, patronunla tanıştırdığın türden."

Kafamda hesaplamalar yapmaya çalışıyorum - beni mahvedebileceği tüm yollara karşı bunun yüzüme patlayabileceği tüm yolları.

Ama aslında hesaplanması gereken tek bir şey var: Boktan dairemin astronomik kirası ve kovulursam ne kadar boka batacağım.

"Tamam." Tıslıyorum. "Ama hepsi bu, bir tanışma." Bana yolu göstermem için işaret etti.

THEO

Sullivan'ın zamanlaması kusursuz. Angus'un gelişiyle partiye yeniden katılıyoruz.

Angus, her tarafı tamamen şeffaf olan küçük cam helikopteriyle iniyor, öyle ki üç kez bindiğimde *hiçbir* yöne bakmamaya dikkat ederek ellerime doğru nefes almak zorunda kaldım.

Çatının diğeri ucundaki piste inmesine rağmen, kanatlardan gelen rüzgâr herkesin peçetelerini havaya uçurmayı ve özenle toplanmış birçok saç mahvetmeyi başarır. Tabii ki Sullivan'ınki değil; o sadece elini saçlarında gezdiriyor ve saçları tekrar yerine oturuyor.

Benimkinin dünyaya geri dönmeye niyeti yok gibi. Sullivan'ın yüzündeki ifade bunu doğruluyor. Ben bir Whoville vatandaşıyım.

"Kıpırdamadan dur," diyor ve düzeltiyor.

Hayır, hayır, hayır! Sullivan'ın saçına dokunmasından ve bunu yaparken gözlerimin içine bakmasından zevk almayacağım. Bana şantaj yaparken olmaz!

"Hadi," diye homurdandım. "Şu işi bitirelim." Sullivan bileğimden tutup beni geri çekti. "Henüz değil." "Sen neden bahsediyorsun? Az önce dedin ki-"

"Dedim ki..., " dudakları kulağımın kenarına değecek şekilde beni kendine çekiyor, "...henüz değil."

Angus helikopterden iniyor. Üzerinde bordo yılan derisi bir takım elbise ve bandına timsah dişleri sıkıştırılmış kovboy şapkalarından biri var. Patronum kurnaz değildir. PETA'nın da patronu değil.

Florida'daki Cape Canaveral tesisimizde bir ay geçirdiği için formda ve bronzlaşmış görünüyor. Timsah şapkasını da muhtemelen oradan almış.

O kadar enerji dolu ki, bize üç gün boyunca planlattığı tüm şatafat ve gösterileri beklemeden hemen sahneye fırlıyor ve podyumdaki yerini alıyor.

"Merhaba dostlarım!" diye bağıyor mikrofona.

Kalabalık, az önce çatı katını rıza dışı bir fön barına dönüştürdüğü için inanılmaz derecede minnettarmış gibi alkışlarla karşılık veriyor.

"Burada olduğunuz için hepimize teşekkür ederim! Florida'daki kazılarımızdan yeni döndüm ve ticari uzay yolculuğuna hiç bu kadar yakın olmadığımızı duyurmaktan memnuniyet duyuyorum! İki yıldan kısa bir süre içinde dostlarım, ayda martini yudumluyor olabilirsiniz!"

Angus çılgın vaatleri ve aşırı iddialı planlarıyla tanınır. Söylediklerinin yarısı asla gerçekleşmez, ancak yine de diğer yarısı oldukça etkileyicidir.

Sullivan'ın yakın zamanda bir ay martini yudumlayacağını düşünecek kadar saf olduğunu sanmıyorum ama yine de bu açıklamadan memnun görünüyor. Bunu saklamaya çalışıyor ama dudaklarının kenarındaki gülümsemeyi görebiliyorum.

"Aslında" diyor Angus, "işler o kadar iyi gidiyor ki burada, Los Angeles'ta ikinci bir kampüs açacağız!"

Kalabalığın nefesi kesildi. Ben bile şaşkına döndüm, dehşete kapılmaktan bahsetmiyorum bile. Bu çok *büyük* bir girişim olacak ve Angus'un hemen yanında kimin olacağını, tüm kirli işleri kimin yapacağını biliyorum.

Garip bir şekilde, şaşırmamış görünen tek kişi Sullivan. Patronumu dinlerken, dudakları dişlerinin parıltısını gösterecek kadar seğiriyor.

İçimde çok kötü bir his oluşmaya

başladı. "*Bundan haberin var*

mıydı?" Tıslıyorum. Sullivan,

"Şşt," diyor.

Angus, "Doğru araziye bulur bulmaz inşaaata başlayacağız," diye duyurdu. "Ve bir yıl içinde, o güzel, parlak Galaktik roketlerin gökyüzünde yarıştığını göreceksiniz!"

Kalabalık, ay martini ihtimalinden değil ama Angus'un sunduğu devasa pastadan dolayı kendinden geçmiş durumda. Gazeteci, mucit ya da yatırımcı olabilirler,

Buradaki herkes dilimini nasıl alacağını planlıyor... hemen yanımda duran adam da dahil.

"Şimdi partiyi başlatalım!" Angus bağırır.

"Hadi dans edelim." Parmaklarını benimkilerle birleştiren Sullivan beni kalabalığın içine çekti.

Elini sırtımın küçük kısmına koyuyor, kaba olmayacak kadar yüksek ama serçe parmağı kığımın tepesinde duracak kadar alçak.

Tabii ki iyi bir dansçı. Lanet olsun. Bu çok garip.

Sullivan neredeyse eskisi gibi kokuyor. Ama aynı görünmüyor; saçları artık yanlardan daha kısa, tepeden daha uzun. Çene çizgisindeki gölge daha koyu, çenenin kendisi hem daha geniş hem de daha ağır.

Her şeyi daha ağır. Daha az çocuk, daha çok erkek. Parmaklarımda altında sırtı kalın.

Ayağına basıyorum.

"Bunu bilerek mi yaptın?"

"Evet."

Hayır, sadece beceriksiz.

Angus'un partilerinden birinde hiç dans etmemiştim. Bu bana haddimi aşmak gibi geliyor. Kafamı sağa sola çeviriyor, barın ve açık büfe masanın durumunu izlemeye çalışıyor, bir yandan da Angus'un kendisini takip ediyorum, neden henüz dirseğinin dibinde görünmediğimi merak ediyor olmalı.

"Sakin ol," diyor Sullivan. "Her şey yolunda gidiyor." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü herkes gülümsüyor. Duydun mu?" Beni hızlı ve etkili bir şekilde, bir yoyo kadar kolay manipüle ederek döndürüyor. Eteğim dışarı fırlıyor. *Lütfen bana iç çamaşırimi göstermediğimi söyle.* "Bu mutlu bir partinin vızıltısı."

Haklı; kadehler tokuşturuluyor, konukların sohbetleri ve hafif müzik bir ahenk içinde. Angus bile memnun görünüyor, gerçi bana doğru meraklı bir bakış fırlatıyor. Muhtemelen Channing Tatum'u kimin davet ettiğini merak ediyordur.

"*Dans etmemem gerekiyor,*" diye tıslıyorum.

"Neden olmasın?" Sullivan diyor ki. "Bu işte iyisin."

İyi bir dansçı değilim ama Sullivan öyleymişim gibi gösteriyor. Beni öyle bir döndürüyor ki takip etmekten başka bir şey yapmak imkânsız, eli sırtımın alt kısmına bastırıyor.

Angus'a bakmıyor. Sullivan sanki buraya sadece beni görmeye gelmiş gibi gözlerimin içine bakıyor. Sanki partinin geri kalanı yokmuş gibi.

Kafa karıştırıcı ve tedirgin edici ve kendime kızarmamamı emredip duruyorum. Bu adamdan etkilenmeyeceğim, ne kadar güzel koktuğu umurumda *değil*.

Beni kendine doğru çekerken, birbirine bağlı parmaklarımız göğsünde kucaklaşırken kendime bunu söyleyip duruyorum. Tüm bunların garip bir maskaralığın parçası olduğunu bilsem de, göğümdeki çırpınma fazlasıyla gerçek geliyor.

Sullivan'a aşık değilim. Sullivan'a hiç aşık olmadım.

Evet, matematik dersinde ona çok bakardım. Ama saf nefretle, sana söz veriyorum.

Asık suratlı, agresif, kibirli ve talepkârdı... ve belli ki hiçbir şey değişmemiş.

Karnımdaki bu çırpınma, sadece sinir. Ve kafa karışıklığı. Çok kafa karıştırıcı davranıyor. Hepsi bu.

"Neden dans ediyoruz?" Mırıldanıyorum. "Angus'la tanışmak istediğini sanıyordum?"

"Yapacağım," diyor Sullivan çıldırtıcı bir sakinlikle.

Tam o anda patronum dirseğimde belirdi. "Angus!"

Gıcırđıyorum.

"Theo..." Merakla Sullivan ve bana bakıyor. "Hiç dans etmiyorsun. Şanslı adam kim?"

"Sullivan Rivas." Sullivan elini uzattı.

Şok oldum, Angus gerçekten sallıyor. Dikkati dağılmış olmalı, asistanının neden aniden Fred Astaire'in kolundaki Ginger Rogers gibi yumuşak ayakkabı giydiğinin gizemini çözmeye çalışıyor.

"O eski bir dost," diye arz ettim.

"Hadi, Theo..." Sullivan kolunu belime doluyor ve beni sıkıca yanına çekiyor. "Ona söyleyebilirsin."

"Bana neyi anlatacaksın?" Angus daha da meraklanmış bir halde sorar. "Çıktığımızı," diyor Sullivan yumuşak bir sesle.

Dönüp ona bakıyorum ve gözbebeklerimle yayınladığım sessiz "*NE YAPTIĞINI SANIYORSUN?*" mesajını okuyabilmesini umuyorum.

Okuyabildiğinden eminim ama beni görmezden geliyor.

"Size söylemek istemedi," diye açıklıyor Sullivan. "Çalışmalarının zarar göreceğini düşünmenizden korkuyordu. Ama belli ki öyle olmamış. Yani, şuna bir bakın.

parti..."

"Çiçekleri seviyorum..." Angus sakince başını sallar. "Çok fütüristik." Sonra bana döndü, sitemkâr.

"Ama, Theo! Bana bir erkek arkadaşın olduğunu söylemediğine inanamıyorum!"

"Bu işin onun için her şey demek olduğunu biliyorsun..." Sullivan bana bunu hatırlatmak için kalçamı sıkıyor.

"Bu ne zamandır devam ediyor?" Angus sanki yaramaz ergen kızıymışım gibi parmağını bana doğru sallıyor.

"Altı ay," diyor Sullivan. "Hayatımın en iyi altı ayı."

Bunun ne kadar büyük bir palavra olduğunu bilmeseydim, ona gerçekten inanırdım. Korkunç derecede inandırıcı.

Angus bunu yutar, oltaya gelir ve yutar.

"Bunu duyduğuma gerçekten sevindim." Ağır bir elini omzuma koydu. "Senin için endişeleniyorum, Theo. O zamandan beri yapayalnız, biliyorsun-"

"Kızmadığına sevindim," diye araya giriyorum. "Üzgünüm, sana daha önce söylemeliydim. Yeni, taze bir şey olduğunda nasıl olduğunu bilirsin ve gerçekten işe yarayıp yaramayacağından emin değilsindir."

Sullivan'a pis bir bakış attım.

"Her şey yoluna girecek." Beni daha yakına çekiyor. "Theo bir koruyucu. Ben gerçekten şanslı bir adamım."

"O bir hazine," diye katılıyor Angus.

Patronum bana daha önce hiç hazine dememişti.

Bir keresinde bana "iğrenç derecede dakik" dedi ve başka bir sefer de el yazımın düzgün olduğunu söyledi. Hepsi bu kadar.

"Pekala," diyor Sullivan, "sizi tutmayacağım, sadece Theo'ya hızlı bir öpücük vermek için uğradım."

"Oh," diyor Angus, biraz ürkmüş bir halde.

Kimse konuşmasını önce Angus'la bitirmez.

Ben bile şaşırdım. Bunun asıl amacının Sullivan'ın bir tür sunum yapması olduğunu sanıyordum.

Ama şimdi sanki dansın amacı buymuş gibi vals yaparak çıkıp gidiyor. "Akşama görüşürüz, tatlım," diyor.

Ve ben daha düşünmeden ya da tepki vermeden kolunu belime doluyor, beni kendine çekiyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

Ağzı benimkine konuyor, yumuşak, sert ve sıcak. Kokusu beni bir battaniye gibi sarıyor.

İffetli bir öpücük, dil yok, patronum bir adım öteden izliyor.

Yine de Sullivan geri çekildiğinde bacaklarım sallanıyor ve beni ayakta tutan tek şey onun belime doladığı kolu oluyor.

Ne. Ne. Oluyor.

Angus yüzünde tuhaf bir ifadeyle izler.

"Biliyor musun," diyor aniden, "onu gelecek hafta yata getirmelisin. Ne dersin, Sullivan? Catalina Adası'na gitmek ister misin?"

"Gelmeyi çok isterim," diyor Sullivan ben daha gözümü kırpamadan. "Memnun oldum Angus."

Angus'la bir kez daha sıkıca tokalaşıyor.

Angus da en az benim kadar şaşkın görünüyor. Bu kötü his daha da kötüleşiyor. "Seni geçireyim," diye mırıldandım.

Patronumun görüş alanından çıktığımız anda, Sullivan'ı şık takım elbisesinin kolundan tutup bir saksı bitkisinin arkasına sürüklüyorum.

"Bu da neydi böyle? *Böyle* anlaşılmamıştık."

"Biliyorum." Sullivan omuz silkiyor. "Ama 'eski lise arkadaşı' aynı itibara sahip değil. Ayrıca, bu bir konuşmadan daha fazlasını gerektirecek. Beni çok göreceksin."

"Bir konuşmadan daha uzun sürecek *ne var?*" Fısıltıyla bağıryorum. "Ve hayır, hayır olmayacağım çünkü bunu yapmıyorum! Erkek arkadaşımışsın gibi davranmayacağım! Angus'a yalan söylediğim için zaten başım belada. Çevresine bir dolandırıcıyı soktuğumu öğrenirse boğazımı keser! Profesyonel olarak tabii ki, ama dürüst olmak gerekirse, gerçekten boğazımı kesmesi daha iyi olabilir. Çünkü bundan sonra McDonald's'ta hamburger çevirme işi bulamayacağım."

Sullivan başını eğip yüzümü inceliyor. "Bu kadar dramatik olduğunu hatırlamıyorum."

"*Ben* dramatik! Orada Daniel Day-Lewis gibiydin, ne kadar aşık olduğunu rol yapıyordun... *Ben şanslı bir adamım...* Bu ürkütücü, dostum! Bu konuda nasıl bu kadar iyisin?"

"Buna kendini kontrol etmek deniyor," diyor Sullivan sakince. "Bir ara sen de denemelisin. Ve bu 'aşk' değil... sadece güzel, baş döndürücü altı aylık bir karasevda."

"Hiç aşık oldun mu?" Kaşlarım yüzümden kalkıyor olmalı. "Hayır," diyor Sullivan, düşünmeye gerek duymadan. "Ama olduğumda, böyle saçma sapan şeyler söylediğimi duymayacaksın. Elimde gerçek bir şey olacak."

çünkü o benim hayatımı değiştirmiş olacak."

Tamam. Bunu söylemesini beklemiyordum.

Sullivan'ın aşık olma kavramına bile burun kıvracağını düşünmüştüm. Onun gibi bir adamın aşkı ayak bağı olarak göreceğini ya da hiç inanmayacağını tahmin etmiştim.

Bunun yerine, bu biraz... düşündürücüydü.

"Neden hayatınızı değiştirmiş olacak?"

Sırıttırıyor. "Çünkü aksi takdirde aşık değilim, sadece eğleniyorum." Bu adam hiç flört etmiyor mu?

Beni tekrar içine çekmesine izin verdiğime inanamıyorum.

"Boş ver bunları!" Tersledim. "Dikkatimi dağıtmayı

bırak." "Kişisel sorular soran sendin."

"Şu soruya cevap verin: Patronum için hain planınız nedir?" "Sana bunun haince olduğunu düşündüren nedir?"

"Bunun *senin* planın olduğu gerçeği."

Sullivan kırılgan bir şekilde ofladı. "Benim hakkımdaki bu kötü düşünceni nereden edindin bilmiyorum. Lisede birlikte yatmadığımızı *biliyorum* ve sana zorbalık yapan onca insan arasında ben muhtemelen listenin onuncu sırasında bile değilim."

Bu o kadar doğru ki onu tokatlayabilirim. İlk dokuzunun hepsi kızdı.

Kendisinin de çok iyi bildiği gibi, Sullivan hakkında kötü düşünmek için kendimce nedenlerim var, ancak beni yine konunun dışına çekmesine izin vermeyeceğim.

"Liseyi boş ver. Yollarımız tekrar kesiştiğinde yaptığın ilk şeyin bana şantaj yapmak olması yeterince kanıt bence."

"Kişisel bir şey değil. Angus'la en yakın bağlantım sensin."

İşte orada. Gözlerim yarıklara kadar daraldı. "Ne istiyorsun?"

"Sana söyleyeceğim, çünkü bana yardım etmeni bekliyorum. Yeni kampüsünü inşa etmek için ihtiyaç duyduğu arazi için anlaşmaya aracılık edeceğim. Ve zaten mükemmel bir yerim var."

"Tabii ki biliyorsun." Gözlerimi deviriyorum.

"Gördüğünüzde çok etkileneceksiniz."

Homurdanıyorum. "Sana bu anlaşmayı yaptırmak için sıfır gücüm olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Sullivan gülüyor ve karşılığında dudaklarımın seğirdiğini hissettiğimde şok oluyorum çünkü gerçekten harika bir kahkahası var, tüm yol boyunca

hissedebileceğiniz türden

Kemiklerinize kadar, vahşi ve enerji verici.

Gözlerimin içine baktığında, eski Sullivan'ın hâlâ orada, canlı ve iyi durumda olduğunu, karanlıkta bir iblis gibi dans ettiğini görüyorum.

"Theo, onu benim için almana ihtiyacım yok... Kendim yaparım. Tek ihtiyacım olan erişim."

Kendine güveni şaşırtıcı, ama aynı zamanda deli. Bu teklif için yarışan yüzlerce farklı komisyoncu olacak. Angus bunu benim 'erkek arkadaşına' vermeyecek. Bana zam bile yapmayacak.

Ayrıca, bu oyuna katılmamın imkanı yok. Vergi beyannamelerimde sahtecilik yapmayı *düşünmek* bile midemi bulandırıyor.

Aşçılık okulu bir yana, yalan söylemekten gerçekten nefret ederim. Aslında *Le Cordon Bleu*'ya gittim, sadece tam olarak mezun olamadım.

Galactic'teki işe başvurduğumda çaresizdim. Umutsuz ve düşük ve sadece...

Bir yalanın sadece bir anlık olduğunu düşünecek kadar aptal.

Öyle değil. Sizi takip eder ve dokunaçlarını her yere yayarak büyür.

Angus ve ben birbirimizi gerçekten tanımadan önce bunun bir önemi yok gibiydi. Ama şimdi dört yıldır onun için çalışıyorum.

Bunca zaman ona yalan söylediğimi öğrenirse çok kızar.

Beni bu duruma soktuğu için Sullivan'a *lanet olsun* - yalanımı daha fazla yalanla gizlemeye zorladığı için...

Midem bulanıyor.

"Hayır." Başımı salladım. "Bunu yapmayacağım." "Neden yapmayacaksın?"

"Yalan söylemek zorunda kalacağım herkesi bir düşünün! Sadece patronuma değil, Martinique'e, satıcılara, yatırımcılara ve karşılaştığımız diğer herkese... Angus muhtemelen şimdiden insanlara söylemiştir."

Sullivan omuz silkiyor. "Ne olmuş yani. Bu bir oyun, Theo- hepsi bir güç oyunu." "Ben oyun oynamam."

Sullivan bir adım daha yaklaşarak beni sarmaşıklar ve saksı eğrelti otlarından oluşan küçük nişin içine hapsediyor, geniş gövdesi şişedeki bir mantar gibi çıkışı tıkıyor. Yapraklar kollarımı gıdıklıyor, nefesi de öyle, bakışlarıyla beni kıştırırken çıplak tenimde dönüp duruyor.

"Ama sen zaten öylesin, Theo... çünkü bunun içinde doğdun. Hepimiz güç oyununun içine doğduk. Gözlerini kapatabilirsin, kuralları öğrenmeyi reddedebilirsin ama etrafındaki herkes oynuyor. Ve seni yok edecekler."

Kalbim kaburgalarımı dövüyor. Ruhum için şeytanla tartışıyormuşum gibi hissediyorum.

"Bir düşün Theo," diyor Sullivan ve adımı her söylediğinde içimdeki ürpertiği bastıramıyorum. "Patronun bir *milyarder*. Üç dakikada senin tüm yıl boyunca aldığı maaştan daha fazla para kazanıyor. Onun için ne kadar vazgeçilmez olduğunu bir düşün. Neden sana iki yüz ya da üç yüz bin vermiyor? Onun için bu cep harçlığından bile az. Kazancının on üç dakikası olurdu. Hayatınızı tamamen değiştirmek için."

Midem yine yavaşça yuvarlanıyor.

"Size neden yapmadığını söyleyeyim..." Sullivan'ın karanlık gözleri benimkileri yutuyor. "Çünkü o zaman *ona* ihtiyacın olmazdı. Dur tahmin edeyim, yaklaşık yetmiş iki bin mi alıyorsun?"

"Altmış sekiz," diye fısıldadım.

"Bırakacak kadar para biriktirmeden Los Angeles'ta hayatta kalmana yetecek kadar."

Sullivan'ın sözleri uzuvlarımı saran çelik zincirler gibi. Soğuk, ezici ve kaçınılmaz... çünkü doğrular.

"Seni tam istediği yerde tutuyor." Sullivan bastırmayı bırakmıyor; beni o karanlık bakışa kilitliyor. "Senin asistan bile olman gerekmiyordu. Onun kişisel şefi olmak için başvurmuştun. Son zamanlarda kaç yemek yaptın?"

Dudaklarımı yaladım. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Ben araştırmamı yaparım," diyor ciddiyetle. "Siz de yapmalısınız. Angus'un vaatleri büyük, teslimatı kısa."

Bunu zaten biliyorum.

Angus yıllar boyunca bana pek çok söz verdi. Özellikle bir tanesi, sürekli çekiştirilen parlak bir yem gibi hissettirmeye başladı.

Kendimi durduramadan itiraf ediyorum: "Restoran açmama yardım edeceğini söyledi."

Sormadım bile. Angus, ona en inanılmaz wagyü benedict yumurtasını pişirdikten sonra bir kez söz verdi.

Ama bu iki yıl önceydi.

Ve şimdi, yemek yapmak için neredeyse hiç zamanım yok.

"İlk iş dersi." Sullivan işaret parmağını kaldırdı. "Şartları önceden görüşün ve yazılı hale getirin." Parmağıyla beni vurur gibi göğsümü işaret ediyor. "İşte bu yüzden Angus restoranınıza ortak olmadı ve asla da olmayacak."

Sözleri bir kurşun gibi isabet etti.

Bu hayalin son iki yıldır beni ne kadar beslediğini itiraf etmek istemiyorum. Tüm o geç geceler ve aşağılayıcı talepler boyunca kendime sürekli "Her şeye *değecek*." dedim. *Angus sana yardım edecek.*

Sesim zayıf çıkıyor. "Bunu bilemezsin."

Sullivan'inki ise tam tersi. "İnsanların kendilerine fayda sağlayacak şeyleri yaptıklarını biliyorum.

Angus'un yararına olan şey, seni fakir ve aç bir şekilde yanında tutmaktır." Başımı yavaşça sallayarak ona bakıyorum. "Alaycısın."

"Gerçekçi."

"Sana güvenmiyorum. Bana şantaj **y a p t ı n** ve patronumun önünde senaryoyu tersine çevirdin bile."

"Anlaşılabilir." Sullivan'ın bakışları sabit ve göz kırpmıyor. "Ama sanırım sözümün eri olduğumu anlayacaksın. Angus'un aksine."

Yüzümü izliyor.

Onunki sakın ve vurdumduymaz.

Onda gerçek duygu patlamaları görüyorum - saçına yaptığım iğnelemeye güldüğünde. Kendinden son derece emin olduğunda. Ve garip bir şekilde, aşk hakkında konuştuğunda - en dürüst görüldüğü zamandı.

Ama geri kalan zamanlarda ona hiç güvenmiyorum. "Bunu yapmayacağım," diyorum. "Angus'a ne istiyorsan söyle."

Ve Sullivan'dan uzaklaşıyorum.

SULLY

I Theo'nun gitmesine izin verin çünkü sakinleşmek için zamana ihtiyacı var, sonra da süzölmek için.

Bu onun doğasına aykırı, biliyorum.

Tıpkı onu tanıdığım zamanki gibi, duygularını yüzüne yansıtıyor. Bu yüzden kötü kızlar ona eziyet etmeyi çok severdi - o büyük mavi gözlerin yaşlarla dolmasını ve o soluk yanakların renklenmesini sağlamak çok kolaydı.

İş görüşmesinde Angus'a yalan söylemeyi başarmasına şaşırdım. Gömleğinin altına gizlice bakmaya çalışırken dikkati dağılmış olmalı.

Theo bir rahibe gibi giyiniyor, ama bu sadece kendilerini ayaklarının altına atan kadınlara alışkın erkekler için daha ilgi çekici.

İtiraf etmeliyim ki, ben bile avucumun altındaki sırtının kıvrımlarından keyif alıyordum. Kendimi asosyal küçük Theo Mahoney ile bir çatıda dans ederken bulmayı hiç beklemezdim ama evren sonsuz derecede eğlenceli.

O zamandan beri büyüdü. İçinde biraz daha ateş var.

Geçmişini derinlemesine araştırdığımda ve iyi kız Theo'nun bile kirli bir sırrı olduğunu öğrendiğimde çok mutlu oldum. Kabul, onunki nispeten uysal ama yine de istismar edilebilir.

Kendine gelecektir. Sadece ona biraz zaman vermeliyim.

Telefonum barın üstünde vızıldıyor. Golden Gopher'a planımın birinci bölümünü başarıyla başlattıktan sonra bir kutlama içkisi içmek için gelmişim. Planım

Ekrandaki numara sadece kardeşim olabilecek on iki haneli bir salata.

İçkimi bırakıp dışarı çıkıyorum ve telefona cevap veriyorum. "Yaşıyorsun," diyorum selamlamak için.

"Ne yazık ki," diye yanıtlıyor Reese.

Sesi uzak ve çatırtılı ama o kadar sıcak ve tanıdık ki kendimle de konuşuyor olabilirim. Ya da en azından, sevimli bir aptal olan yarımıla.

"Çekimler iyi gitmiyor mu?"

"Peştamallı on dört terli adam, hepsi yüksek protein diyeti yapıyor, bir ranzayı paylaşıyor diyebilirsiniz... Uykumda boğulacağım. Bilerek. Kokudan kaçmak için."

"Eminim karın kaslarınızı spreyle boyamayı bitirdiğinde sizi teselli edebilecek güzel bir makyaj sanatçısı vardır."

"Hayır," diyor Reese asık suratla. "Bana ağızlarını sürmekle ilgilenenler sadece sivrisinekler. Ve karın kaslarımın spreyle boyaya ihtiyacı yok, çok teşekkür ederim - burada yapılacak tek şey mekik çekmek."

Kardeşim şu anda Sumatra'da bir kılıç ve sandalet şovunun çekimlerini yapıyor. Ona göre "Spartacus, Game of Thrones ile buluşuyor."

Reese sürekli olarak kariyerini canlandıracak Tek Büyük Rol'ün peşinde. Diğer oyuncular için bunu başarmış rollerden örnekler sıralamayı seviyor, sanki bu onun için sadece bir zaman meselesiymiş gibi.

Bu oyuncuların hiçbirinin Cuma geceleri yayınlanan bir sitcom'daki genç hayalperest rolleriyle tanınmadığını unutuyor. *Rocko Rocks!* sadece üç kısa sezon oynadı, ancak on dört yaşından çok yaşlı-bir-gençten-bu kadar-sert-aşk duyan kadınlar arasında kült bir klasik haline geldi.

Reese, *Seventeen* ve *US Weekly* dergilerinin kapağındaydı. Bir sonraki Leonardo DiCaprio olması gerekiyordu.

Ne yazık ki, o zamandan beri kariyeri daha çok üçüncü Hemsworth kardeşinki gibi oldu.

Ama bu dizinin onun için büyük bir fırsat olduğuna yemin ediyor. "HBO'da oynadığını söylemiş miydin?" "Sadece on iki ya da on üç kez."

"Peki, hangisi? Senin kesin kardeş olduğunu sanıyordum."

"Böylece on üç oldu. Komedi olsun diye kesin konuşmuyordum."

"Teşekkür ederim. Bunun senin ahlakına aykırı olduğunu biliyorum."

"Komedi en yüksek yasadır."

Hayata gülemezsen, ağlarsın. Ve eminim ki ağlamayacağım.

Ağl

a. Reese, "Neler yaptın?" diye soruyor.

"Bugün Theo Mahoney'i gördüm."

"Theo... ah, onu hatırlıyorum! Her zaman resim çizen oydu. matematik dersinde." Reese kıkırdıyor. O da matematik dersinde çizim yapıyordu. "Bugünlerde neler yapıyor?"

"Angus Tate'den başkası için öğütülmüyor."

Kardeşim anında şüphelendi. "Sully..."

"Merak etmeyin, son derece kibar davrandım. Sıcak ve dostça, hatta..." Reese inliyor. "Bilmek istiyor muyum ki?"

"Muhtemelen hayır."

Reese gerçekten iyi bir kardeş. Yumuşak kalpli. Bu yüzden Hollywood'da canlı canlı yeniyor.

"Merak etme," diyorum. "Ona yardım ediyorum."

Reese inliyor. "Ben de bundan korkuyorum."

"Beni durdurmak istiyorsan, buraya dönsen iyi edersin." "Sadece birkaç hafta daha."

"Güzel."

Kardeşim aylarca yokken onu özlüyorum. Bunu ona asla söylemem.

Ama sonra, ona söylememe gerek kalmadı. O biliyor zaten.

"Babam nasıl?" diye soruyor, görüşmeyi bitirmeden önce her zaman yaptığı gibi. "Aynı."

Demek istediğim, daha kötü değil. Bu noktada Reese'in duymayı umduğu en iyi şey muhtemelen buydu.

"Güzel," diye karşılık veriyor bana.

Eğer iki "malımızın" kaydını dinletseydiniz, sesleri tamamen aynı olurdu.

Benim için bile biraz ürkütücü.

Veda etmeden kapatıyoruz. Bu bir veda değil, sadece bir sonraki sohbete kadar.

İki saniye sonra Reese bana mesaj attı:

"Robert Downey Jr.'ın Iron Man'den önce sigortasız olduğunu biliyor muydunuz? Bir film bile yapamadı."

Geri gönderiyorum:

"Aboneliği iptal et."

Karşılığında kardeşim özlü ve doğru bir şekilde yazıyor:

"Yapamazsın

."

Reese onu sevdiğim için şanslı çünkü bardaki yerime daha yeni oturmuştum ki yanımdaki iri yarı adam gözlerini kısarak "Hey... tanıdık geliyorsun..." dedi.

"Benim de öyle bir yüzüm var."

Dümdüz ileri bakıyorum, bunun halledeceğini umuyorum. Ama asla olmuyor.

"Hayır..." Adam etli parmağını sabırsızca bara vurarak bana bakmaya devam ediyor. "Seni tanıyorum..."

On üç yıldır bunu alıyorum. TV programındaki kişi *ben* olsaydım yeterince sinir bozucu olurdu. Ama masum bir seyirci olarak, bu tahammül edilemez.

"Gerçekten bilmiyorsun." İçkimi aldım ve tabureden kalktım.

"Biliyorum!" Omzumu tuttu. "Sen o dizideki çocuksun!" Neşeyle sırtarak yüzümü işaret ediyor. "Rocko Rodriguez!"

Eğer bu ismi bir daha duymazsam, çok erken olacak.

Tüm yetişkin hayatım boyunca barlarda, marketlerde ve iş görüşmelerinde duydum. Bu benim kariyerime meşruiyet kazandırmadı, ki bu da güzel çocuk aktörlüğü *değil*, çok teşekkür ederim Reese.

Lisede birkaç yıl boyunca eğlenceli olan şey, beni ondan daha fazla rahatsız etti.

"Söyle!" Kaslı adam, daha önce pek çok kişinin yaptığı gibi emrediyor. "Sloganı söyle!"

Çıldırııcı olan, Rocko'nun sloganı aslında hiç söylememiş olmasıydı - bu bir slogan değildi, sadece programın adıydı. Ama hep soruyorlar.

Bu noktada o kadar eski ki kızgın bile değilim. Sadece yoruldum. Adama son bir kez "Ben o değilim." dedim.

Yine de yumruklarını havaya kaldırarak bağırıyor: "ROCKO ROCKS!"

Ölmeden önce duyduğum son şey bu olursa, cehenneme gideceğimi bilirim.

Sırtıma bir tokat atıyor ve bu tokat mührü kırıyor, sanki bir lastik bant derime yapışmış gibi. Dişlerim gıcırıyor ve eski öfkem yükseliyor. Ta ki onu yutana kadar.

Yanıma yaklaşan bir kadın, telaşlı ve azgın.

"Aman Tanrım, bu sensin!" Göğüsleri koluma değecek şekilde eğildi. "Özür dilerim, bunu hiç yapmam ama gelip *seninle* konuşmam gerekiyordu... Gösterine bayıldım, en sevdiğim gösteriydi..."

Bana bunu söyleyenlerin sayısına bakılırsa, *Rocko Rocks!*'ın yüz milyon izleyicisi olduğunu sanırsınız.

Kıkırdıyor. "Duvarımda senin posterin bile vardı..."

Eminim hangi poster olduğunu biliyorum: Reese, saçları gözlerinin üzerine dökülmüş, kolları yırtık bir kot ceketin içinde somurtuyor.

"Sana öyle aşkıttım ki..." diye nefes alıyor, ağır rimelli kirpiklerini kırıştıtararak.

Bu kadın aslında oldukça çekici. Muhtemelen benden on yaş büyük, ama bu Rocko seven demografik grup için şaşırtıcı derecede yaygın. Ateşli boşanmış bir kadın, bu da harika bir seks gecesi anlamına gelebilir.

Ama kadınları elde etmek için kardeşim gibi davranmaya hiç tenezzül etmedim.

Bu geçmeyeceğim bir köprü.

Boşanmış kadının elini kolumdan nazikçe çekiyorum. "Sana bunu söylemekten nefret ediyorum... ama ben Reese Rivas değilim."

Yüz ifadesi bir anda hayranlıktan kızgınlığa dönüşüyor.

"Yalancı!" diye tükürdükten sonra topuklarının üzerinde dönüp yalpalayarak uzaklaşıyor.

Eve geldiğimde ev tamamen karanlıktı, havuzlu ev de öyle ama bu beni yanıltmadı. Babamın henüz uyumuş olmasına imkan yok.

Havuz evinin kapısını çalıyorum ve cevap alamayınca içeri giriyorum.

Karanlıkta kanepede uzanıyor, televizyon sessiz. Sehpanın üzerindeki votka şişesinin sadece üçte biri boş, ama günün ilk içkisi olup olmadığını kim bilebilir?

"Selam baba." Kanepenin yanındaki aşırı doldurulmuş sandalyeye çöktüm. "Hey, Sully."

Bir süre sessizce oturuyoruz, o kendi düşüncelerini düşünüyor, ben kendi düşüncelerimi. Bir süre sonra "Reese'le konuştum," dedim.

"Evet, beni de aradı."

"Birkaç hafta içinde döneceğini söylüyor."

"Evet."

Reese şehirdeyken benimle birlikte ana evde kalıyor. Üçümüzün de birbirimize çarpmadan ayrı kanatlarda yaşayabileceği kadar büyük ama babamız o çatı altında uyumuyor. Bu onun için çok acı verici. Ama evi de satmayacak.

"Film izlemek ister misin?" Sessizlik uzadığında söylüyorum.

"Elbette," diyor babam, gerçi ekrana ne yazdığının onun umurunda olmadığını biliyorum.

Hayalet Avcıları'nın yirmi dakikasında, ona baktım. Tavana bakıyordu. Bill Murray ile olan ilk sahnede gülümsemedi bile.

"İyi misin, baba?"

"Elbette." Gözleri benimkilerle kısa bir süre buluşuyor ve sonra televizyon ekranına kayıyor.

Ama onlar da aynı şekilde boş bir şekilde orada sabit duruyorlar.

Filmde ne olursa olsun, babam asla gülmez.

Yapış yapış muşambanın üzerine çöküyorum, spatula hâlâ yumruğumda, yumruğumu kafatasıma bastırıyorum. Çılgılık atmamaya çalışarak küçük, sık nefesler alıyorum.

Sullivan'ın bu işin peşini bırakacağını düşünemiyorum. O kadar gergin ki, hız trenlerini bile sakın gösteriyor.

Hız trenlerinden nefret ederim.

Ve bir sonraki damlanın ne zaman geleceğini bilmemeye dayanamıyorum. Angus'un evine gidip ona gerçeği söylesem daha iyi olur.

ANGUS, Malibu'daki Paradise Cove Kayalıkları'nın kenarında dev bir beton tuzluğa benzeyen bir yerde yaşıyor. Komşusu Beyoncé ve hayır, onunla tanışmadım. Eğer tanışırsam, Angus'un birkaç şeyini daha affedebilirim.

Buraya sabah 10'dan önce gelmek biraz riskli. Angus bir gece kuşu, erken kalkan biri değil ve ben daha şimdiden buruşuk parti elbiseleri giymiş kadınların öğlen gibi onun evinden gizlice çıktıklarına şahit oldum.

Ancak bu sabah onu yalnız ve özellikle neşeli bir şekilde açık bir bornoz ve nemli mayo ile devasa bir smoothie hazırlarken buldum.

"Theo!" Beni gördüğüne o kadar seviniyor ki Sullivan'ın beni ispiyonlamaya fırsat bulamadığından hemen emin oluyorum. "Bir smoothie al!"

Bu bir emirdir, rica değil.

Mutfak adasının karşı tarafında olmayı tercih ettiğim için onun bar taburelerinden birine oturuyorum. Angus'a yemek konusunda güvenilmez. Diğer şeylerin yanı sıra.

Smoothie'yi döktüğünde gri ve kabarıktı. Tankard büyüklüğünde iki bardak dolduruyor.

"İçinde ne var?" Çok belli etmeden koklamaya çalışarak soruyorum. "Tadına bak ve tahmin et!" Angus ışınlanıyor.

Aman Tanrım!....

Kendime zaman kazandırmak için ona sulu bir gülümseme veriyorum. Bu smoothie'yi içmeden edemem. Suçlarımı itiraf etmek için buradayken olmaz.

Hepsini içmek zorunda mıyım?

Urk... Bunu düşünme... Dudaklarını biraz geçmeye odaklan...

Angus izlemeyi bırakmıyor, kahverengi gözleri çok fazla beklentiyle kocaman.

Dikkatli bir yudum alıyorum.

Keskin, kaygan, baharatlı, çiğnenebilir parçalar?

"Mmm..." Doğru yüz ifadesini yapmamın imkânı yok. "Bu... karanfil mi?"

"Lanet olsun!" Angus avucuyla tezgahı tokatlıyor. "Çok iyisin."

Kendi tankardını alır ve o kadar çok içer ki eskiden dümdüz olan karnı biraz şişer.

Angus fit ve bronz tenli, gür kahverengi saçlı. Oldukça yakışıklı, öyle ki onunla çıkan kadınların en az yarısı milyarder değil de milyoner olsaydı yine de evet derdi. Tabii bir milyarder oradan geçmezse.

Enerji dolu olduğunda, güneş gibi parladığında ve zekice fikirler saçtığında da çekici olabilir. Planları görkemli ve oldukça şaşırtıcı. Tamamen çılgınca olmadıkları zaman.

Aynı zamanda öfkeli bir pislik de olabilir. Öfkesi dillere destandır ve herkes olay yatışana kadar kaçıp saklanması gerektiğini bilir. Ben hariç, çünkü yapamam.

İçkisi biten Angus karnını sıvazlar ve geçirir. Şişkinlik kaybolur.

"Neden burada olduğunu biliyorum," diyor parmağını bana doğru sallayarak. Boğazım düğümleniyor. "Biliyor musun?"

"Merak etme, seni affediyorum."

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor ve boğazım gevelemeye başlamama yetecek kadar rahatlıyor. "Tanrım, teşekkür ederim, çünkü yemin ederim, *hemen pişman oldum*-"

"Ama bir dahaki sefere," diye araya giriyor Angus, "böyle bir şeyi benden saklama Theo! Benim çalışanım olduğunu biliyorum ama aynı zamanda arkadaşız. Böyle şeyleri benimle paylaşmanı beklerdim, özellikle de *altı aydır* çıktığın bir adamla! Son derece kararlı görünen biri..."

O kaşlarını kaldırarak bu cümleyi havada bırakırken, ben aynı şeyden bahsetmediğimizi fark ederek yeniden dibe batıyorum.

Angus sert bir şekilde, "Aramızda hiçbir sır istemiyorum Theo. Sen güvенеbileceğim tek insansın."

Oh, Tanrım.

Ona sahte bir erkek arkadaştan bahsetmediğim için kızgın.

Olmayan diplomam için çok daha fazla kızacak. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Her şey affedildi," diyor Angus yüce gönüllülükle. Sonra da parlak bir ifadeyle ekliyor: "Hazır buradayken bana hemen krep yapmak ister misin?"

"Elbette," diyorum, bu erteleme ve Angus'un son teknoloji mutfağını tekrar kullanma şansı için minnettarım.

Krepleri, özellikle de Angus'un sevdiği şekilde Meyer limon sosu, elle çırpılmış krema ve çiseleyen kahverengi tereyağlı karamel ile hazırlamanın "hızlı" bir yanı yok.

Ama bu benim için sorun değil. Neredeyse başka her şeyi yapmaktansa yemek yapmayı tercih ederim ve şu anda, yaptığım pisliği düzeltmeye çalışmaktan *çok* daha fazla tercih ediyorum.

Ayrıca Angus kreplerimi tattıktan sonra çok daha affedici olacaktır. Bu krepleri yapan birini kovamazsın.

Lütfen bana bu krepleri yapan birini kovamayacağınızı söyleyin.

Ben yemek pişirirken, Angus beni Sullivan hakkında hiç de incelikli olmayan bir şekilde sorguya çekmeye çalışıyor.

"Peki, siz ikiniz nerede tanıştınız?"

"Liseye beraber gittik," diyorum kısaca. "Lise *aşıkları* mı?" Angus ötüyor.

Böyle düşünmesine dayanamayıp, "Hayır, hiç de değil. Lisedeyken çok az konuşurduk."

Muhtemelen her seferinde söyleyebilirim.

Kalabalık bir koridorda birbirimizle itişip kakışırken karanlık gözlerin parıltısı. Kulağımın dibindeki o alçak, alaycı ses: "Dikkatli ol, Mahoney. Bu ikinci aşamaydı..."

Sullivan'ı beynimden kovmaya çalışıyorum. Onun tüm versiyonlarını.

"Popüler miydi?" Angus, sanki popüler olmadığım çok açılmış gibi. "Öyle olmalı."

"O ve kardeşi pratikte okulu yönetiyordu."

Suçlu bir kıvranişla, bunun ne zaman durduğunu hatırlıyorum. Olan o korkunç şeyi.

Reese iyi idare ediyor gibiydi. Ama Sullivan değişti, dikkatsizce zalimlikten daha karanlık bir öfkeye dönüştü.

"Nasıl yeniden bağlandınız?"

Kahretsin. Angus detay istiyor ve benim verecek bir şeyim yok. Yalan söylemek istemiyorum ama rüşvetim hazır değil, bu sosun en az on dakikaya daha ihtiyacı var.

Sertçe yutkunuyorum, karameli ateşten çekiyorum. "Aslında Angus, biz hiç-"

"Sana söylemeyi unuttum, bu hafta sonu çalışmana ihtiyacım var. Bu LA kampüsünde gerçekten ilerlemek istiyorum!"

Angus sürekli söz kesen biri, beyni çekirge gibi zıplıyor. Zamanlama hiç bu kadar kötü olmamıştı.

İki aydır hafta sonu tatili yapmadım.

Angus bana film festivalini görebileceğime söz verdi. Biletleri aldım bile.

Ama tabii ki bunu hatırlamıyor. Ya da hatırlamıyormuş gibi yapıyor.

Her iki şekilde de, başka seçeneğim yok. Angus bu hafta sonu çalışmamı istiyorsa çalışırım.

Birdenbire, geniş, pırıl pırıl mutfak klostrofobik hissettiriyor ve geniş okyanus manzarası bile bir posta pulu boyutuna küçülüyor gibi görünüyor.

1. Am. Kapana kısılmış.

Angus benim onayımı beklemeden, "Teşekkürler Theo," diyor. "Ne diyordun sen?"

"Yemek hazır diyordum."

Krepleri önüne koydum, limon sosu ve krema ile doldurulmuş, üzerine henüz bitmemiş karamel sürülmüştü.

Angus bir ısırık koparıp dilinin üzerine koyuyor, gözleri geriye kayıyor.

"*Mmm!*" diye inliyor orgazm mutluluğu içinde.

Bu benim tek şansım.

Derin bir nefes alıyorum, ağzı doluyken ve sözünü kesemezken konuşmaya başlıyorum.

"Angus, yemek yapmayı gerçekten özledim. Bu işe geri dönmeyi çok isterim. Ya da, bilirsin, konuştuğumuz gibi kendi restoranımı açmayı. Belki yeni kampüste bir tane açabilirim?"

Kalbim hızla çarpıyor. Mutfaktaki sessizlik çok gürültülü.

Angus çiğniyor, yutkunuyor ve sonunda şöyle diyor: "Elbette! Yani hemen değil tabii ki. İlk önceliğimiz bu olmayacak. Ama çok yakında!"

Parlak ve neşeli ama gülümsemesinde plastik bir şey var.

Sessizce diyorum ki. "Mesela... ne zaman?"

"Mantıklı olduğunda!" Angus nazikçe cevap veriyor. "Şu anda inanılmaz şeyler yapıyoruz, dünyayı değiştirecek şeyler! Bu fırsatı kaçırmak istemezsiniz."

Bu. Herkes yemek yapabilir, Theo. *Benimle birliktesin*, tarih yazıyorsun! Yanımdan ayrılma, Mars'ta koca bir restoran zincirin olacak!"

Benim de katılmamı bekleyerek gülüyor. Ama hiçbir şey daha az komik görünmemiştir.

Angus Mars'taki restoranlardan bahsediyor. Biz onun kayalıklardaki dokuz rakamlı malikanesinde otururken.

Buraya gelirken motorum patlamış mısırla doluymuş gibi tıkırdadı. Hâlâ boya lekeli ayakkabılarımı giyiyorum çünkü başka bir çiftim yok. Hamamböcekleri ocağında yaşıyor.

O an neredeyse ondan nefret edecektim.

Sonra fark ettim ki, Angus *benden* nefret etmiyor.

Beni zayıf görüyor.

Oldukça kazançlı bir oyunda zayıf bir oyuncuyum. Etrafımda şahlar, filler, atlar var... Beni bir piyon gibi kullanmaları şaşırtıcı mı?

Angus arkadaş olduğumuzu söyledi, ama beni kovarsa, "*Bu sadece iş*" diyecekmiş.

Sullivan bana anlatmaya çalıştı.

Hepimiz güç oyununun içine doğarız... O sizi tam istediği yerde tutar...

Sonunda görüyorum, pencerelerden giren gün ışığı kadar net: Angus restoran açmama asla yardım etmeyecek.

Bu bir yalan, bir fantezi. Angus beni kullanıyor. Kendi hayalini gerçekleştirmesine yardım etmem için bana bir hayal satıyor.

Sullivan bana gerçeği söyledi.

Çirkin ve acıtıyor ama yine de bir iyilik. Beni gerçeğe çekti.

Benim gerçekliğim berbat.

Angus, Greta Gerwig'in en yeni başyapıtında ön sırada oturmam gerekirken bu hafta sonu yapmamı beklediği şeylerin listesini geveliyor.

Ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile duyamıyorum. Kalp atışlarım kulaklarımda çınlarken alnına bakıyorum.

Asla bir restoran alamayacaksın...

Asla bir restoran alamayacaksın...

Asla bir restoran alamayacaksın...

EVET, ALACAĞIM.

O anda karar verdim.

Bana verdiği sözleri tutmayan birine sadık olmaktan yoruldum. Hileli bir oyunda kurallara göre oynamaktan yoruldum.

Sullivan Angus'a zarar vermeye çalışmıyor, sadece bir anlaşma yapmaya çalışıyor.

Ve eğer aşkta ve savaşta her şey adilse... o zaman kesinlikle iş dünyasında da öyle olmalı.

Belki de ahlaki açıdan yanlış bir seçim. Ama aynı zamanda adil hissettiriyor.

Zihnim kendi planlarımla dolup taşarken Angus'a başımla eşlik ediyorum.

SULLY

THeo beni beklediğimden iki gün önce aradı. Angus *gerçekten* iğrenç.

Telefonu açarken çok fazla kıkırdamamaya çalışıyorum. "Selam yabancı."

"*Eski arkadaş olduğumuzu sanıyordum.*"

Theo'nun sesi kızgın, bu da onun sesine alçak bir hırıltı katıyor. Ben biraz

o.

"Dur tahmin edeyim... sana 2,000 dolar zam mı teklif etti?"

"Bana hiç zam teklif etmedi," diye hırılıyor. "Bana yapmam gerektiğini söyledi

ama bana Mars'ta bir restoranın franchise haklarını vaat etti."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Angus bunu çok kolaylaştırıyor.

"*Sana söylemiştim sözünü* asla söylemeyecek olmam iyi bir şey..."

"Sanırım az önce yaptın."

Theo'nun sesi çok tuzlu geliyor, kendimi onun yüzündeki çatık kaşları görmek isterken buluyorum.

Saatimi kontrol ediyorum. Bir sonraki toplantım bir saatten fazla sürmeyecek. "Neredesin?" Diyorum. "Öğle yemeği için buluşalım."

THEO pizzacıya müzeli bir Camry ile geliyor. Araç o kadar kırçıl ki, dışarı çıktığında ne kadar temiz ve şık görüldüğünden etkilendim.

Eski Theo nazik ve endişeli biriydi. Bugünün Theo'su biraz daha küstah. Restorana doğru adım atıyor, başı dik, omuzları kararlı. Koyu renk takım elbisesi ve topuz yaptığı siyah saçlarıyla neredeyse göz korkutucu.

Lisedeyken *bunu* asla söylemezdim.

Ama benimkinin karşısındaki koltuğa kaykıldığında, hafifçe nefes nefese kaldığında, yanakları pembeleştiğinde, o büyük mavi gözleri kocaman ve masum olduğunda, bir gün bile yaşlanmamıştı.

"Ben varım," diyor. "Ama şartlarım var."

Yol boyunca bu konuşmayı planladığını söyleyebilirim.

Hafifçe gülümseyerek dinlemek için arkama yaslanıyorum. "Daha azını beklemezdim."

"Her şeyden önce...," o balerin duruşuyla dik oturuyor, "karanlık bir şey yapmana yardım etmeyeceğim. Yapacağım tek şey seni erkek arkadaşımışsın gibi yanımda gezdirmek olacak. Eğer dosya falan çalmaya çalışıyorsan-"

"*Dosya çalmak mı?*" Yüzümü buruşturuyorum. "Lütfen Theo, bana biraz kredi ver. Sana ne yapacağımı söyledim."

"Sadece tertemiz bir arazi anlaşması mı?" "Bu işler ne kadar temizse o kadar temiz."

Bana görmeyi beklediğim kaş çatma şeklini gösteriyor. Kaşlarının arasında sevimli küçük bir çizgi beliriyor ama onun dışında hiç de korkutucu değil.

"Bu hiç güven verici değil."

Gözlerinin içine bakıyorum ve tüm samimiyetimle "Söz veriyorum, yasadışı bir şey yapmayacağım" diyorum.

"Bu bana verdiğiniz bir söz mü yoksa genel bir kural mı?"

"Genel bir kural, sadece yaratıcı olmayan insanlar yasaları çiğnemek zorundadır."

Ayrıca," diye sırtıyorum, "hapishane bana yakışmaz." "Yeterince salon kalitesinde saç köpüğü yok mu?"

"Saçıma gerçekten çok düşkünsün, değil mi?"

Theo'nun gözleri önce başımın rahatsız edici kısmına, sonra da kızgınlıkla kızarıırken masanın üstüne kayıyor. "Hapse girmek istemiyorum, hepsi bu."

"Dokunmak ister misin?" Onu kızdırıyorum.

"Oh, kapa çeneni," diye tıslıyor. "Kendini çok beğenmişsin."

Theo'nun çürük hakaretlerinden biri daha, ama gülümsemem kayıyor. "Şaşıracaksın."

Gözleri benimkilerle buluştu. Şaşkınlıkla irkildi. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

"Üzülecek bir şey yok." Bir kenara fırçaladım.

Elleri kucağında dönüyor. Özür dilercesine, "Stresliyim. Ajan olmak için uygun değilim ve kesinlikle bir aktör değilim."

"Pantomimci olabilirsiniz... Çok etkileyiciler."

Bana bakarken yanakları gün batımı gibi parlıyor. "Bu kadar kolay kızarmamdan ve ağlamamdan *nefret ediyorum*. Mutfaklarda çalışmayı sevmemin nedenlerinden biri de herkesin soğan ve buharın içinde kızarması ve gözlerinin dolması."

"Diğer yarısı ne?"

Gözlerini kırıştırıyor, is karası kirpikleri yanaklarındaki çilleri süpüren yelpazeler gibi. "Sanırım... yemek pişirme hissini seviyorum. Bir ritmi var..." elleri havada görünmez şekiller çiziyor, "...denge ve zamanlama. Hassas, bir dans gibi. Tüm gürültü ve kaos okyanustaki dalgalar gibi ve ben içinden geçip gidiyorum."

"Bu mantıklı."

"Öyle mi?" Sesi şaşırmış gibi.

"Elbette. Ellerimle çalışmayı seviyorum."

"Ne şekilde?" Yarı inanmıyor, yarı merak ediyor.

"Ahşap işçiliği, çoğunlukla."

"Oh...", diye nefes alıyor. "Haklıymışım!"

"Ne hakkında?"

Şimdi kızarması ölümcül görünüyor. "Dans ettiğimizde maun gibi koktuğunu düşünmüştüm."

Bu beni güldürüyor. "Nesin sen, şu süper kokuculardan biri mi?"

"Belki." Burnunu kırıştırıyor. "Ve her şey olduğu gibi değil. Özellikle de *benim* mahallemde."

Beklenmedik bir şekilde elimi tuttu ve ters çevirdi. Parmaklarını avucumun üzerinde gezdiriyor, nasırları buluyor.

"Huh! O kadar da güzel bir çocuk değilmiş."

"Hâlâ güzelim," diye homurdanarak elimi onun elinin üzerine kapattım.

"Ama torna tezgahı kullanmayı da biliyorum."

Theo gülüyor, omurgamdan aşağı yağmur damlaları gibi bir ses. Elini geri çekiyor. Benimki onunki içinde olmadan daha soğuk ve daha boş hissediyor.

"Ayrıca, insanları beslemeyi seviyorum" diyor. "Belki feministlik falan değil ama insanlarla ilgilenmeyi seviyorum."

"Feminist olmak için kalpsiz mi olmak gerekiyor?" Theo'yu kızdırmamak neredeyse imkansız.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun." Omuz silkiyor. "Hırslı olmam ve dünyayı ele geçirmem gerektiğini biliyorum, ama aslında sadece dışarı bakabileceğim ve yemekleri denediklerinde insanların yüzlerini görebileceğim kadar küçük bir restoran istiyorum."

Kafamda küçük tuğla bir mekân canlanıyor, rahat ve sıcak, etrafta canlı bitkiler. Theo siyah bir önlük giymiş, elinde bıçak, siyah saçları başına dökülmüş, yanakları buhardan pembeleşmiş.

"Her neyse." Bunu bir kenara itiyorum. "Diğer koşullarınız nedir?"

Konuşmasını hatırlayarak biraz daha dik oturur. "İkincisi, komiklik yok."

"Asla yapmam. İşimi çok ciddiye alırım, asla komik değildir."

"Ciddiyim," diyor Theo o büyük, berrak gözleriyle beni sabitleyerek. "Benimle flört etmek yok ve kafamı karıştırmak yok. Benimle gerçekten ilgilenmediğini biliyorum ve sana asla güvenmeyeceğim. Bu da beni son noktaya getiriyor..."

"Dur bakalım," diye araya giriyorum. "Bana asla güvenmeyeceğini düşündüren ne?"

"Bunu aşmıştık." Theo kollarını kavuşturur.

"Ben lisede olduğum kişi değilim." *Yakınından bile geçmiyorum.* "Sen de öyle görünmüyorsun."

"Hayır," diyor başını sertçe sallayarak. "Ben değilim."

"Bırak geçmiş geçmişte kalsın - geçen gün kolunu bükmem de dahil. Baskı yaptım ama seni becermeyeceğim. Kelimenin tam anlamıyla."

Theo küçük bir gülümseme bırakır. Sonra da bir kenara itiyor. "Bundan emin olacağım, yazılı olarak istiyorum."

Ayık bir şekilde başımı sallıyorum. "Çok akıllıca."

"Evet, *eski* bir *arkadaşım* bana bazı iş tavsiyeleri verdi..." Sert bir parmakla işaret ediyor. "İstediğim şey şu, yazılı ve imzalı olarak - Angus'la anlaşma yaptığında, payının yüzde onunu istiyorum."

"Ahh..." Tüm oda biraz daha aydınlanıyor, biraz daha keskinleşiyor. "Şimdi kaplan ortaya çıkıyor."

"Bana palavra sıkacağını sanma," diyor kesin bir dille. "Bu yedi haneli bir anlaşma. Yüzde on istiyorum, bir kuruş bile eksik değil. Ve bu çok cömertçe."

-"Yarısını isteyebilirim."

"Sorabilirsin," diyorum, alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde.

Theo titriyor, solgun eli masanın üzerinde seğiriyor. Elimi tekrar onun elinin üzerine koyup onu sakinleştirmek için bir dürtü hissediyorum.

Belki de ellerinin arkasındaki ve kolunun yan tarafındaki, dokunduğum birkaç yerdeki teninin yumuşaklığını hatırlayıp durduğum içindir, o kadar ipeksi ki her seferinde beni şaşırtıyor. Parmaklarımın oyalanmasını istememe neden oluyor.

Hayır. Ona şimdi dokunmak yanlış mesaj verir. Bunu hiç düşünmemeliyim.

Şu anda bir anlaşma yapıyoruz.

Tam da istediğim anlaşma. Yüzde onluk bir kesintiyle. Sorun değil, aceleciliğine saygı duyuyorum. Aslında, sorduğu için onu daha çok seviyorum.

"Tamamdır," dedim, tartışmadan.

Theo şüpheyle gözlerini kısar. "Yazılı olarak," diye ısrar ediyor. "Bir avukat tarafından noter onaylı," diye kabul ediyorum. "Şimdi işe koyulalım." "Hemen şimdi mi?"

Kaşları soru işareti gibi kalkıyor.

"Şimdiki zaman gibisi yoktur." Theo bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyor - bu anlaşma birden fazla açıdan saatli bir bomba. "Yat partisi hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Neredeyse her şey. Bunu organize eden benim."

Pizzamız geldi. Ben pepperoni ve jalapeño sipariş ettim. Theo mantar istedi. Mantar ve başka bir şey değil, sadece bir yığın mantar.

"Vejetaryen mi oldun?"

"Hayır." Büyük bir ısırık alıyor. "Mantara bayılırım."

Kabul etmeliyim ki, oldukça güzel görünüyor.

"Bana bir parça ver."

"Sadece seninkilerden birini bana verirsen."

"Aynı zamanda ticaret..." Pepperonimden bir dilimi onun mantarıyla değiştiriyorum, Indiana Jones tarzı.

Theo gülüyor. Yemek onu biraz rahatlatmış. Ellerinle yemek yemek yardımcı oluyor; bu yüzden pizzayı seçtim.

Öğle yemeğinin geri kalanını konuk listesi, aktiviteler ve Angus'un en sevdiği mekanlar hakkında onu sorguya çekerek geçiriyorum. Bunların bir kısmını zaten biliyorum. Dediğim gibi, araştırmamı yaptım. Ama Theo'nun detaylara dikkat eden bir gözü ve mükemmel bir hafızası var. Angus'un onun bildiğini bile bilmediğine emin olduğum her türlü bilgiyi dolduruyor.

Bana özel bir şey söylemiyor - sadece büyük oyuncuların psikolojisini ve alışkanlıklarını anlatıyor.

Neye bakacağımı bilmem gerek.

Çünkü neye bakacağınızı bildiğinizde her şeyi görebilirsiniz. Asıl bulmacaya dönüşen Theo.

O değişti. Tam olarak anlayamıyorum ama artık daha üzgün görünüyor. Ama daha da sert, içinde çakmak taşı parçaları var. Önceden o kadar utangaçtı ki, ona havlayarak pencereden atlamasını sağlayabilirdiniz.

Partide bana karşı çıkmasından etkilendim. Ve gerçeklere iyice baktıktan sonra fikrini değiştirmesinden daha da çok etkilendim.

Angus onu sikine takmıyor. Eğer umursasaydı, Camry gibi bir ölüm tuzağıyla dolaşmasına asla izin vermezdi. Gözlerinin altındaki mor halkalar parmak izi kadar derinleşene kadar onu hırpalamazdı.

Partide onunla nasıl konuştuğunu hatırlıyorum, çok küçümseyiciydi.

Evet, bu adamdan gerçekten hoşlanmıyorum.

Aslında, onun parasını almaktan zevk alacağım.

Ama henüz değil. Angus aptal değil; insanlar her gün ellerini onun cebine sokmaya çalışıyor. Bu hassas bir dokunuş gerektirecek.

Bu yüzden Theo'ya kızgın değilim. Aslında, bir omurga geliştirdiğini gördüğüme *sevindim*. Bu anlaşma için aylarca çalıştım, sahip olduğum her kuruştan bahsetmiyorum bile. İlk baskı belirtisinde her şeyin dağılması riskini göze alamam.

"Tüm bunlara hazır olduğuna emin misin?" Masanın üzerinden onu izliyorum. "İşin yarısında bu baskının altında ezilmeni istemiyorum..."

Theo yarısını yediği dilimi bırakıyor, kaşlarını çatıyor.

"Bunu ben de en az senin kadar istiyorum. Muhtemelen daha da fazla."

Bundan çok şüpheliyim.

"Angus için çalışmak berbat mı?"

Gülümseyerek söylüyorum. "Hayal bile edemezsin."

"Emin misin? Oldukça iyi bir hayal gücüm var..."

Gözlerimin bir anlığına düşmesine izin veriyorum ve kendimi tatmin ediyorum, evet, Theo hala bir tür sert iş balerini gibi görünüyor ve hala cehennem gibi sıcak. Yüzüne döndüğümde, yanaklarındaki o güzel pembe kızarıklık geri dönüyor, bu da bunu daha çok yapmak istememe neden oluyor.

"Bir keresinde altıma işemiştin çünkü bana dört saat boyunca rüyalarını not aldırmaştı" diyor.

Bu korkunç ama gülmekten kendimi alamıyorum. Tanrıya Şükür Theo da sonunda gülümsüyor.

"Hangisi daha kötü karar veremiyorum... Altına iŐemek mi yoksa birinin rüyasını dinlemek mi?"

"Sadece dinlemek değil... not almak. *Sayfalar dolusu not...*" Theo alt dudağını dışarı çıkararak sevimli bir Şekilde suratını asıyor. "Oh iyi. zerine iŐedięim sandalye onun en sevdiğiydi, bu yüzden sonunda son glen ben oldum."

Homurdanıyorum. Theo bir an için irkilmiŐ görünüyor, sonra da beni ne kadar gldrdğine seviniyor. Topuzundan küçük bir parça sa kaymıŐ, kaÇının kenarına doğru uzanıyor.

Masanın öbür ucuna uzanıp elimle dzeltmiyorum - bunu Angus'un izlediği zamanlara saklayacağım. Ama yine de içimdeki dürtü beni rahatsız etmeye devam ediyor.

"Angus çoktan arazi bakmaya başladı," diye uyarıyor Theo beni.

"Bunların hepsini ben hallederim - ona ne iş yaptığımı söylemeyin ve kesinlikle araziden bahsetmeyin."

Theo bana kaşlarını çatıyor, kaşlarını atmanın sevimli versiyonu, kızgın bir kedi yavrusu kadar korkutucu. "Her zaman böyle mi iş yaparsın?"

Omuz silkiyorum. "Her anlaşma farklıdır. Dışarısı tam bir cangıl; deęiŐmeyen tek Şey doğaçlama yapmak zorunda olmanız. Kazananlar iŐlerin ters gitmesine tepki verebilen insanlardır çünkü her zaman ters gider. Restoranını atığında senin için de aynı Şey geçerli olacak; biliyorsun, restoranların yüzde sekseni ilk beş yıl içinde batıyor."

Theo onun çenesini kaldırır. "Benim değil."

Yine o ateş var, o kadar kırılğan ki bir nefes onu sndrebilirmiŐ gibi görünüyor, ama her zaman tekrar yükseliyor.

Kadeh kaldırmak için suyumu kaldırıyorum. "Olasılıkları yenmeye."

Theo'nun yüzünde gerçek bir gülümseme beliriyor. Henüz ondan böyle bir Şey pek görmedim. Yavaşça başlıyor ama giderek parlıyor, bir sıra güzel diş ve sağ tarafta küçük bir gamze ortaya çıkıyor.

Theo bardağını kaldırıyor ve benimkine değdiriyor. "Olasılıkları yenmeye."

THEO

T Yat partisi sabahı, kapımın altından kirli bir zarf buldum ve bina yöneticilerinin devasa hamamböcekleri hakkındaki şikayetleri duyduklarını ve nihayet ilaçlama.

Bütün bir hafta boyunca binayı boşaltmamızı beklediklerini fark edene kadar bu iyi bir haber gibi görünüyor.

Kahretsin.

Otel bulmak pahalıya patlayacak. Martinique'e onun evinde kalıp kalamayacağımı sorabilirdim ama o benimkinden bile daha küçük bir stüdyoda yaşıyor. Mutfağı, yatak odası ve banyosu tek bir oda, plastik bir perde ve duş ile yatağı ayıran yaklaşık iki metrelik bir boşluk var.

Martinique dışında gerçekten kimsem olmadığını hatırladığımda hissettiğim o batma hissini hissediyorum. Sıkıştığım da büyük bir iyilik için arayabileceğim kimse yok. Hastalandığımda ya da yaralandığımda güvenebileceğim kimse yok. Gerçekten iyi bir haber alsam bile... bunu söylemek için can atacağım belirli bir kişi yok.

Nasıl bu kadar izole oldum?

Bu iş kesinlikle yardımcı olmadı. Aylardır biriyle çıkmadım.

Muhtemelen bu yüzden Sullivan söz konusu olduğunda hormonlarım biraz fazla aktif hale geldi.

Muhtemelen o kadar yakışıklı bile değildir, asık suratlı ve kabadır. Yakın zamanda seks yapmış olsaydım, o sadece...*iç çekerdi*. 12/10.

Bu sabah beni alacak, böylece rıhtıma birlikte gidebileceğiz. Bilirsin, bir erkek ve kız arkadaşın yapacağı gibi.

Yata giderken genelde ne giyiyorsam onu giyiyorum; uzun bir kot şort ve denizci gibi görünen bir üst. Yani, üzerinde kırmızı çizgiler olan bir tişört, bu yüzden belki de daha çok bir gondolcu gibi görünüyorum, ama yine de işe yarıyor.

Ya da en azından Sullivan kapımı yirmi dakika erken çalana kadar böyle düşünüyordum.

Elinde iki kahve ve içinde cennet kokulu bir şey olan yağ lekeli bir kağıt torba olduğunu görünce şaşıyorum.

En son ne zaman birinin *bana* kahve getirdiğini hatırlamıyorum. Bir şekilde, bir yata binmek üzere olduğum gerçeğinden bile daha havalı hissettiriyor.

"Teşekkürler." Bir yudum aldım. "*Vay*, bu iyiymiş."

"Sandviçi deneyene kadar bekle." Sullivan kese kâğıdını boştaki elime tutuşturuyor. "Burası sadece duvar dibinde bir yer, ama tüm şehirdeki en iyi pastırmalı yumurtalı kruvasanı yapıyorlar."

"Bütün şehir mi?" Bir ısırık alana kadar gülüyorum. Sonra anında ikna oldum. "*Aman Tanrım!*"

"Sana söylemiştim." Sullivan sırtıyor. "Sabahın erken saatlerindeki randevulara koştururken hepsini denediğime eminim."

"Bir ajansla falan mı çalışıyorsun?"

"Öyleydim." Sullivan kaşlarını çattı. "Şimdi tek başımayım." "Sonu iyi bitmemiş gibi görünüyor."

"Hayır," diyor kısaca. "Öyle olmadı. Ve iyi de başlamadı - patronum tüm görüşme boyunca bana Rocko demekten vazgeçmedi."

Kıkırdıyorum ve ağzımdaki kruvasanın küçük bir kısmını Sullivan'ın koluna tükürüyorum.

"Oh, Tanrım." Başımdan savdım. "Özür dilerim. Ama bu gerçekten çok komik." "İlk yirmi seferde komikti," diyor Sullivan bıkkınlıkla. "Birilerinin o diziyi hatırlamasına bile şaşıyorum."

"Keşke yapmasalardı."

Sullivan'ın hayatındaki her şeyin mükemmel olmadığını bilmenin güzel olduğunu düşünerek gülümsüyorum. Onu biraz daha insan gibi gösteriyor.

"Reese bugünlerde ne yapıyor?"

"Sumatra'da bir HBO programı çekiyor."

"Oh, vay canına! Hâlâ oyunculuk mu yapıyor?"

"Ona izin veren herkes için - ve gerçekten herkes için demek istiyorum.
Son pilot filmi Kuzey Kanada'da çekildi. *Mounties and Moose*, sanırım

aradı. Ya da *Mounties Getting Mounted*? Hatırlayamıyorum. Belli ki iptal edilmiş. Hepsi iptal edildi."

"Zavallı Reese."

"Onun için üzülmeysin. Sevdiği işi yapıyor. Ve bir sonraki filmde oldukça iyi bir rolü var, ya da bana öyle söylüyor."

"Bundan biraz ister misin?" Suçluluk duygusuyla, kalan son sandviç parçasını Sullivan'a uzattım.

"Benimkini çoktan yedim." Kalan küçük ısırtığa bakıyor. "Neyse ki." "Özür dilerim," diye ağzıma atıyorum. "Sadece çok güzel."

Etrafındaki pis daireme bakıyor. "Güzel yermiş bu arada." "Sen gerçekten bir yalancısın."

"Yalan söylemiyorum, çok şey yapmışsın." Pencerelerin karşıdaki binanın tuğla duvarından daha ilginç bir şeye bakmadığı gerçeğini gizlemek için pencereler için yaptığım tül perdelere ve ikinci el dükkanlarından topladığım, açık raflara dizilmiş eski cam eşyalara doğru başını sallıyor, böylece güneş parlıyor ve karşı duvarda renkli lekeler oluşturuyor. "Bu çok güzel."

Hamamböceklerinden bahsetmeyi düşünüyorum ama iğrençler ve zaten Sullivan'ın koluna kruvasan tükürdüm.

Onun yerine gözleri kıyafetime takılıyor. "Giyinmen gerekiyor mu?" "Hayır." Kaşlarımı çattım. "Giydiğim şey bu."

"Bunu söyleyeceğinden korkuyordum."

Taşıdığı son çantayı bana uzatıyor, alışveriş çantasına benziyor ama o kadar kalın ve ağır ki, içinde o kadar çok kokulu mendil var ki, Forever 21 gibi yaya bir yerden gelmediğini anlıyorum.

"Nedir bu?" Sanki bana bir bomba uzatıyormuş gibi, çantayı dikkatle elime alıyorum.

"Daha iyi kıyafetler," diyor Sullivan bana açık açık. "Oyununun seviyesini yükseltmenin zamanı geldi - köpekbalıklarıyla yüzmek istiyorsan, bir minnow gibi giyinemezsin."

"Bedenimi bile bilmiyorsun!"

Koyu renk gözleri vücudumda geziniyor. "Oldukça eminim."

Alışveriş torbasını göğsüme bastırarak aceleyle odadan çıkıyorum. *Lanet olsun* bu pembe, pembe yanaklar beni Viktorya dönemi romanlarındaki bir bakire gibi gösteriyor.

Ben bakire değilim. Tabii sekssiz geçen yarım yıl fabrika ayarlarını sıfırlamadıysa.

İffetli bir Viktoryen de değilim, sadece çok kolay utanırım. Dikkat çekmeyi hiç sevmem. Bu yüzden mutfağın arka tarafını evin n tarafına tercih ederim.

Aslında Angus hakkında daha fazla şey bilseydim, Galactic'teki işe asla başvurmazdım. Onun ne kadar ünlü olduğunu ve kameralarla çevrili olarak yanında ne kadar zaman geireceğimi fark etseydim, muhtemelen tepelere kaçardım.

İtiraf etmeliyim ki, onunla seyahat etmek, var olduğunu hiç bilmediğim bu dünyaya bir göz atmak eğlenceli oldu. Ama burnumu bir pastanenin camına dayamak gibi bir şey bu - midem hala guruldarken gözlerim için bir ziyafet.

Bakmaktan yoruldum. Yemek istiyorum.

Mutfaktan yaklaşık bir metre uzakta olan yatak odama giriyorum. Sullivan'ın etrafta dolaşıp eşyalarımın baktığını hâlâ duyabiliyorum. Umarım bir şey almaz ve altında bir hamamböceği bulmaz.

Çantayı atığında pahalı bir parfüm kokusu çarpıyor burnuma. Peeteyi yırtıyorum ve içinde düzgünce katlanmış bir değil birkaç kıyafet buluyorum.

Bu "kıyafetlerden" biri, daldırma yakalı tek parça bir mayo ve aynı ormanımsı baskıda eşleşen dökümlü bir bornozdur.

Elimde mayo, mutfağa doğru yürüyorum. "Bunun bugün için mi olması gerekiyor?"

"Sanırım yle," diyor Sullivan. "Tabii haftanın ilerleyen günleri için planladığınız başka bir yat partisi yoksa."

"Bunu *patronumun* yanında giymeyeceğim."

"Neden giymeyeceksin?"

"nk bu uygun değil!"

"Güven bana Theo," diye başını sallıyor Sullivan. "O tişört hayat için uygun değil. Onu yakmalısın."

"Bunu Angus'un yanında giymeyeceğim. Onu baştan çıkarmaya çalıştığımı falan düşünür."

"Her şeyden önce," diyor Sullivan, "bu Angus'un etrafındaki kadınların çoğunun giyeceğinden daha fazla kıyafet. İkincisi, ortalığı karıştırmaktan bu kadar korkmamalısın. Onunla birlikte gücünü geri almalısın. Çok tahmin edilebilir, çok uysal oldun. Şu anda onun küçük faresisin. Ona bir kaplanla karşı karşıya olduğunu göstermelisin."

Bu Sullivan'ın bana ikinci kez kaplan deyiş. Hiçbir şey daha az uygun görünemezdi.

Asla bir kaplan olmadım. Aslında, biri beni sıraya soktuğunda bir şey söylemem bile.

Dikkat çekmemek için son bir hamle olarak "Şüphelenecek," diyorum.

"Hayır, yapmayacak." Sullivan karşı çıkıyor. "Şaşkına dönecek."

BİR SAAT SONRA, Angus'un Antarktika'ya nükleer savaş başlıkları yerleştirmek için bir süper kötünün kullanacağı bir şeye benzeyen parlak siyah yatı *Kraken'deyiz*.

Angus temaya uygun olarak siyah ipek mayo ve bir çift parlak güneş gözlüğü giymiş, boynunda gümüş zincirler ve parmaklarında da bir o kadar yüzük var.

Sullivan ikinci kez Angus'a yaklaşmak için hiçbir hamle yapmaz. Bunun yerine kalabalığın arasına karışıp Angus'un arkadaşlarıyla konuşmaya başlıyor. Birkaç dakika içinde, birkaç kilit oyuncuyla yakınlaştı.

Onu izliyorum, şaşkın ve tedirgin.

İnsanlar her zaman Rivas ikizlerine ilgi duyardı ama Reese herkesin sevdiği, çekici biriydi. Sullivan karamsar ve korkutucuydu.

Şimdi neredeyse tıpatıp Reese'inkine benzeyen bir gülümseme takınmış ve okyanus belediye başkanlığına adaylığını koymuş gibi sohbet ediyor. Son sınıfta altı kez uzaklaştırma alan bir çocuk olduğunu milyon yıl düşünseniz tahmin edemezsiniz.

Sanırım gerçekten değişmiş. Ya da saklamakta daha iyi oldu.

Onu çalışırken izlemek etkileyici. Benden daha iyi uyum sağlıyor ve ben bu yatta onlarca kez bulundum.

En azından Martinique beni her zaman havalı hissettiriyor.

"Aman Tanrım! Harika görünüyorsun!" Melek kanatlarından dikilmiş gibi hissettiren cübbenin malzemesini parmaklıyor.

"Teşekkürler," diyorum düşünmeden. "Sullivan benim için aldı."

Martinique heyecanlı bir çığlık atıyor. "Angus bir erkek arkadaşın olduğunu söyledi!"

Neden bana söylemedin?"

Tabii ki o dedikoduyu yaptı.

"O kadar uzun zamandır çıkmıyoruz." Çok fazla yalan söylemeden yalan söylemeye çalışıyorum
-Tabii ki bu mümkün değil.

Martinique'e yalan söylemek bok gibi hissettiriyor, özellikle de benim için bu kadar heyecanlıyken.

"Nerede o?" Kalabalığı tarayarak bir daire çiziyor. "Tam şurada." İşaret ediyorum.

Sullivan bir grup risk sermayedarıyla birlikte durmaktadır. Bir şaka yapmış olmalı çünkü diğer adamlar gülüyor.

"O mu?" Martinique hoş olmayan bir inançsızlıkla "O" diyor.

Sullivan o anda tişörtünü çıkarıp diğerlerine mayolarıyla katılıyor. Yüzüne ağır çekimde bir tokat gibi iner - kaslarının esnemesi ve yuvarlanması, güneşten yanmış teninin ortaya çıkması, tişörtünü çıkarırken başını bir hareketiyle bitirir, kalın, siyah yelesi rüzgârda geriye doğru savrulur...

"Yüce Tanrım," diye fısıldıyor
Martinique. Tek söyleyebildiğim "Evet."

Takım elbise altında iyi görünen vücut, üstsüz yasadışı olmalı. Aslında, yasadışı olmalı çünkü şu anda beni öldürüyor.

Sullivan, Kaptan Amerika biraz daha zeytin tonlu olsaydı Kaptan Amerika'ya benzerdi. Ona Kaptan İtalya diyelim. Ya da Kaptan İspanya. Rivas ismi nereden geliyor bu arada?

"O bir model falan mı?" Martinique mırıldanıyor. "Emlak işinde."

"O zaman bir ev satın almalıyım..." Sullivan'a hayranlıkla bakıyor.
"İkiniz nerede tanıştınız? Orada ondan daha çok var mı?"

"Liseye beraber gittik. Ve aslında..." Gülüyorum. "Onun bir ikiz kardeşi var. Yani tıpkı onun gibi bir tane daha var."

"Kapa çeneni!" Martinique bir elini göğsüne vuruyor. "Neden diğerini partiye getirmedin?"

"Görünüşe göre Sumatra'da bir pilot filmi çekiyor."

Elini bırakıyor, surat asıyor. "Diğeri aktör mü? Aktörlerle ilgili kuralımı biliyorsun."

Alıntı yapıyorum, *"Bir aktörle çıkmaktan daha kötü olan tek şey bir stand-up komedyeniyle çıkmaktır."*

"Bu doğru." Martinique kararlı bir şekilde başını sallar. "Aktör yok, müzisyen yok ve kesinlikle komedyen yok."

"Los Angeles'taki bekar erkeklerin yarısının böyle olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Kıçı kırık yarısı."

Gülüyorum. "Sen de beş parasızsın!"

"Onlar kadar meteliksiz değilim. En azından **p a r a m** bitmeden faturalarımı ödüyorum."

"Sullivan'ın kardeşi o programdaydı, hani şu lisedeki çocukların olduğu eski program?"

"*Degrassi Lisesi* mi?" Martinique tahmin ediyor. "*Saved By the Bell*?" "Hayır, diğeri."

"Oh, *Rocko Rocks*!"

"Şşşt!"

Çok geç -yarasa kulakları bu üç heceye ayarlanmıştı- Sullivan, Martinique'i karanlık bir bakışla sabitler.

Ellerini ağzına kapattı. "Bana baktı!" "Ve şimdi buraya geliyor."

"*Eek*!" Martinique kelimenin tam anlamıyla yüksek sesle 'eek' diyor, elleri Evde Tek Başına çocuk gibi yanaklarına yapışmış.

"Sırlarımı mı döküyorsun?" Sullivan alçak ve son derece seksi bir sesle söylüyor. Kolunu belime doluyor, parmakları kalçamda duruyor.

Bu işleri nasıl bu kadar doğal yapıyor bilmiyorum.

Tepki vermeden edemiyorum. Tüm vücudum güneşe açılan bir çiçek gibi ona dönüyor. Birden avuçlarım çıplak göğsünde ve yüzüne bakıyorum.

"Hey, güzelim." Ağzıma hafif bir öpücük kondurdu. "Seni özlüyordum."

Sullivan'ın dudaklarının sıcaklığı ve yumuşaklığı anında lobotomi etkisi yaratıyor. Bulabildiğim tek yanıt sersem ve sarhoş bir "Merhaba" oldu.

Martinique ağzı bir karış açık izliyor.

Keşke daha az şaşırmış gibi davransa, sanki her zaman böyle bir adamla birlikte oluyormuşum gibi.

Ama buna benzeyen başka erkek yok. Reese dışında, sanırım.

"Ben Martinique," diye araya giriyor öpüşme bittiğinde. "Asistanın asistanı."

Sullivan gülüyor. "Bölge müdürünün asistanı gibi bir şey mi?"

"Evet," diye nefes alıyor Martinique, ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile duymamış gibi gözlerinin içine bakarak.

"Theo bana sizden bahsetti; böyle iyi bir arkadaşla çalıştığı için çok şanslı."

Ne gariptir ki, öğle yemeğimiz sırasında Sullivan'a anlattığım onca ayrıntı arasında Martinique'in en yakın arkadaşım olduğunu söylemedim. O bunu kendi kendine anladı.

"Theo en iyisidir!" Martinique bana komplocu bir bakış attı. "Eğer birbirimize sahip olmasaydık, Angus'u öldürürdük."

Sullivan, "Önce bir hayat sigortası poliçesi yaptırın" diyor. "Ama sonra... bir süre bekleyin."

Martinique bir süre ona bakar, sonra çok sert bir şekilde güler. "Aman Tanrım! Bana onun komik olduğunu söylememiştin."

"Onun var olduğunu sana daha yeni söyledim."

"Bu da neyin nesi?" Sullivan alay ediyor. "Benden utanıyor musun?"

"Yok artık!" Martinique beni savunmaya koştu. Ne yazık ki, ağzından kaçırarak,

"Muhtemelen Trent gibi senin de onu terk edeceğinden endişelenmiştir." "*Martinique...*" diye tısladım.

"Oops!" Elini tekrar ağzına kapatıyor.

"Onu orada bırak," diye talimat verdim. "Partinin geri kalanı için."

"Hayır, seni maaş bordrosuna koyacağım..." Sullivan ona gülümsüyor.

"Bana Trent'ten biraz daha bahset."

Martinique, sadakatini tartarak aramızda bir ileri bir geri bakıyor.

Sullivan'ın cazibesi bir yıllık arkadaşlığı iki saniyeden kısa bir sürede alt eder. "Tam bir pislikti! Theo'yu Noel'den bir hafta önce terk etti." *Zatürre olduğumda.*

Noel gününü hastanede yalnız geçirdim.

Hastanelerden nefret ediyorum. İzleme makinelerinden gelen o çok özel bip sesiyle kesilen alçak seslerden ve sessiz karışıklıktan nefret ediyorum. Kokusundan, yavan yemeklerinden ve antiseptiklerinden nefret ediyorum. Ve en önemlisi... Anılardan nefret ediyorum.

Martinique ertesi gün beni ziyarete geldi ve annesinin tatlı patates turtası, ekmekleri ve hindi artıklarıyla dolu bir sepet getirdi. Ekmekleri turta ve hindi sandviçi yapmak için kullandık.

Ama bunun dışında, hayatımın en kötü haftasıydı. Şey... ikinci en kötü.

Martinique o zamanlar sadece resepsiyonistti. Tanıdık olmaktan öteye gidemedik. Yine de beni görmeye gelen tek kişi oydu. Angus Maldivler'de tüplü dalış yapıyordu.

"Hiçbir yere gitmiyordu," diyorum. "Ayrıldığımız iyi oldu."

"Benim için iyi." Sullivan parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

Bunu olabilecek en bencil şekilde söylediğini biliyorum, ama yine de eli elime dolandığında kendimi iyi hissediyorum.

Ve bana bakışı şaşırtıcı derecede sempatik.

"Onun kaybı," diyor, Martinique'in duyamayacağı kadar alçak sesle, sadece benim için konuşuyor.

Uh, oh.

Hediye taşıyan bir Sullivan tehlikeli bir yaratıktır. Önce kahve ve sandviç, sonra kıyafet, şimdi de bana mı iyi davranıyor?

Olmaz, kardeşim. Buna kanmayacağım.

Biz çıkmıyoruz ve Sullivan nazik biri değil. Elimi çekiyorum.

"Neyse," diyorum. "Angus'u kontrol etsem iyi olacak."

"Seninle geleceğim," diye iç geçiriyor Martinique, sanki idam mangasında bana eşlik ediyormuş gibi asık suratla. Angus'u göreceği için gergin olduğunu sanmıyorum; sadece Sullivan'ı geride bırakmak istemiyor.

Angus'u teknenin arka tarafında, paslanmaz çeliğin gerilme mukavemeti hakkında tartışırken buluyoruz. Angus roketlerinin tasarımıyla yakından ilgileniyor ve her yerde olduğu gibi orada da kontrollü, mühendisleriyle sürekli didişiyor.

Tabii ki bu gemide mühendis yok, sadece daha zengin olmaya çalışan zengin insanlar var.

Angus'un tartıştığı kişi Corgus Brent adında bir yatırımcı.

"Theo!" Angus bağırarak yaklaşmamı işaret etti. "Gelip Corgus'a bunun ne kadar saçma bir şey olduğunu, kasayı üç milimetre daha kalın yapamayacağımızı söyle. Ona söyledim..." diye sözünü kesip bana baktı. "Vay canına... Güzel görünüyorsun."

Bu mayoyla vücuduma bakma şekli hiç de "hoş" değil.

Aslında, bu beni son derece rahatsız ediyor.

Ama sonra, "Sana bir içki getireyim," diyor ve soğuk bir şampanya flütü avucuma düşüyor.

Angus bana daha önce hiç içki getirmemişti.

Corgus da vücuduma bakıyor, ama "güzel" olduğunu düşündüğü için değil - daha çok konuşmasına engel olmaması için denize atmak istiyor gibi.

"Geri dönebilir miyiz-"

"Sonra," diye araya giriyor Angus. "Theo ile konuşmam gerek."

Angus onu kenara sallıyor. Kelimenin tam anlamıyla bir Fransız prensi gibi elini sallıyor.

Corgus görevden alındı. Benim lehime.
Bu daha önce de hiç olmamıştı.
Keşke bir mayo yüzünden böyle bir şey olmasaydı.
Martinique bana gözlerini kocaman açarak bakarken Corgus oradan uzaklaşıyor. "Vay anasını!" diye fısıldıyor.
Yüzüm yanıyor. Sullivan bunu bilerek mi yaptı? Angus'un bana ne kadar farklı davranacağını göstermek için mi? Yoksa bu bir şekilde onun oyununa mı geliyor?
Angus bana bir kez daha yavaşça yukarı aşağı bakıyor ve midem çalkalanıyor.
Eğer Sullivan beni patronuma pazarlayacağını düşünüyorsa, deliden de öte, dişlerini dökecek.
Ancak Angus beni "sohbetimiz" için rahat bir köşeye çekmeden Sullivan dirseğimde beliriyor.
"Theo," diyor. "Sana bir içki getirdim."
Angus'un şampanyasını elimden aldı ve bir kenara koydu.
Yeni içkim Dirty Shirley, ki bu benim favorim.
Gerçi Sullivan'ın bunu nasıl bildiğini bilmiyorum.
Bunu bilmesini istemezdim. Çok havalı bir içecek değil.
Ama lanet olsun, çok lezzetli.
Kocaman bir yudum alıyorum ve tüm gün biraz daha aydınlanıyor. Deniz havası serindir. Muhteşem yeni bornozumun kumaşı kalçalarımda tereyağı gibi kayıyor.
Ve Sullivan, o da altına batırılmış olabilir.
Esinti tatlı siyah saçlarını savuruyor. Bana sırtıyor, zayıf, bronzlaşmış yüzünde beyaz bir parıltı var.
Angus bile bakıyor.
Artık bana değil, bunu açıkça belirteyim - tüm bu parti, birileri bu yatı satmak için onun fotoğrafını çekebilsin diye toplanmış gibi görünen *erkek arkadaşına*.
O kadar muhteşem ki, mayosu kalçalarına kadar iniyor, teni içten dışa parıldayan berrak, ışıltılı kahverengi.
Angus bir *milyarder*. Eğlence için bir spor takımı satın alabilir. Bir hastalığı ortadan kaldırabilir. *Ama* şu anda gözü korkmuş durumda. Ve muhtemelen biraz da kıskanıyor.
Sullivan, tüm yakışıklılığına rağmen, mutlu görünmüyor. Aslında, birazcık sinirli görünüyor.

Çünkü Angus az önce elini sahiplenici bir şekilde koluma koydu. Bunu yaptığının farkında olup olmadığını bile bilmiyorum.

Angus, "Theo bana partinin şu ana kadar nasıl gittiğini anlatmak üzereydi," diyor.

Bu bir öpücük. Sullivan'ı tekrar yerine oturtmak için ince bir "*Şimdi çalışanımla konuşayım*".

Sullivan bunu tamamen görmezden geliyor.

Bunun yerine, göz kamaştırıcı güneş ışığına, pırıl pırıl suya, buzun üzerindeki karides yığınlarına takdirle bakıyor ve "Mars'ta böyle bir şey olmayacak" diyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Martinique boğuk bir gıcırta çıkarıyor.

Angus'la başa çıkmanın tek bir kuralı varsa, o da Mars Görevinden Asla Şüphe Etmemektir.

Bu onun tek tutkusu. Diğerlerinin üzerinde parlayan hedef: Mars'ta bir koloni. Erkeğin büyük sigorta poliçesi. Kadına karşı. Onu öldürmesi gereken kadına karşı.

Sullivan'ın ayağına dikkatlice basarken ben de öyle düşünüyorum. Angus elini kolumdan çekerek, "Tabii ki yapacağız," diyor. Sullivan sakın ve kendinden emin bir şekilde, "Bu şekilde değil," diyor.

Kendine olan güveni Angus'u anında tedirgin eder. "Dünya'da sahip olduğun her şeye orada da sahip olabilirsin."

"Hayır." Sullivan kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "Hiç sanmıyorum."

Biraz aşırı heyecanlıyım.

Neden Angus'la kavga ediyor? Angus'un en çok önemseydiği şey hakkında mı?

Bu daha önce hiç duymadığım bir satış tekniği olmalı: Müşteriyi Olabildiğince Çabuk Rencide Et.

Ama Angus alınmamış görünüyor. Gerçekten değil. Daha çok savaşa kalkmış gibi. Sullivan'a zaman içinde ve dünyalaştırmayla Mars'ın nasıl yaşanabilir bir ev olabileceğini açıklamak için en iyi argümanlarını toplar.

Bu bir saatten fazla sürüyor.

Sullivan ve Angus ikinci bir gezegendeki yaşamın gerçek kalitesini tartışırken diğer parti konukları görmezden gelir.

Martinique ve ben kanepeye sarılıp Dirty Shirley'lerle giderek sarhoş oluyoruz. Tüm misafirleri ve yapmam gereken şeyleri görmezden geliyorum.

ne yapıyor olabilir? Önemli değil, Angus'un dikkati tamamen dağılmış durumda.

İnanılmaz bronzlaşıyorum. İnanılmaz miktarda karides yiyorum. Ve nihayet, iki saate yakın bir süre sonra, Sullivan tartışmayı sona erdiriyor.

İşin kızışmasına asla izin vermedi. Ama asla pes de etmedi.

Sonunda Angus'a şöyle der: "Beni neredeyse ikna edebilirsin. Ama Mars'ın asla sahip olamayacağı bir şey var."

"O da ne?" Angus neşeli ve Dirty Shirley'lerle yarı sarhoş bir halde, "Bu da ne?" diyor. Sullivan bana bakıyor ve göz kırpmıyor.

"Asla Theo'ya sahip olamayacak."

SULLY

W Catalina Adası'na demir attığımızda bir telaş başladı. Theo, yaklaşık dört Dirty Shirley derinliğinde olduğu için muhtemelen her zamanki verimliliğiyle olmasa da misafirleri toplamaya yardımcı oluyor.

Angus fark etmemiş gibi görünüyor çünkü en az altı tane içti.

Zinde kalabilmek için tek bir içki içiyorum.

Angus'un yatında yaşanan birçok dramda gözlemlenecek çok şey var.

Önce rakiplerimi kontrol edeceğim. İster kabul etsinler ister etmesinler, burada en az altı kişi daha Angus ile bu arazi anlaşmasını kapmaya çalışıyor. Bu noktada en büyük tehdit Corgus gibi görünüyor. Galactic'te azınlık hissesine sahip ve projeye daha derin bir şekilde dahil olmaya çalıştığı oldukça açık.

İri yarı, kel kafalı, elleri beyzbol eldiveni büyüklüğünde ve gür sesli bir adam. Nedenini tam olarak çözemesem de Theo ile aralarında bir tür antipati var - sanırım Theo'nun Angus'a olan yakınlığına içerliyor.

Tüm güç çevrelerinde olduğu gibi, Angus Tate'in etrafındaki insanlar da kraliyet sarayındaki soyluları andırmaktadır. Herkes servetini ve nüfuzunu artırmak için uğraşıyor.

Angus, Güneş Kralı Louis gibi merkezde oturuyor, oyuncular onun etrafında dönüyor.

Ve tıpkı bir kral gibi, dokunulmazlık imajı da bir yanılsamadır.

Angus'un da herkes gibi zayıf yönleri var. Sadece onları bulmam gerek. Ben zaten bir tanesine parmak bastım: Küçük Bayan Theo.

Angus'un ona ne kadar güvendiğini anlamak için fazla araştırmaya gerek yoktu. Artık burada olduğuma göre bunu kendim de görebiliyorum. Sürekli Theo'nun fikrini soruyor ama onun tavsiyelerini Corgus'unkilerden daha fazla dikkate almıyor.

Ona olan bağlılığı, işe yararlığının çok ötesinde. O daha çok onun güvenlik battaniyesi gibi.

Theo on dakikadan fazla görüş alanından çıkarsa, Angus onu mutlaka arar ve yirmi dakika geçerse nereye gittiğini sormaya başlar. Onu sadece yirmi dakikadan fazla süreceği belli olan bir görevi yerine getirmesi için göndermiş olsa bile.

Martinique boşlukları doldurmak için elinden geleni yapıyor, ancak Angus onu çoğunlukla Martinique'in kendi başına kolayca halledebileceği talimatları Theo'ya iletmek için kullanıyor.

"Theo'ya şnorkel ekipmanını hazırlamasını söyle," diye emrediyor Martinique çapa aşağı inerken.

Theo'yu teknenin arkasında buluyorum, hafif yeşil görünüyor.

"Neyin var?" Deniz tuttuğunu varsayarak soruyorum.

"Angus beni yüzmeye götürecektir," diye mırıldanıyor.

"Bunun nesi yanlış?"

Karanlık suya bakıyor, yüzü her zamankinden daha solgun.

"Aşağıda köpekbalıkları var... diğer şeylerin yanı sıra."

Theo'yu okyanusta yüzen köpekbalıklarından daha fazla korkutan şeyin ne olabileceği konusunda kızdırma dürtüsüne direniyorum.

Theo bir yetişkin olarak ilerleme kaydetmiş olsa da hâlâ endişeli bir insan. Uydurduğum bu durum yardımcı olmuyor - onu küçük dairesinden aldığım andan beri gergin.

Oyuncu olmadığını söylerken haklıydı; gerginliği, stresi ve memnun etme arzusu konusunda acı verecek kadar şeffaf. Şansıma, tüm bunlar onu oynamaya zorladığım "yeni bir ilişkideki garip kız" rolünü besliyor.

Belki Theo eski erkek arkadaşını getirseydi Angus farkı fark ederdi ama Theo'nun neredeyse bir yıldır bu "Trent" denen kişiyle çıkmasına rağmen Angus'un onunla hiç tanışmadığını Martinik'ten çoktan öğrendim.

Martinique onunla iki kez görüştü ve etkilenmedi.

"Theo insanlar tarafından kullanılıyor," diye mırıldandı bana birkaç Dirty Shirley'den sonra. "Kendisi için ayağa kalkmıyor."

Gözlerini kısarak bana baktı ve hafifçe hıçkırdı.

"Onu incitmeyeceksin, değil mi? Bir kırık kalbe daha dayanabileceğini sanmıyorum."

Martinique'e en güven verici gülümsememi verdim. "Theo'nun kalbi benimle güvende."

Aramızda ne olursa olsun, işin içinde kalp olmayacak.

Ve her şey plana uygun giderse, Theo'yu bulduğumdan hem daha zengin hem de daha mutlu bırakacağım.

Bu Angus için bile bir kazanç, kazanç, kazanç - ne yanlış gidebilir ki?

Hâlâ yüzünde endişeli bir ifadeyle suya bakan Theo'ya bakıyorum.

Bu sırada Angus onun arkasından gizlice yaklaşır, yüz ifadesi komik bir şekilde kötücüdür.

Ben bir şey söyleyemeden ya da yapamadan, onu sırtından sertçe itiyor, dalış rampasından aşağı itiyor, böylece suya önemli bir mesafe düşüyor ve aşağı inerken çığlık atıyor.

Angus kahkaha atıyor, elleri dizlerinde.

Benim tepkim biraz farklı: Kör edici bir öfke.

Theo'nun peşinden atlıyorum, baş aşağı dalıyorum ve çıplak bacaklarının çalkantılı kaosunda onun altına geliyorum. Çırpınıyor, çırpınıyor, nefes nefese kalıyor ve eğer varsa köpekbalıklarını kesinlikle çekecek şekilde etrafa sıçırıyor.

Kulağına "Şşşt," diyorum, onu sakinleştirmek için kollarımı etrafına doluyorum ve sırtını göğsüme yaslayıp bacaklarımla su üstünde kalmasını sağlıyorum. "Rahatla, ben buradayım."

Kollarımda titriyor, kanında adrenalin dolaşıyor, soğğun şokuyla tüyleri diken diken oluyor.

"O s-i-s-i-s-ikici!" diye kekeliyor, dudakları morarmış.

"Kızma, Theo!" Angus güvertedeki gülüşen dalkavuk sürüsünden sesleniyor. "Güneş yanığı oluyordun!"

Theo kirpiklerinden deniz suyunu kırıştırarak ona bakıyor. Dudaklarının titremesi çenesinin titremesine dönüşüyor.

"O tam bir göt!" diye kekeliyor ve ağlamak üzere olduğunu fark ediyorum. "Oh, hadi ama koca bebek, sadece bir şakaydı!" Angus bağırıyor.

Rampadan bir adım atıyor, ayak parmakları sivri ve kolları yanlarda düzleşiyor, böylece bir mızrak gibi aşağı dalıyor.

Bana ne oluyor bilmiyorum.

Hayatımın son on yılını spor salonunda bedenimi çalıştırarak ve zihnimi aynı şekilde durmaksızın eğiterek geçirdim. Kendimi olmak istediğim adama dönüştürmek için her gün savaşıyor on yıl boyunca yorucu bir çaba sarf ettim.

Şimdi, üç gün önceden planlamadığım sürece bir hamle yapmıyorum. O partide Theo'ya yaklaşmadan önce, ona ve Angus'a tam olarak ne söyleyeceğimi planlamak için haftalarımı harcadım.

Ama Theo o kocaman mavi gözleriyle bana bakarken, gözyaşlarını ve kirpiklerindeki deniz suyunu kırıştırırken, tıpkı eski haline benziyor ve birdenbire ben eski Sullivan oluyorum.

Angus suya atladığında, düşünmeden hareket ediyorum.

Yüzdüm ve tam derin bir nefes almak için dışarı çıkmak üzereyken onu tekrar suya batırdım. SERTÇE.

Onu yüzeyin altına itiyorum ve hava almak için çırpınırken orada tutuyorum. Bir, iki, üç kez yukarı çıkmaya çalışıyor ve ben onu tekrar aşağı itiyorum.

Ancak gerçekten paniklemeye başladığında, kolları ve bacakları Theo'nunki gibi çırpınmaya başladığında nihayet onu bırakıyorum.

Kocaman bir yudum hava emiyor, hıçkırıyor ve boğuluyor. "Ne oluyor lan?" diye tükürüyor tekrar nefes alabildiğinde.

"Sadece yardım ediyorum," diyorum yüzüme yayılan sahte gülümsemeyle. Gülümsemeyi bilerek bırakıyorum, böylece yüzüm bomboş kalıyor. "Güneş yanığı oluyordun."

Angus güneşten değil ama şok ve öfkeden kıpkırmızı olmuş bir halde bana bakıyor. Birkaç kişi daha suya atlıyor, bir dizi yüzgeç ve ağızlık takıyorlar,

ve gözlükler. Corgus, Angus için fazladan bir setle kürek çekiyor.

Theo'ya doğru yüzüyorum.

"Neydi o?" diye fısıldıyor, hâlâ mavi dudaklı ve zor nefes alıyor. "Onu boğmaya mı çalışıyordun?"

"O iyi," diyorum umursamazca.

Theo bana bakıyor. "Stratejini gerçekten anlamıyorum." "Merak etme, ne yaptığımı biliyorum."

Tamamen saçmalık.

Ne yaptığımı bilmiyorum. Az önce ne yaptığımı bilmiyorum. Ne

oluyor, Sully?

Bu planın bir parçası değildi. Merak edenler için aslında planın tam tersiydi.

Theo'nun havaya kalkmış kaşları pek güven vermiyor. "Sanırım sana güvenmek zorundayım."

"Teşekkürler," diyorum, hemen hemen aynı güvenle.

Beni endişelendiren Theo değil - yıllar sonra ilk kez kendim için endişeleniyorum.

Artık düşünmeden hareket etmiyorum. *Asla*. Özellikle de özenle hazırladığım planlarımı mahvedecekse.

Angus küçük şnorkel partisini kurduğunda, Corgus ve diğer üç adamı alıp resife doğru yola çıkıyor. Theo ve bana bakmadı bile.

Yüzerek uzaklaşırlarken Theo "Çok kızmış," diye gözlemliyor. "Öyle görünüyor," diye katılıyorum.

"Bunu neden yaptın?" Aramızda biraz boşluk bırakarak yüzüyor, başını eğmiş beni inceliyor.

Gerçeği kabul etmek istemiyorum, o da içime işleyen, bedenimi ve beynimi kontrol altına alan tek ve güçlü bir duygunun üstesinden geldiğimdir.

Ben de tek söylediğim, "Zorbalardan hoşlanmam." Theo yumuşak bir ses çıkardı. "Huh..."

Kaşlarının arasındaki o küçük çizgi yeniden ortaya çıktı. "Ne oldu?"

"Yok bir şey," diyor utanarak, bakışlarını kaçırarak.

Suya basıyorum, kalbim hâlâ çok hızlı atıyor.

Buz gibi suyun içinde bile bedenim öfkeyle yanıyor. Kendime, Angus'a değil.

Kontrolden çıkmıştım. Ve Theo'nun ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum:

Sen ondan daha kötüsün.

Theo iç geçiriyor ve patronunun az önce gözden kaybolduğu yarı batık resife doğru bakıyor.

"En azından şnorkelle dalmak zorunda kalmayacağım."

"Sanırım hayır. Gerçi... zaten suyun içindesin. Biraz balık da görebilirsin."

Martinique yanımıza yerleşiyor, daha hızlı ama daha endişe verici bir şekilde inmek yerine merdivenden yavaşça inmeyi tercih ediyor. Yanında fazladan iki çift maske ve palet getirmişti.

"Sen gelmiyor musun?" diyor Theo'ya, kendi maskesini yerine takarken.
"Bunu planlamıyordum..." Theo yukarı uzanır ve Merdiven.

Burnunu kırıstırarak güvertede kalan konuklara bakıyor. Muhtemelen oraya tırmanırda güvertede kalanları eğlendirmek zorunda kalacağını, suda kalırsa ben ve Martinique dışında memnun etmesi gereken kimse olmadığını hatırlıyor.

"Bizimle kal," diye ısrar ediyorum. "Köpekbalıklarıyla ben savaşırm." "

Theo bana o güzel dişlerinin bir kısmını gösteren küçük bir gülümseme veriyor. "Onları korkuttun, Angus'u mahvettin."

"Angus'a ne yaptı?" Martinique canlandı. Şnorkel takımıyla meşguldü.

"Onu boğmaya çalıştım," diyor Theo kayıtsızca. "Keşke daha çok deneseydin," diye mırıldanıyor Martinique.

Sonunda maskesini istediği kadar sıkıyor ve şnorkel ağzını yerine oturtuyor.

"*Cmomom!*" diye bağılıyor tütün içinden, yüzgeçlerinin bir hareketiyle suya dalıyor.

"Hazır mısın?" Theo'ya elimi uzatarak "Hazır mısın?" diyorum.

Karanlık suya bir kez daha gergin bir bakış attıktan sonra ıslak parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

"Beni bırakma."

THEO ve ben yüzeyin hemen altında el ele yüzüyoruz. İlk başta, bizi bir arada tutmak için ona tutunuyorum, böylece onun buz gibi yüzme hızına yetişebiliyorum. Martinique yarı yunus ve bizi çoktan geride bıraktı.

Kısa süre sonra Theo elimi ölümüne tutmayı bırakıyor ve artık gergin olmadığını söyleyebiliyorum. Parmaklarımızı birbirine bağlı tutuyorum çünkü okyanusun güneşle ısınmış üst katmanlarında bu şekilde yüzmek şaşırtıcı derecede... güzel.

Balıklar, mercanlar, deniz kestaneleri ve yengeçlerden oluşan bir dioramaya bakıyoruz, uzun yosun şeritleri bacaklarımıza doğru uzanıyor.

Angus meşgulken ve etrafta başka kimse yokken endişelenecek bir şey yok, plan yok, strateji yok. Rahatlayabildiğim nadir anlardan biri.

Theo'nun koyu renk saçları bir fırtına bulutu gibi yüzünün etrafında uçuşuyor. Güneş ışınlarının arasından geçerken bacakları gümüş renginde parlıyor, dekolteli mayosu her kıvrımına yapışıyor.

O kıyafetin içindeki vücuduna bakmamaya çalıştım ama itiraf etmeliyim ki Theo beklediğimden çok daha fazlasını saklıyordu... Göğüslerinin şekli o kadar doğal ve güzel ki, bunun asla cevaplanamayacak bir gizem olduğunu kendime sertçe hatırlatırken onları en az on kez çıplak hayal ettim bile.

Burada konuşmak yok. Theo ile iletişimim, onun bana en parlak balığı göstermek için omzuma dokunduğu ve benim de onu gitmek istediğim yere nazikçe götürmek için elini çektiğim bir pandomime dönüşüyor.

Yüzümüzü suyun altına daldırdığımızda, yüzeyden görünmeyen, yaşam ve hareket dolu bambaşka bir dünya ortaya çıkıyor.

Her insan, derinlikleri bilinmeyen bir okyanustur. Bazılarının kalbinde gizli hazineler yatarken, diğerlerinin derinliklerinde canavarlar yaşar...

Theo'da ne bulacağım?

Lisedeyken benim için bir gizemdi. Üniformalarına rağmen sırt çantasının ve ayakkabılarının ucuzluğundan belli olan bir piyango öğrencisiydi. Notları vasattı ve sınıfta elini kaldırdığını hiç görmemiştim. Aslında Theo dikkat çekmemek için elinden gelen her şeyi yapardı ama ben yine de onu fark ederdim.

O zamanlar bile onda gizli bir şeyler vardı. Onu okurken, resim yaparken ya da küçük defterine bir şeyler yazarken izlerdim. Sadece kendisi için olan bir gülümsemenin ipucunu yakalar ve sıkıcı bir okul gününde neyi bu kadar ilginç bulduğunu merak ederdim.

Şimdi gözlerini maskenin arkasına dikmiş, kara bir melek gibi suyu yararak ilerleyen, kanatlarını çırpın, kuyruğunu arkaya doğru uzatan bir yarasa ışınını işaret ediyor.

Theo peşine düşer, kumun üzerinde sakın sakın süzülen vatozu temkinli bir mesafeden takip eder.

Birlikte kalıyoruz, eli elimde.

Mürekkep karası ışında ruhani bir şeyler var. Suyun altındaki bu dünya yabancı bir gezegen de olabilir. Daha önce de şnorkelle dalmıştım ama hiç böyle, yavaş ve sessiz, yanımda başka biri varken.

Bu dünyayı Theo'nun gözlerinden görmek farklı, şnorkel tüpünden gelen yumuşak ve sabit nefes akışıyla noktalanıyor. Kendisi de bir deniz canlısı gibi görünüyor, uzun saçları bir denizkızı gibi arkasından dökülüyor.

Konuşmak zorunda değiliz. Konuşamayız.

Garip bir şekilde, bana Reese ile vakit geçirmeyi hatırlatıyor. Rahat, doğal... huzurdan başka bir şey gerektirmiyor.

Teknenin demirlediği yerden çok uzaklara, açık sulara, adadan ve resiften uzağa yüzdük.

Işın bir kanyonun üzerinde yüzerken aşağıdaki kumlar uzaklaşıyor. Karanlık su hiçliğe doğru spiral çiziyor ve Theo kenardan düşecekmiş gibi duraksıyor, ama tabii ki biz hâlâ yüzeye yakın yüzüyoruz.

Derinlik hissi baş döndürücü, tıpkı gökyüzüne bakıp ne kadar uzağa düşebileceğinin bir sonu olmadığını fark etmek gibi.

Theo bana yapıyor, elleri omuzlarımda, ayakları boşluğa basıyor.

Bir kez daha parlak altın rengi kumun üzerinde süzülene kadar onu nazikçe geri çekiyorum.

"Teşekkürler!" diye soluk soluğa bağılıyor başımızı suyun üzerine çıkardığımızda. "Tanrım, bu çok ürkütücü!"

"Geri dönmek ister misin?" Demirli tekneye doğru başımı sallıyorum, bu mesafeden bir oyuncak kadar küçük.

Theo dişleri takırdamaya başlarken, "Gitsek iyi olur," diyor. "Çok üşümeden önce."

"Buraya gel." Bir kez daha onu kollarıma alıp göğsüme bastırıyorum, içimde sürekli yanan ve yüzmekten daha da sıcaklaşan o ateşi biraz paylaşıyorum. Biraz da mayonun kıvrımlarını nasıl sardığını...

"Nasıl bu kadar sıcaksın?" Theo yüzüme bakarak söylüyor.

Onunki, şimdi alnına doğru itilmiş olan şnorkel maskesi şeklinde kırmızı izlerle damgalanmıştır.

Theo gezegende gözlükle iyi görünen tek kişi olabilir. İnç kalınlığındaki plastik bile o parlak mavi gözleri köreltemez ya da o çirkin kirpikleri gizleyemez.

Her zamankinden daha sevimli görünüyor, maskesi bir taç gibi geriye itilmiş, ıslak saçları yanaklarına yapışmış, inci gibi dişleri sırtıyor, kalbi benimkine çarpıyor.

Theo'nun ne dediğini hatırlıyorum, yemek yapmayı bu kadar çok sevmesinin nedeni...

İnsanlarla ilgilenmeyi seviyorum.

Anladım.

Theo'ya bakmak, onu korumak, güvende tutmak iyi hissettiriyor...

Ama zaten ilgilenmem gereken iki kişi var. Ve ikisi de Theo değil.

Bu yüzden ısınmak için yeterli zamanı olmamasına rağmen onu nazikçe itiyorum.

"Hadi," diyorum huysuzca. "Tekneye geri dönelim."

THEO

S Birkaç saat sonra sahilde istiridye dumanı tüterken Sullivan'la şnorkel yapmayı düşünmeden edemiyorum.

Okyanusta hiçbir zaman rahatlayamadım ve eğlenemedim. Kafamda sürekli *Jaws'ın* müziği çalıyor ve ayağıma değen her yosun teli, Büyük Isırık'tan önce bir ısırık alan Büyük Beyaz'ın dişleri gibi geliyor.

Ama Sullivan yanımdayken, hiçbir şey bana zarar veremezmiş gibi hissediyordum.

Sullivan'ın beni köpekbalıklarından daha çok korkuttuğunu düşünürsek bu ironik. Lisedeyken, öfkesi efsaneydi. Ve görünüşe göre, hala yüzeyin altında. Teknedeki diğer herkesi nasıl etkileyeceğini öğrenmiş olabilir, ama Angus'u suyun altına ittiğinde, tıpkı daha önce tanıdığım adam gibi görünüyordu - lanet olası korkunç.

Angus agresif smaç için hala ona kızgın. Bunu anlayabiliyorum çünkü "şu çubuktaki domuzlardan birini" getirmeyi unuttuğumu söylemek dışında benimle de neredeyse hiç konuşmuyor. Angus'un özellikle istiridye istemesini boşverin.

Dürüst olmak gerekirse, beni görmezden gelmesi bir gelişme. Bu daha az iğrenç istek anlamına geliyor. Angus imkansız şeyler talep etmekten ve ben itaat etmek için çabalarken izlemekten zevk alıyor gibi görünüyor.

Eminim bu onu güçlü hissettiriyordur. *Beni* saray soytarısı gibi hissettiriyor.

Tanrım, kendi işimin patronu olmak için sabırsızlanıyorum. İşler ters gittiğinde, en azından *benim işim* ters gitmiş olacak. Ve düzelttiğimde, kendim için düzeltmiş olacağım.

Bu gece biraz yemek yapabildiğim için mutluyum. İstiridyeleri kömür yatağında güzelce buharda pişiriyorum ve şimdi de yeşil papaya salatası için taze papaya doğruyorum.

Martinique bana yardım ediyor. Yemek yapmayı en az benim kadar seviyor.

Birlikte çalışma konusunda o kadar iyi olduk ki, altıncı his gibi bir şey.

"Deniz tuzunu uzatır mısın?" diye sesleniyorum, tam arkasından bana atarken.

"Çoktan hallettim!"

Ne yazık ki Martinique'in fırlatma kolu bıçak becerisiyle aynı seviyede değil. Tuz kafamın üzerinden uçup gitti.

Sullivan havadan kaptı.

Tek eliyle yakalıyor, karnımın kendi üzerine katlanmasına neden olan küçük, düzgün bir el altı yakalaması.

"Al bakalım güzelim," diye homurdanıyor ve tuzluğu avucuma bastırıyor. Alçak sesi kulağımın yanındaki saçları gıdıklıyor. Parmakları benimkilere sürtünüyor.

Aşırı terli olduğumun ve muhtemelen midye gibi koktuğumun farkına varıyorum.

"Teşekkürler,"

diye

yutkunuyorum.

"Benim için

zevkti."

Sullivan ateşin yanına oturmuş, Corgus'la sohbet ediyor. Arada bir bana bakıp gülümsüyor. Bunu her yaptığında, midem ters takla atıyor.

"Tanrım, rüya gibi biri," diye iç

geçiriyor Martinique. "Biliyorum."

Bu iyi bir şey değil.

Aslında Sullivan'ın seksiliği büyük bir sorun çünkü bu işi daha da zorlaştırıyor.

Ne kadar iyi rol yaparsa yapsın, o benim erkek arkadaşım *değil*.

Ve bana her baktığında ya da bana tatlı bir evcil hayvan ismi söylediğinde ya da en kötüsü kolunu bana doladığında ve tüm vücudumda kelebekler uçuşmasına neden olduğunda, sadece zaten kontrolden çıkmış olan bir arzuyu besliyor.

Özellikle de Angus'a karşı beni savunduğu zaman.

Bu da neydi böyle?

Sullivan zorbalardan hoşlanmadığını söylüyor.

Okuldaki davranışlarını düşünürsek bu çok ironik.

Onun bu yeni versiyonu kafamı karıştırıyor. Büyüleyici, kasıtlı, kontrollü -Ta ki öyle olmayana kadar.

Sullivan'ı daha önce bir kez kontrolünü kaybederken görmüştüm. Çok korkutucuydu. Balo gecesi. Onu en son 11 yıl önce görmüştüm.

Sullivan hapse girmediği için şanslı.

Sevgilimi kırık bir burun, üç kırık kaburga ve çıkık bir omuzla acile gönderdi.

Bir anda ortaya çıktı. Gecenin başında Sullivan ve Davis, Sullivan'ın cep matarasından yudumlar paylaşıyorlardı. İki saat sonra, hiç uyarmadan saldırdı ve okulun spor salonunun arkasında sevgilimin canına okudu.

Davis'e acil servisteki altı saatlik bekleyişimiz sırasında neler olduğunu sordum. Dedi ki, "*Sullivan böyledir; öfkeli, özellikle de içkiliyken.*"

Sullivan'ın artık pek içki içmediğini fark ettim; hepimiz çakırkeyif olurken o saatlerce aynı Dirty Shirley'i içti.

Yine de Angus beni teknedden ittiğinde Angus'a karşı kendini kaybetti.

Belki insanlar değişiyordur. Ya da belki sadece saklamakta daha iyi oluyorlardır.

Sullivan'a bir kez daha bakıyorum. Sanki bunu hissetmiş gibi dönüp gözüme takılıyor ve gülümsüyor.

Ben de gülümsemiyorum.

"Martinique..." Sullivan duymasın diye ona yaklaşıyorum. "Gelecek hafta senin evinde kalmamın bir yolu var mı? Evim dezenfekte ediliyor."

"Tabii ki!" Bu kadar çabuk cevap vermesi ona sarılma isteği uyandırıyor bende. "Ama biliyorsun sadece bir yatağım var."

"Sorun değil, havalı yatak getiririm."

"Neden ilaçlıyorlar? Sende tahtakurusu yok, değil mi?" Benden birkaç derece uzaklaştı. "Annemde bir keresinde tahtakurusu vardı ve hala kabuslarımda bacaklarıma tırmanan sürüngenleri görüyorum..."

"Tahtakurusu yok," diye onu temin ederim. "Sadece dünyanın en iğrenç hamamböcekleri."

"Bunu duyunca rahatlayacağımı hiç düşünmemiştim," diye kıs kıs gülüyor Martinique. "Nasıl oluyor da Sullivan'ın evinde kalmıyorsun?"

Nasıl yani?

"O... horluyor." Bu acınası yalan bile beni kıvrandırıyor.

Martinique fark etmemiş gibi görünüyor. "Tamamen mükemmel olmadığını duyduğuma sevindim."

"Siz iki kız ne hakkında fısıldaşıyorsunuz?" Angus araya girer.

Bir sopa kapıyor ve istiridyeleri dürtmeye başlıyor, bu da beni gerçekten sinirlendiriyor çünkü tüm buharını dışarı atıyor.

"Yok bir şey," diyorum, sopayı geri alarak.

"Theo ve ben bir hafta boyunca yatıya kalmayı planlıyoruz," diye bilgi veriyor Martinique, her zamanki boşboğazlığıyla. "Dairesi dezenfekte ediliyor."

Angus bana burnunu kırıstırıyormuş gibi yapıyor. "Bu kokuyu açıklıyor..."

"Gelecek haftaya kadar başlamayacaklar," diyorum elimde kirli, kum kaplı bir sopa olduğunu ve muhtemelen duman, ter, istiridye ve balık bağırsağı gibi koktuğumu düşünerek mümkün olduğunca ağırbaşlı bir şekilde.

"Sen bir stüdyoda yaşamıyor musun?" Angus Martinique'e soruyor. Gözleri önce Sullivan'a sonra tekrar bana kayıyor. "Benim evimde kal Theo, dört boş odam var."

Martinique bana bakarken ben de Angus'a bakıyorum.

Angus'un evinde hiç gece kalmadım. Ve şu anda beni davet edeceğini de sanmıyorum, tabii Sullivan'dan öğ almak için değilse.

Çağrılmış gibi, Sullivan dirseğimde belirdi.

"Gerek yok," diyor yumuşak bir sesle. "O benimle kalacak."

Yüzünde öfke yok ama çenesi düşük, koyu renk gözleri ateş ışıısıyla parlıyor.

"Yeriniz yok..." Gıcırdıyorum.

Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama Sullivan'la onun evinde yalnız kalma fikri beni hemen dehşete düşürüyor. Ya horlarsam? Ya uykumda osurursam? Ya ben ağızlığımı takarken içeri girerse?

Hayır, bu olamaz.

Ama Sullivan beni bir kenara itti.

"Tabii ki yerim var, saçmalama. Kızımın *patronunun* evinde kalmasına izin veremem..." Gözleri Angus'a doğru hafifçe kısılır. "Ya da en iyi arkadaşıyla bile. Seni bütün gece kollarıma alabilecekken olmaz."

Büyük olasılıkla kanepede uyuyacağımı bilsem de, beynime sızan görüntü ayak parmaklarıma kadar kızarmama neden oluyor.

Sullivan'ın kollarında uyumak nasıl olurdu? Cennet gibi.

Kaslardan yapılmış bir hamakta sallanmak ve dünyanın en kışkırtıcı kolonyası gibi...

Dürüst olmak gerekirse, kanepesi bile BMW'sindeki rahat deri koltuklar gibi bir şeyse muhtemelen oldukça güzeldir.

En azından Sullivan'ın bir kanepesi *var*. Martinique'in sadece iki cılız katlanır sandalyesi var.

"Tamam," diyorum tereddütle,

"...teşekkürler." Angus pek memnun görünmüyor.

"Nerede yaşıyorsun?" diye tersliyor Sullivan'ı. "Theo'nun yine işe geç gelmesini istemiyorum."

Bu beni tamamen farklı bir nedenden dolayı kızartıyor. Angus için çalıştığım süre boyunca sadece iki kez geç kaldım, ikisinde de arabam bozulduğu için. Aslında, eğer hatırlarsa, *iğrenç derecede dakik biriyimdir*.

Sullivan, "Denizkızı Yolu'nda yaşıyorum." diyor.

"*Mermaid Lane* mi?" Angus homurdanıyor. "Hangi cehennemde bu?"

Sullivan yemi yutmayı reddediyor. "Ofisine on dakika uzaklıkta. Ve sabah Theo'yu işe ben götüreceğim, yani hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

Son kısmı Angus'u kızdırmak için söylediğine eminim. Ne de olsa kendi arabam var ve kendim sürebilecek kapasitedeyim. Çalıştığı günlerde.

Angus dişlerini sıkarak, "Harika," der.

Martinique'in gözleri birbirlerine dik dik bakan iki adam arasında gidip geliyor, ben de istiridye kokulu buharın parıldayan sisi içinde ortada kalıyorum.

"...Tamam..." diyor yavaşça. "O zaman sanırım ayakkabı kutumda sadece ben varım."

"Merak etme," diye göz kırptıyor Sullivan ona. "Beni ve Theo'yu ziyarete gelebilirsin."

Aynı daveti Angus'a yapmaz.

THEO

T Akşam geç saatlerde, hamamböceği istilasına uğramış dairemde kısa bir mola verdikten sonra kendimi "Denizkızı Yolu" diye bir yere giderken buluyorum. O hamamböcekleri son günlerinin tadını çıkarsalar iyi olur.

toprak. Fırınımın içindeki krallıkları sona eriyor.

"Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin," diyorum Sullivan'a, muhtemelen yirminci kez.

"Sana söyledim, önemli bir şey değil. Kocaman bir evde yalnız yaşıyorum. Hemen hemen tek başıma -Reese de şehirde olduğu zamanlarda orada yaşıyor. Ama haftalarca dönmeyecek."

"Tamam..."

Sullivan'ın malikanesinde kalma fikri beni pek heyecanlandırmıyor. Zenginliği beni zaten rahatsız ediyor. Arabasının güzel ahşap gösterge paneli eski zamanlardan kalma bir uçağın içi gibi görünüyor ve bana o kadar rahat bir şekilde aldığı kıyafetler muhtemelen benim bir ayda kazandığımdan daha pahalı.

Sanırım Angus'un etrafında takıldığım için buna alışmış olmalıyım, ama gerçekten bu sadece benimle ultra zenginler arasındaki farkın daha fazla bilincine varmamı sağladı.

Lisedeyken tüm bunların tadını fazlasıyla almıştım. Piedmont Prep'te piyangodan yer kazandığımda annem çok heyecanlanmıştı, bunu geri çevirmeme izin vermesinin imkanı yoktu. Ama oraya hiçbir zaman uyum sağlayamadım ve aşırı zenginler arasında var olma mücadelesi, zaten pek de sağlam olmayan özsaygı duygumun içine etti.

Belki de Angus'a iş başvurusunda bulunurken bilinçaltımda yatan bir şeydi - belki de içten içe kendime işkence etmeyi seviyorum. Asla elde edemeyeceğim para ve başarının yanında durmak.

Ama hayır, böyle düşünmeyeceğim.

İkinci sınıf bir ezik, hep sonuncu olan iyi kız olmaktan bıktım.

Zenginliğe ve başarıya ulaşacağım. Restoranımı alacağım. Ve Sullivan bunu yapmama yardım edecek.

Onun ultrabougie erkek malikanesinde bir hafta kalmak zorunda kalsam ne olur; ne kadar kötü olabilir ki? En azından bir hamamböceği enfes-

Denizkızı Yolu'na girdiğimizde ağzım açık kaldı. Sullivan'ın malikanesi lüks *değil*.

Aslında, tamamen dağılıyor.

Sullivan'ın evi bir gemi olsaydı, elli yıl boyunca bir fırtınada kaybolmuş ve sonra hayalet olarak geri dönmüş eski bir yük gemisi olurdu.

Çatısı sarkıyor, boyası yamalı ve soyuluyor ve avlu, bel yüksekliğindeki yabani otlar, yosun tutmuş ağaçlar ve duvarlara tırmanan sarmaşıklarla bir orman gibi büyümüş. Veranda salkım söğütlerle öylesine sarılmış ki, ana kattaki pencerelerin çoğunu görebileceğinizden bile şüpheliyim.

Caddenin geri kalanı da pek iyi görünmüyor.

Mermaid Lane, daha iyi günler gördüğü belli olan köhne konaklardan oluşan bir karmaşadır. Yenilenmiş olanlar, tam anlamıyla delirmiş olan karmakarışık mülklerin yanında durarak, hayırsever bir şekilde "eksantrik" olarak tanımlanabilecek bir zevk seviyesi göstermektedir. Sullivan'ın evinin yanındaki ev elektrik moruna boyanmışken, iki kapı ötedeki ev ısıtılı rüzgâr çanları, çim cüceleri ve plastik pembe flamingolardan oluşan bir ormanın ortasında yer alıyor.

"Vay canına..." diyorum, çünkü böyle hızlı hareket ederim.

"Beklediğin gibi değil miydi?" Sullivan bana yan yan sırtıyor.

Arabadan iniyor, bagajdan çantamı alıyor ve ön merdivenlerden yukarı taşıyor. Bir spor çantası, çoğunlukla Sullivan'ın bana yeni aldığı kıyafetlerle dolu.

Şimdi onun yerine yeni bir sundurma lambasına yatırım yapması gerektiğini düşünüyorum. Ya da bu kapı için biraz boya.

Sullivan anahtarla uğraşmadan içeri girer. "Ön kapını kilitlemiyor musun?"

"Çalacak pek bir şey yok."

Bu doğru. Saray gibi mekanda garip bir boşluk hissi var. İçerisi karanlık ve yankılı, duvarların çoğu çıplak, yerde halı yok.

"Burası oturma odası..." Sullivan ışığı yaktı.

Oturma odasında televizyonun önünde tek bir hırpalanmış deri kanepesi var ve kelimenin tam anlamıyla başka hiçbir şey yok.

"Ve işte mutfak..."

Sullivan'ın mutfaklığı son derece temiz ama yine de neredeyse boş. Tezgâhın üzerinde tek bir alet bile yok ve meyve kâsesinde tek bir portakal var.

Lavaboda yarısı su dolu bir kahve fincanı duruyor. Buzdolabını açtığımda süt, yumurta, tereyağı ve yoğurt birbirleriyle hiç karşılaşmamış gibi görünüyor, floresan ışıklı çorak uzayda uydular gibi.

"Yarın biraz daha yiyecek alırım." Sullivan buzdolabının seyrek içeriğine bakar.

"Anladığım kadarıyla pek yemek yapmıyorsun..."

"Bazen yaparım...." Biraz savunmaya geçti. "Babam ağladığında, yani evdeyken."

Sullivan çenesini ön bahçeden bile daha fazla büyümüş arka bahçeye bakan mutfak penceresine doğru sallıyor. Uzaktan, çatlak ve boş, otlarla kaplı bir yüzme havuzunun ötesinde, neredeyse salkımlara gömülmüş bir havuz evi görüyorum.

"Merak etmeyin," diyor Sullivan. "Asla ana eve gelmez, bu yüzden onu görmeyeceksin."

"Babanla tanışmak umurumda değil."

"Olmaz," diye tekrarlar Sullivan.

"Tamam."

Sullivan'ın yüzündeki ifadeyi tam olarak okuyamıyorum - mutsuz ve hatta belki biraz utanmış görünüyor, bu bana mantıklı gelmiyor çünkü evi eski püskü ve biraz yalnız olsa bile, yine de büyük ve benim çöp dairemden on kat daha güzel.

Kollarımı açarak daireler çizebilir ve burada hiçbir şeye dokunmayabilirim. Koridorlarda böğürerek bir aşağı bir yukarı koşabilirim ve uzak kanatlardan birinden beni duyamazsınız bile.

Burada bir hafta boyunca Sullivan'la karşılaşmadan yaşayabilirim. Babası.

"Martinik'te kalmak ister miydin?" Sullivan soruyor.

"Hayır! Neden öyle dedin ki?"

Koyu renk saçları gözlerinin üzerine dökülüyor. Saçlarını geriye itiyor, meydan okurcasına, "Beklediğin kadar güzel değil," diyor.

"Noooo...." Kelimeyi doğru söyleyemiyorum bile. "Newwww..." gibi geliyor.

Sullivan başını bana doğru sallıyor. "Berbat bir yalancısın. Gördüğüm en kötü yalancılardan birisin. Bunu önceden bilseydim, planımız hakkında ciddi endişelerim olurdu."

"*Senin* planın," diye hatırlatıyorum ona. "Ve seni harekete geçemeyeceğim konusunda uyardım." "Evet, uyardın," diyor Sullivan dürüstçe.

"Ve şaşırdığım için özür dilerim. Zengin olduğunuz izlenimine kapılmıştım."

Sullivan homurdanır. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Artık kirli gerçeği biliyorsunuz, ben zengin değilim."

Öyleydi ama. Lisedeyken. Bu konuda yanılmıyorum.

Ailesi bu evi aldığında zengin olmalıydı. Ama bu en az yirmi yıl önceydi.

Ve korkarım ki düşüşün tam olarak ne zaman başladığına dair oldukça iyi bir fikrim var...

Midem yavaşça, mutsuz bir şekilde yuvarlanıyor. Arka pencereden karanlık ve uzaktaki havuz evine bakıyorum.

Sullivan, "Sahip olduğum her kuruşu o araziye yatırdım," diyor. "Angus'la bu anlaşmada varım, batsam da çıksam da."

Sanırım bu iyi bir şey. Demek ki onun da buna benim kadar ihtiyacı var.

"Şey..." Başımı eğdim, ikna olmamıştım. "Hâlâ zengin sayılırsın. Bu eve sahipsin. Ve o araba. Ve tüm o süslü takımların..."

Sullivan omuz silkiyor. "Görünüş önemlidir. İlk maaşımla yaptığım ilk şey düzgün bir takım elbise almak oldu. Aksi takdirde kimse sizi ciddiye almaz."

"Bu yüzden mi bana bütün o kıyafetleri aldın?"

"İşte tam da bu yüzden. Bak Angus sana ne kadar farklı davrandı."

Tırnağımın kenarını ısıyorum. "Bugünkü davranışlarından nefret ettim." "Onun davranışlarından hiç hoşlanmıyorsun. En azından bugün üstünlük sendeydi."

Kaşlarımı çatıyorum, kollarımı göğsümde **kavuşturuyorum** ve Sullivan'ın mutfak tezgahına yaslanıyorum. "Bu değerlendirmeye katıldığımdan emin değilim."

Bana hatırlatıyor, "İşten yarım gün izin aldın..."

Verdim. Ve bunun için minnettardım, ama pek de bağısız değildi. Ya da gelecekteki komplikasyonlardan.

"Evet, ama şimdi Angus çok kızgın ve kıskanç davranıyor. Ya bana asılmaya başlarsa?"

"Yapmayacak." Sullivan sırtıyor. "Unutma, bir erkek arkadaşın olduğunu sanıyor."

Tanrım, bu gülümseme onun yüzünde inanılmaz şeyler yapıyor. Onu aydınlatıyor ve içimde onu etkilemek için bir fıkra anlatma, yemek yapma, zıplama ya da başka bir şey yapma dürtüsü yaratıyor.

Bunun yerine, kendimi odaklanmaya zorlayarak başımı sallıyorum. "Bu planınızı zorlaştırmayacak mı?" "Hiç de değil. Bu benim planımın önemli bir parçası."

Yüzüm kızarıyor ve biraz daha dik durarak Sullivan'a sert bir bakış fırlatıyorum. "İstediğin şeyi elde etmek için Angus'la flört etmeyeceğim."

"İstediğimiz şey," diye hatırlatıyor Sullivan. "Bu senin de saçma sapan işinden çıkış biletin, unutma."

"Umurumda değil. Bunu elde etmek için onunla flört etmeyeceğim. Ya da daha kötü bir şey..."

"Buna gerek kalmayacak," diye beni temin ediyor Sullivan. "Angus'u becermek ikimiz için de planın bir parçası değil."

Bu römorkörler a snort dışarı . Ben. "Sen Emin misin? Evet.KİMYA inkar edilemezdi..."

"Yani, yapmam gerekeni yapacağım," diye kestirip atıyor, "ama şimdilik A planına sadık kalalım."

"Kendini adadığını duyduğuma sevindim."

"Öyleyim," diyor Sullivan, tüm şakaları bir kenara bırakarak. "Ama sana istemediğin hiçbir şeyi yaptırmayacağım. Bana güveniyor musun?"

Bekliyor, yüzü açık, gözleri berrak.

Sullivan samimi görünüyor.

Samimi *görünüyor*.

Ama ne kadar ikna edici olabildiğine zaten şahit oldum.

"Sana güvenebilir miyim bilmiyorum," diyorum sonunda. "Bütün bunlar bir yalan."

Bu ifadeye alınmasını bekliyorum ama sözlerimi sakince karşılıyor, söylediklerimi düşünüyor gibi başını yavaşça sallıyor.

"Anlaşılabilir - bu oyunu oynamak kafa karıştırıcı. Özellikle de ben daha iyi bir aktör *olduğum için*." Hafifçe gülümsüyor. "Peki şuna ne dersin Theo... Başka birine ne söylemem ya da yapmam gerekirse gereksin, sana asla yalan söylemeyeceğime söz veriyorum."

"Asla mı?"

Verdiği sözün tüm ağırlığını düşünürken bir an tereddüt ediyor. Sonra kararlı bir şekilde, "*Asla*. Bana soracağın her şeyi eksiksiz ve dürüstçe yanıtlayacağım."

Bu fikir bana garip bir güç hissi veriyor. Sullivan'a her şeyi sorabilirim... ve o cevap vermek zorunda mı?

Aramızda çelik zincir gibi ince ve parıldayan bir bağ yaratıyor. "Ama..."

Bir adım daha yaklaşırken Sullivan'ın gözleri kararıyor. "Sanırım Senden de aynısını. Sana karşı dürüst olsaydım bu adil olmazdı ama sen benden bir şeyler saklıyordun."

Kalbim göğsümde pıt pıt atıyor. Sullivan alanımı işgal ederken bu geniş mutfak aniden çok küçük ve çok sıcak görünüyor. Kırım tezgâhla buluşana ve geri çekilecek başka bir yer kalmayana kadar beni destekliyor. "Eee?"

Kalçaları dizlerime sürtünüyor. Yüzüne bakmak için çenemi yukarı eğmek zorunda kalıyorum.

onu. "Anlaştık mı?" "Ben açık bir kitabım."

Sullivan alçak sesle kıkırdar. "Bundan çok şüpheliyim. Senden duymak istiyorum... bana doğruyu söyleyeceğine yemin ediyor musun, Theo? Ne olursa olsun?"

Gözleri benimkilere dikilmiş, derin, karanlık ve delici. Sanki ruhumun derinliklerine kadar görebiliyordu.

"Elbette," diye söz veriyorum pervasızca. "Tüm gerçek ve sadece gerçek, Tanrı yardımcım olsun."

Bunu söylerken elimi kaldırıyorum, sanki mahkemede yemin ediyormuşum gibi.

Küstahça söyledim ama Sullivan'ın kara gözlerinde ciddi bir şeyler var. Mutfaktaki hava sessiz ve ciddi.

"Güzel," diyor usulca. "Sadece sen ve ben olduğumuzda, aramızda mükemmel bir dürüstlük olacak."

Sanki bir yemin etmişim gibi hissediyorum... Sonuçları olacak bir yemin.

SULLY

I Theo'dan bende kalmasını istedim çünkü mecburdum. Açıkçası Angus'la kalmasına izin veremezdim ve onu Martinique ile eve göndermek çok riskliydi. Theo, en iyi arkadaşıyla çok fazla yalnız kalırsa ve özellikle de onun evinde uyursa, kesinlikle çatlayacak ve her şeyi dökecektir.

Ev.

Şimdi o buradayken, neden kimseyi davet etmediğimi hatırlıyorum.

Bu ev hayalet bir kasaba gibi. Her zaman öyleydi.

Ya da en azından son on yıldır öyle.

Onu doğu kanadına mı yoksa batı kanadına mı koysam diye tartışıyorum. Doğu kanadı şu anda boş - Reese şehre geldiğinde orada uyuyor. Ama Theo'yu benden bu kadar uzağa koymak tuhaf geliyor. Ya daha fazla havluya ihtiyacı olursa? Ya da klimayı çalıştıramazsa?

Onun yerine batı kanadına götürdüm.

"Orası benim odam..." Koridorun sonundakini gösteriyorum.

"Bunlardan herhangi birini alabilirsin."

Üç kapı neredeyse aynı yatak odalarına açılıyor. Annemle babam evin bu kanadını çocuklarla dolduracaklarını düşünmüşler. İlk ikisi o kadar kolay geldi ki, daha çok olacağını düşündüler.

Ama hayat sizi böyle siker. Size hiç istemediğiniz şeyleri verir ve elde edeceğinizi düşündüğünüz her şeyi elinizden alır.

Hayat bize işkence etmekten zevk alan acımasız ve hilekâr bir sürtüktür. İroni kavramı da bu yüzden vardır.

Siktir.

Ama bu sefer zirveye çıkmaya kararlıyım. Angus Tate'in sağ kolunun Theo Mahoney'den başkası olmadığını fark ettiğim an, bunun kader olduğunu anladım.

Bir şeylerin yolunda gitmesi için benim sıram *gelmeli*.

Theo'nun buranın ne kadar köhne ve perişan bir yer haline geldiğini görmesinden duyduğum utancı, her ne kadar onun gözünden yeni gözlemliyor olsam da yutuyorum.

Tanrım. Neden hiç resim asmadım? Ya da herhangi bir şey boyamadım? Nedenini biliyorum.

Çünkü o zaman babam hayatıma devam ettiğimi düşünür. Bu onu kızdırabilir. Ya da onu bir sarmala sokabilir. Ya da, ya da, ya da...

Korktuğunuzda ve ne yapacağınızı bilmediğinizde, hiçbir şey yapmamak en güvenli yol gibi görünür. Tüm hayatınız etrafınızda parçalanırken bile, bir şekilde *bu* bile güvenli hissettirir. Çünkü en azından buna alışkınsınızdır.

"Sanırım... Bunu alacağım." Theo benimkine en uzak olan en küçük yatak odasını seçti.

"Şampuan ya da başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Başını iki yana sallar. "Hepsini getirdim." "Tamam."

Bir an garip bir sessizlik içinde duruyoruz. Gecenin epey geç bir saati - bütün günü Angus'la yatta geçirdik ve akşamın çoğunu sahilde Theo'nun istiridyelerini yiyerek geçirdik.

Her şeye rağmen aramızda bir bağ vardı, paylaştığımız bir sır. İlişkimiz sahte ama yine de bizi birbirimize bağlayan bir bağ, öyle ki onun erkek arkadaşı gibi davranırken Theo'yu düşünüyorum, gittiği her yerde onu izliyorum, aşık olsaydım yapacağım gibi davranıyorum. Korunduğundan ve mutlu olduğundan emin oluyorum.

Sanırım koridorda oyalanmama neden olan şey, yatmadan önce ona bir içki ya da başka bir şey ikram edip etmeyeceğimi düşünmem. Hâlâ onunla ilgilenmem gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Ama ona yanlış bir izlenim vermek istemiyorum, sanki ondan faydalanmak için onu sarhoş etmeye çalışıyormuşum gibi. Muhtemelen en başta onu burada kalmaya davet etmemden şüpheleniyordur.

"Su ya da başka bir şey ister misin?"

"Ben iyiyim." Theo çıplak ayak parmaklarını halıya gömüyor ve bana hızlı bir bakış atıyor. "Yine de teşekkürler. Ve... bugün Angus'un dikkatini dağıttığın için teşekkür ederim. Ve beni şnorkelle yüzmeye götürdüğün için. Mayo için de... İçinde kendimi aptal gibi hissetsem de muhteşemdi."

"Aptal gibi görünmüyordun."

O güzel, yumuşak pembe, solgun yanaklarına sulu boya gibi yayılıyor.

Theo'nun teni gerçekten de şimdiye kadar dokunduğum en yumuşak şey. Başkaları etraftayken, bir bahanem olduğunda ona tekrar dokunmak için kendime nedenler buluyorum.

Ama şu anda bir mazeret yok.

Bunu yapmamam gerekiyor.

Bunu düşünmemem gerekiyor.

Çünkü onu gerçekten öpecek ya da ona gerçekten dokunacak olsaydım, burada evimde... bu ciddi bir çizgiyi aşmak olurdu.

Bu kadına burada olması için şantaj yaptım. En acı verici sırrını ortaya çıkardım ve onu kovdurmak amacıyla kindar patronuna söylemekle tehdit ettim.

Şimdi, bunu gerçekten yapar mıyım?

Hiç şansım yoktu. Eğer Theo bana defolup gitmemi söyleseydi, onu asla Angus'a ispiyonlamazdım, başka bir yol bulurdum.

Ama o bunu bilmiyor ve bütün mesele de bu. Bu tehdidi kafasında sallandırdığım sürece, onu öpmem ya da evimde kalırken öpebileceğimden endişelenmesine neden olmam çok boktan olur.

Birine yapması için şantaj yapacağım şeyler var, yapmayacağım şeyler var. Standartlarım var.

Ayrıca, Theo'nun bana siktirip gitmemi söylemeyeceğini biliyordum ve bu yüzden de bu adil değil.

Angus'un ne yapacağını biliyordum, yani insan davranışlarının en tahmin edilebiliri olan bencil bir pislik olacağını. Theo'yu nasıl bir pozisyona sokacağını biliyordum. Ve bundan faydalandım, baskı uyguladım. Ve istediğimi alana kadar da bunu yapmaya devam edeceğim.

Bu yüzden şu anda Theo'nun ipeksi yumuşak tenine dokunamam, her ne kadar beni cezbetse de.

Bu kesinlikle bir iş. Bir planım var ve Angus'u smaçlamak bir yana, ona sadık kalacağım.

Şimdi, tek sorun... Theo'nun kendisi.

Henüz yatak odasına gitmedi. Aslında koridorda bir omzunu kapının pervazına yaslamış öylece duruyor.

Ve Theo şu anda... ekstra sevimli görünüyor. Bütün gün güneşin altındaydı, bu yüzden burnu ve omuzları pembeye dönecek kadar yanmıştı. Dudakları dolgun ve kalp şeklinde, yüzü de kalp şeklinde, iri mavi gözleri bana bakıyor, savunmasız ve yumuşak... Aynı saç teli, her zamankinden daha dağınık Kafasında kumsal topuzu. Sanki kulağının arkasına sıkıştırmam için bana meydan okuyor.

Theo'nun saçları düzgün ve koyu renktir ama bu küçük parça tuzlu deniz havası yüzünden kıvrırcık ve vahşi bir hal almıştır.

Evin her tarafındaki açık pencerelerden gelen esintiyle dans ediyor. Sanki o tekneye geri döndük, güneşin altında, ona dokunmak için dünyadaki tüm bahanelere sahip olduğum zaman...

Ama biz değiliz.

Buradayız. Bu büyük boş evde yapayalnızız.

İki elimi de ceplerime sokup dudağımı ısırdım. "İyi uykular."

Theo gözlerini kırıştırır ve nefesini içine çeker, yüzü kapanır.

"Doğru," diyor ve odasına geri çekiliyor. "Sen de."

Koridorda durup kapalı kapısına bakıyorum.

Theo yatak odasına girmemiş gibi hissediyorum. Sanki diğer tarafta duruyor ve benimle aynı şeyi yapıyor.

Tanrım, aklımı kaçırıyorum.

Aceleyle koridora çıktım.

Saat 2 civarı, mutfakta bir itiş kakış duydum.

Beni uyandıracak kadar gürültülü değil ama aslında hiç uyumadım. Sadece burada yatıyordum, karanlıkta dönüp duruyordum.

Theo olduğunu biliyorum ve uyanık olması beni neşelendiriyor. Genellikle uykusuz ve yalnız olduğumda sabaha kadar öyle kalırım.

Üzerime bir eşofman geçirip mutfğa gidiyorum ve yolda saçlarımı düzleştiriyorum.

Theo arkasını dönüyor, kolları buzdolabımdan yağmaladığı her şeyle dolu. Çılgılık atıyor ve yiyecekler uçuyor. Yiyecekleri kurtarmayı başardı.

yumurta kartonunu diz hizasında oldukça etkileyici bir şekilde yakalıyor, ancak peynir bloğu ayak parmağından sekiyor.

"Ah!" diye uluyor, tek ayağının üzerinde zıplıyor, hâlâ yumurtaları tutuyor. Ellerimi kaldırıyorum. "Sadece benim, hırsız değil."

"Hırsız falan olmayacak," diyor Theo. "Kapınızı kilitledim." "Çok yazık. Birinin o boktan kanepeyi almasını umuyordum." Theo yumurtaları tezgâha bırakıyor ve peyniri alıyor.

"Çırpılmış yumurta yapacaktım," diyor özür dileyerek. "İçtiğim zaman daha sonra tekrar acıkıyorum."

"Ben de."

Parlıyor. "Sen de ister misin?"

"Eğer pişiriyorsan."

Yemek yapmaktan nefret ediyorum. Haftada en az iki kez yapmaya çalışıyorum, böylece babamın kutudan çıkmayan bir şeyler yediğinden emin olabiliyorum, ancak çoğu zaman berbat ediyorum. Sonra da ikimizin de güçlkle yutabildiği bir şey için bir saat boşa gidiyor.

Theo mutfakta sanki her yeri benden daha iyi biliyormuş gibi rahat bir zarafetle hareket ediyor. İstiridye ve papaya salatası yaparken de aynı şeyi fark ettim -Theo yemek pişirirken adeta bir balerin gibi. Tüm endişesi kayboluyor ve neredeyse dans ediyor.

Yumurtaları tek eliyle kâseye kırıyor, kabuklarını düzgünce çöpe atıyor ve ardından çırpma teliyle çırpıyor, sarı sıvı tek bir damla bile sıçratmadan kâsenin kenarına kadar akıyor.

Tavaya bolca tereyağı atıyor ve yumurtaları dökmeden önce cızırdamasını bekliyor. Yumurtaları tepelere doğru iterken izliyorum, yumurtalar hala ıslakken tavayı ocaktan alıyor.

"Biraz... yapışkan, değil mi?" Endişeyle söylüyorum.

Theo gülüyor. "Herkes yumurtasını fazla pişirir. Ben peyniri eklemek için ateşten alıyorum."

Çırpılmış yumurtaların üzerine bolca rendelenmiş peynir, tuz ve karabiber serpiyor.

"Şimdi izle..." diyor.

Peynir altta kalacak şekilde tüm yığını ters çevirir, ardından erimesi için tekrar ocağa koyar.

"Yumurtalar pişmeyi bitirecek" diye açıklıyor. "Ama peynir yanmalarını engelleyecek."

Tam zamanında, tostumuz patladı.

Theo dilimleri ekmek kızartma makinesinden alır ve üzerine biraz daha tereyağı sürer.

"Al bakalım..." Tavaya küçük bir fiske vurarak yumurtaların bir kısmını çeviriyor, böylece erimiş peynir tekrar üste çıkıyor, yumurtalar havada süzülerek tabağıma, kızarmış ekmeğin hemen yanına iniyor.

Theo yemek yaparken... çok havalı oluyor. Bu tamamen başka bir güven seviyesi.

Yumurta ve kızarmış ekmeğe yumuluyorum.

"Hassiktir..." Ağzım tıka basa doluydu. "Bu inanılmaz!"

Theo gülüyor. "Sadece çırpılmış yumurta."

"Evet, ama bunlar şimdiye kadar tattığım en iyi yumurtalar. Nasıl bu kadar tereyağlı yaptın?"

Homurdanıyor. "Sanırım kullandığım tereyağı yüzünden oldu."

"Peki nasıl bu kadar kabarık oluyorlar?" Bütün yığımı dört ısırıkta bitirdim.

Theo pembe yanaklı ve memnun. Allıklarını birbirinden ayırt etmeyi öğreniyorum - üzgün olduğunda tüm yüzü kızarıyor ve gözleri sulanıyor, ama mutlu olduğunda ya da sadece biraz utandığında renk yanaklarında kalıyor.

"Çırpılmış yumurta yapmayı öğrendiğim ilk şeydi," diyor. "Gece vardiyasında çalışan annem için pişirirdim."

"Hangi gece vardiyası?"

"O bir hemşireydi," diye açıklıyor Theo. "Öyle mi? Şimdi nerede?"

Boca ya da hemşirelerin emekli olmak için gittikleri bir yer demesini bekliyordum. Ama omuzlarındaki hafif sarkmayı ve sesindeki düşüşü okumalıydım.

Çok geç, hatamı fark ettim.

"O öldü," diyor Theo usulca. "Dört yıl önce."

Dört yıl hiç de uzun gelmedi, en azından ona. Bunu duyabiliyorsunuz... sesinde bir ağırlık var. Gerçek bir keder.

Gaflete düştüm ve bunu nasıl yapabildim bilmiyorum. Her şey bir yana, *buna* dikkat etmem gerekirdi.

Ama sonra çok daha kötü bir şey fark ettim.

Dört yıl önce Theo *Le Cordon Bleu*'yu bıraktı. Aniden buraya dönmek için. Mezuniyetten hemen önce. Sevdiği prestijli okuldan.

Bana bir çekiç gibi vuruyor:

I. AM. BİR. APTALIM.

Ve bana söylemiyor bile. Annesinin ölümü ve kendisinin okulu bırakması arasında benim için hiçbir bağlantı kurmuyor. Hangisinin önce olduğunu bile bilmiyorum - eve annesine bakmak için mi geldi? Yoksa önce annesini kaybetti, sonra da depresyona girip okulu mu bıraktı?

Her iki şekilde de, annesinin ölümünü ona karşı kullandım. Çünkü araştırmamı yapmadım.

Her ne kadar utançtan yanmak istesem de, bunun geçip gitmesine izin veremem.

"Bu yüzden mi hiç mezun olamadın?"

Theo'nun gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor ve dudağının ortasını sertçe ısırıyor.

"Şey... evet," diye itiraf ediyor. "Okulu bırakmamı istemedi, iyi olacağını, son birkaç ayı benim bitirebileceğimi söyledi. İki yılı daha olması gerekiyordu. Ama... kanser çok kötü bir şey."

Theo ellerine bakar. İki hızlı, sıcak gözyaşı yanaklarından aşağı süzülür.

"Bir ay sonra öldü." Yanaklarını sertçe sıvazlayarak, "Okulu bıraktığım için pişman değilim. O bir ayı hiçbir şeye değişmem."

Sertçe yutkunuyorum. "Bunların hiçbirini bilmiyordum. Ve her halükarda... Sana şantaj yaptığım için bir pisliktim. Muhtemelen bana inanmadığını biliyorum ama seni gerçekten kovdurmazdım. Eğer bunu yapmak istemiyorsan, hala yapmayacağım. Seni asla zorlamamalıydım. Özür dilerim."

Theo biraz daha dik oturuyor, omuzlarını geriye çekip derin bir nefes alıyor. Gözleri ıslak ve kırmızı ama sakın ve kararlı görünüyor.

"Şu anda tam ortasındayız. Ve her neyse, Angus konusunda haklıydın - beni kullanıyor ve beni oyalıyor. Bunu görmezden geldim çünkü bana yardım edeceğine inanmak istedim. Tüm sıkı çalışmamın karşılığını alacağıma." "Yarayacak," diyorum. "Ama onunla değil. Onun için çalıştığında karşılığını alacaksın."

kendin."

Theo küçük bir gülümsemeyle, "Senin için çalışıyorum demek istiyorsun," diyor.

"Hayır, öyle demek istemedim." Ciddi bir şekilde konuşarak başımı sallıyorum. "Biz ortağız. Sen benim için çalışmıyorsun, ben de senin için çalışıyorum. Bu anlaşmayı birlikte yapacağız ve sen de payını alıp restoranını açacaksın. Kontratın burada."

Mutfak çekmecesinden çıkarıp ona getiriyorum, söz verdiğim gibi bir avukat tarafından noter tasdikli, komisyondan alacağı yüzde onluk pay temiz siyah mürekkeple yazılmış.

Theo imzalamadan önce dikkatlice okuyor.

Güzel el yazısıyla yazılmış adı beni memnun ediyor -aramızdaki bir başka bağ, bizi bu anlaşılmaya bağlıyor.

Theo'ya bağlı olmayı seviyorum. Onunla çalışmayı seviyorum. Becerikli ve kararlı. Korktuğunda bile cesur.

Ve bunu tek başına yapıyor. Theo'nun hiç kardeşi yok ve liseden hatırladığım kadarıyla babası da yok. Annesini kaybettiğinde her şeyini kaybetti.

Anlayabiliyorum.

Hâlâ Reese ve babam var ama annem öldüğünde bu hepimizin kalbini parçaladı. Hiçbir zaman eskisi gibi olamadık.

Theo'nun da görebileceği gibi.

Gözleri mutfak penceresinden dışarı, sarmaşıklarla boğulmuş, ışıksız havuz evine kayar.

Sessizce, "Senin de anneni kaybettiğini biliyorum" diyor.

Biliyor çünkü olay olduğunda hala okuldaydık. Herkes biliyordu. Her gazete ve dergide, gittiğim her yerde yazıyordu:

Yıldız adayı sapık tarafından öldürüldü...

Aktris Kendi Evinde Vuruldu...

Annem ön verandamızda öldü. Kapıyı açar açmaz adam onu vurdu.

Oradaydım. Onu buldum.

Midem sıkışıyor ve kafamdaki tüm kan boşalıyor gibi görünüyor.

Mutfak zemini ayaklarımın altından kayıyormuş gibi

hissediyorum. "Evet," diyorum. "Berbat bir şey."

Theo serin, yumuşak elini benimkinin üzerine koyuyor.

"Gerçekten öyle." Eli bir çapa gibi, beni yerimde tutuyor.

Mutfak düzeliyor ve her şey yerli yerine oturuyor, sabit ve hareketsiz.

Elimi çeviriyorum ve parmaklarımı onunkilerle birleştirip bir kez sıkıyorum.

İyi hissettiriyor, bu bağlantı anı, paylaşılan acı, paylaşılan rahatlık.

Aslında o kadar iyi hissettiriyor ki, bu sıcaklık dalgasının hemen ardından suçluluk ve korku dalgaları geliyor. Buna alışmasam iyi olur korkusu,

ve suçluluk duyuyorum çünkü bunu hak etmiyorum.

Masadan geriye doğru itiyorum, sandalyem altımda sürtünüyor.

Theo'nun berrak mavi gözlerinden kaçınarak, "Yumurtalar için tekrar teşekkürler, yatağa gitsem iyi olacak" diyorum.

THEO

T Ertesi gün Pazar, o yüzden Sullivan'ın uyumasını bekliyorum ama sabah 8'de şık, koyu renk takım elbiselerinden biriyle mutfakta oluyor.

"Nereye gidiyorsun?" Gözlerimdeki uykuyu silerek ona soruyorum. "Hustling dokuzdan beşe değil," diyor kahvesini yudumlarken ve

Lavaboda duran kupaya ikinci bir boş kupa daha ekledi. "Yapmam gereken başka anlaşmalar var."

"Bu işte varım dediğini sanıyordum."

"Öyleyim... ama bu arada faturaları ödemem gerekiyor."

Bu faturalardan birinin bu büyük, boş malikanenin ipoteği olduğunu tahmin ediyorum - ya da en azından kendi başına yıkıcı olabilecek emlak vergileri. Sullivan'ın burada mecburiyetten yaşadığı izlenimini edindim, burayı gerçekten sevdiği için değil.

Aceleyle kapıdan çıkarken bana biraz selam gibi görünen bir el sallıyor. "Rahatına bak... ne istersen ye, ne istersen yap. Saat 10'da bir market siparişi gelecek."

O gittiğinde, ev neredeyse dayanılmaz bir sessizliğe gömülür.

Tüm bu boş alan ürkütücü. Bu yerde muhtemelen yirmi oda var, arkadaşlar ve aile için, hiç gerçekleşmemiş partiler için tasarlanmış odalar...

Keşfetmeye başlıyorum çünkü kaybolmuş gibi hissetmek istemiyorum. Her şeyin nerede olduğunu ve benim onun içinde nerede olduğumu bilmek istiyorum.

Kısa süre sonra evin aslında dev bir kuş şeklinde olduğunu görüyorum; iki uzun kanat doğuya ve batıya uzanıyor ve kuşun gövdesi giriş, mutfak, oturma odası ve resmi yemek odasını kapsayan geniş, merkezi alan oluyor.

Önce doğu kanadını kontrol ediyorum, Reese'in yatak odasını buluyorum, dağınık ve kaotik, şimdiye kadar gördüğüm alanlar arasında en çok eşyayla dolu, görünüşe göre burada sadece yarı zamanlı yaşıyor olsa da.

Yan tarafta, bir duvar dolusu elektro gitar da dahil olmak üzere her türlü enstrümanla dolu bir müzik odası bulunuyor. Bazıları imzalı ama hepsi yıpranmış ve iyi kullanılmış görünüyor, özellikle de köşedeki davul seti. Bir piyano, bir saksafon ve hatta bir zamanlar annemin bana çalmayı öğrettiği bir Autoharp bile var.

Bir de spor salonu var, ter kokusundan ve aynalardaki lekelerden anladığım kadarıyla iyi kullanılıyor.

Ama sonra, daha aşağıda... ana süit.

Sullivan'ın ana süitte kalmadığını fark ettim. Onun yatak odası da benimki gibi normal büyüklükte bir oda.

Süit muhtemelen diğer odalardan üç kat daha büyük, saray gibi ve bir zamanlar muhteşem bir gül bahçesi olması gereken yere bakan büyük cumbalı pencereleriyle çok güzel.

Ama neredeyse çift kapıyı açar açmaz, mermer kaplı banyoya ya da tüm dairemnden daha büyük gömme dolaba girmeye bile cesaret edemeden tekrar kapatıyorum.

İçeri girmememin nedeni, dolapta hâlâ asılı duran birkaç ışıltılı gelinlik görebilmem. Ve hemen yanında, gelinlik giymiş bir kadının kocaman bir portresi, zarif yüzü o kadar tanıdık ki, gözlerim onunkilerle buluştuğunda küçük bir nefes alıyorum ve utanç içinde kapıları hızla kapatıyorum.

Sullivan'ın annesi, Stella Rivas. Herkes gibi ben de daha önce fotoğraflarını görmüştüm. Yirmi yıl önce çok ünlüydü. Oğulları gibi siyah saçlı ve siyah gözlü, Audrey Hepburn gibi zarif, ama Emma Stone gibi bir tutam şakacı cazibeye sahipti.

Burası onun odasıydı. Ve bu süitte yaşaması gereken diğer kişi... görünüşe göre havuz evinde kalıyor ve içeri bile girmiyor.

Uzun zaman önce bir dergide gördüğüm bir görüntü zihnimde yanıp sönüyor: Sullivan'ın annesi göz kamaştırıcı, mücevherlerle süslü bir elbise giymiş.... kırmızı bir halı üzerinde duruyordu.

Yanımdaki adamı hatırlamaya çalışıyorum, uzun boylu, geniş omuzlu, kumral saçlı, kolunu beline dolamış gülümseyen...

Yüzünü hatırlayamıyorum ama birbirlerini ne kadar mükemmel tamamladıklarını hatırlıyorum; genç, sağlıklı, mutlu ve yıldızlar gibi parlıyorlardı.

Sullivan'ı ailesinin zirvede olduğu, ünlü, başarılı, gökyüzünde süzüldüğü zamanlarda tanıdım.

Ve bir trajediyle sarsıldıklarını duydum... Ama düşüşlerinin sonrasını hiç görmedim.

Şimdi işte burada, etrafımda... karanlık ve sessiz ev. Mülkün aşırı ihmali. Ailenin geri kalan üyelerinin izolasyonu.

İyi değiller ve hiç iyi olmadılar.

Dün gece mutfakta annelerimiz hakkında konuşurken Sullivan'ı gördüm. Yüzü, annemi her düşündüğümde hissettiklerimin aynadaki görüntüsüydü.

Sullivan o kadar muhteşem ve göz korkutucu ki, sanki onun normal bir insan gibi acı, keder ya da umutsuzluk hissedebileceğine gerçekten inanmıyordum. Çok dokunulmaz görünüyordu.

Ama şimdi onun da en az benim kadar savunmasız olduğunu fark ediyorum. Bu düşünce biraz baş döndürücü.

Onun benden faydalanan bir pislik olduğunu düşündüğümde Sullivan daha güvenli görünüyordu. Ona kızmak, direnmek ya da ona karşı plan yapmak konusunda beni özgür bırakıyordu.

Bu çok daha karışık.

Şimdi batı kanadından aşağıya, koridorun sonundaki yatak odasına doğru sürünüyorum.

Tereddüt ediyorum, elimi kapı koluna doğru uzatıyorum.

Sullivan'ın odasına bakmak, evin geri kalanını gözetlemekten çok daha istilacı görünüyor. Ne istersem yapabileceğimi söyledi ama aklındakinin bu olduğundan emin değilim...

Öte yandan, onun gizli alanına girme isteği neredeyse karşı konulmaz. Gerçek Sullivan'ı görebiliyorum ama o dikkatli ve temkinli. Ona güveneceksem gerçekte kim olduğunu bilmeliyim... değil mi?

Bu gerekçeyi aklımda tutarak yatak odasının kapısını açıp içeri bakıyorum.

Sullivan'ın kokusu hızla yayılıyor. Bir şişe kolonyanın tıpasını açmak gibi, ama bu onun teninin, terinin, nefesinin, çarşaflarının kokusu... Onu yakaladım

Daha önce, dans ettiğimizde, öpüştüğümüzde, arabasına bindiğimde, ama şimdi onun odasına kadar giriyorum ve içinde yüzüyorum, başımı döndüren derin nefesler alıyorum.

Kardeşinin aksine, Sullivan'ın yatak odası derli topludur. Yatağı yapılmış, yastıklar kabartılmış ve örtüler arkaya katlanmış. Komodininin üzerinde sadece birkaç kitap var. Bir şey öğrenmek istiyorsam etrafa göz atmaktan fazlasını yapmam gerekecek.

Kitapların sırtlarını incelemek için yatağa geçiyorum. *Siyah Kuğu Olayları*, Steve Jobs'un biyografisi ve *Atomik Alışkanlıklar*...

Sonuncusuna göz gezdirirken Sullivan'ın neredeyse her sayfada çok renkli kalemle altını çizdiği bölümler dikkatimi çekiyor.

"İnek..." diye fısıldıyorum, kitabı kapatıp tam olarak bulduğum yere koyarken kendi kendime gülümsüyorum.

Sullivan'ın kendini işine adanmış bir vurgulayıcı olduğunu düşünmezdim. Ama umurunda değilmiş gibi davranan biri için oldukça iyi notlar aldı.

Yatağa bu kadar yakın durmak Sullivan'ın yanında durmak gibi. Hangi yastığı daha sık kullandığını söyleyebilirim çünkü o daha düz.

Düşüncesizce yorganı geri çekiyor ve çarşaflarının arasına giriyorum. Başımı onun en çok kullandığı yastığa koyuyorum ve battaniyeyi başımın üzerine doğru çekiyorum.

Vay canına, burası sarhoş edici.

Sanki boya içiyormuşum gibi başım dönüyor.

Sullivan'ın kokusu vahşi, sıcak ve lezzetli. Titreşen bir imgeler atlıkarıncasını çağırıştırıyor: o derin, karanlık gözler, eliyle geri çekmeden önce saçlarının yavaşça düşüşü, kollarını geri çevirdiğinde kollarının bakışı, bana gülümsediğinde dişlerinin hınzır parıltısı...

Bacaklarım çarşafın altında birbirine kenetlendi.

Büyük boy bir tişört ve bol bir şort giyiyorum.

Elimi o şortun bel bandının altına sokmak ve sıcak ve zonklayan yerime doğru inmesine izin vermek çok kolay...

Bu birçok açıdan yanlış, bunun farkındayım.

Sullivan'ın odasına girmemeliydim. Onun yatağında yatmamalıydım.

Ama şimdi yastığımdaki kokusu saf bir coşku. Kimsenin haberi olmadan onu tekrar tekrar içime çekebilirim.

Ve kendime birazcık dokunmamın kime zararı var?

Çıplak değilim, çarşaflarını kirletmiyorum.

Uyluklarım birbirine kenetlenirken ve kalçalarım hafifçe sallanırken parmaklarımı en iyi hissettiğim yere hafifçe bastırıyorum...

Neredeyse hiç hareket etmiyorum, çoğunlukla burada yatıyorum.

Ve sonuçta, Sullivan ne istersem yapabileceğimi söyledi.

Nefes alıp veriyorum, gözlerim kapalı, dudaklarının saçlarımda bıraktığı hissi, kulağımı gıdıklayan nefesini hatırlıyorum...

Al bakalım, güzelim.

Bana sadece tuzu uzatıyordu ama tüm vücudumu yaktı.

Biri bana evcil hayvan ismi takmayalı, elime dokunmayalı ya da beni dansa kaldırmayalı uzun zaman olmuştu...

Bir an için gerçekmiş gibi davransam çok mu kötü olur?

İki kez öpüştüğümüzü hatırlarken dudaklarım aralandı. İlk seferinde, bitmeden önce ağzının sıcaklığını ve yumuşaklığını fark etmeye bile fırsatım olmamıştı. İkincisinde, başını bana doğru eğdiğinde, beklentiyle çaresizce başım dönerek kendimi destekledim. Ve o zaman bile, bir çift dudağın bir saniyeden kısa bir süre için benimkine değip tüm nefesimi nasıl çalabildiği beni tekrar şaşırttı.

İffetli bir öpücüktü.

Aslında hiç olmamış bir şeyi hayal ediyorum, dudaklarını ayırıyor, dili benimkine sürtünüyor... ve kendime dokunurken inliyorum, parmaklarım ıslak ve kaygan...

Bedenimi bilmediğini söylediğimde bakışlarının vücudumda nasıl durduğunu düşünüyorum.

Öyle olduğuna eminim.

Sonra Angus'un elinin kolumda durmasına sinirlendiğini hatırlıyorum.

Doruk noktası beni şaşırtıyor, karnımda bir çiçek gibi açıyor, ciğerlerim Sullivan'ın yastığının ve Sullivan'ın çarşaflarının kokusuyla doluyor.

O kadar uzağa gitmek istememiştim ama çok kolay devrildim.

Bir kere başladı mı, durdurmak imkansız. Zevk vücudumu ıslatıyor. Son damlasına kadar içime çekiyorum, ta ki hücrelerimi doyurup yok olana kadar...

Utanç içinde çarşafın altından sıyrılıp aceleyle yatağı yeniden yapıyorum, vücudum hâlâ kızarmış, başım hafif ve dalgalanıyor.

Vay canına. Bir süredir böyle hissetmemiştim.

Bu iyi oldu. Kafamı boşalttım. Şimdi sakinleşip aşık bir çocuk gibi davranmayı bırakabilirim.

Sullivan ile mürekkeple imzalanmış bir kontratım var.

Ve eğer bu anlaşmanın parametreleri biraz alışılmışın dışındaysa... bu, *bunun gerçek olmadığını* hatırlamam için bir neden daha.

Bazı şeyler ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin ya da beklenmedik yakınlık anları ortaya çıkarsa çıksın, Sullivan benden sadece ve sadece tek bir şey istiyor: Angus'a erişim.

Bunu unutmama izin
veremem. Sullivan
unutmaz.

Ne zaman birbirimize çok yaklaşırsak, koridorda ya da mutfakta olduğu gibi, aniden kesiyor.

Ben de aynısını yapmalıyım. Sınırlarımı setler gibi korumalıyım yoksa Sullivan'ın bana tapıyormuş gibi davranma konusundaki esrarengiz yeteneğinin seli beni sürükleyip götürecektir ve tüm bunlar sona erdiğinde, hiç var olmamış bir şeyin özlemiyle baş başa kalacağım.

Tam kendime bu sözü verirken, Sullivan'ın banyosuna gizlice girip tuvalet malzemelerini ve hatta aynasının arkasındaki ecza dolabını inceliyorum.

Plastik bir kılıfın içinde bir dişlik bulduğumda çok komik bir şey hissediyorum. Muhteşem Sullivan'ın gerçekten bir insan olduğuna dair bir kanıt daha.

Gerçekten rahatlatıcı.

Son olarak, dolabının içine bakıyorum ve yüksek kaliteli kıyafetlerden oluşan küçük bir seçki buluyorum. Bugün giydiği de dahil olmak üzere üç takım elbisesi ve iki çift elbise ayakkabısı var. Benden bir tane fazla ama yine de...

Sullivan lisede her şeye sahipmiş gibi görünüyordu, sanki büyülü bir yaşam sürüyordu. Onunla tekrar karşılaştığımda, güven ve başarı saçıyor gibiydi.

Şimdi hayatının gerçekten ne kadar kırılgan olduğunu görüyorum. BMW'si aslında oldukça eski, buna rağmen onu çok iyi durumda tutuyor. Dün gece telefonunun ekranının çatladığını fark ettim.

Bahse girerim Los Angeles'in kıyasıya emlak piyasasında açlık ya da toklukla masraflarını karşılamaya çalışıyordur. Özellikle de kardeşi ve babasının faturalarını ödüyorsa.

Garip bir şekilde, bu beni Sullivan'ın Angus'la anlaşmaya varacağı konusunda her zamankinden daha kararlı hale getiriyor.

Çok çalışıyor, bunu görebiliyorum. Ve düşündüğüm kadar şanslı değil. Aslında, neredeyse onun için üzüleceğim.

Bu da Sullivan Rivas hakkında söyleyeceğimi hiç düşünmediğim bir şey.

THEO

T Sullivan'ın söz verdiği gibi marketler saat tam onda geldi. Tüm poşetleri getirip buzdolabına ve kilere boşaltmam yirmi dakikamı aldı - küçük bir orduyu doyuracak kadar yiyecek almıştı.

Bunlar normal yiyecekler değil. Bunlar gurme yiyecekler, markette ağzımın suyunu akıtan ama aslında asla alamayacağım türden malzemeler.

Gevrek, parlayan biberleri ve elmaları, parlak ve kanlı et paketlerini, kesilmemiş ekmek somunlarını ve kokulu, süslü peynir paketlerini görünce heyecanlanıyorum.

O kadar lezzetli şeyler yapabilirim ki...

Sullivan'ın mutfağı, bu evdeki her şey gibi 2000'li yılların başlarındaki stillere batmış, biraz modası geçmiş olabilir, ancak yine de büyük ve iyi tasarlanmış. Tek sorun, yemek yapmayı bilmeyen biri tarafından satın alındığı belli olan tencere ve bıçakların kalitesizliği.

O muhteşem somun ekmekler ve bir paket kasap pastırması ne yapacağıma karar vermeme yardımcı oluyor. Domatesleri altı paket gazoz gibi bir arada tutan asmadan koparıyorum ve gerçekten destansı bir BLT yapmaya başlıyorum.

Yapacak hiçbir şeyim ve gidecek hiçbir yerim olmadığı için tam iki saatimi kendi ev yapımı chipotle mayonezimi çırparak, pastırmayı esmer şekerde dikkatlice kızartarak ve çok tahıllı ekmeğin kalın dilimlerini ızgarada pişirerek geçiriyorum.

Hatta kendi tatlı patates kızartmamı yapabilmek için bir tencere yağ kaynatıp iki büyük yumruyu ayağıma geçiriyorum.

İşim bittiğinde, lüks bir lokantanın tezgahına aitmiş gibi görünen iki tabağım var, sandviçler üçgen şeklinde kesilmiş ve uçlarında bayraklar olan kürdanlarla tutturulmuş.

Düşündüm de, bir gurme lokantası oldukça havalı olurdu...

Yapabileceğim tüm yemekler beynimde dönmeye başladı.

Ev yapımı turşu ile kızarmış tavuk ve waffle, armut soslu domuz pirzolası ve belki de maytaplar ya da ağzına mızrak saplanmış koca bir parça kek gibi çirkin garnitürleri olan çılgın milkshake'lerden bazıları...

Eskiden sürekli restoran fikirleri ürettirdim. Tüm hafta sonumu yatağımın altındaki defterde hayali menüler oluşturarak geçirirdim.

Ama son zamanlarda bunu pek yapmadım. Sanırım içten içe bir anlamı olmadığını biliyordum.

Şimdi yeniden heyecanlı hissediyorum. Beynim fikirlerle dolu, şarj olmuş ve kanım karbonatlanmış gibi köpürüyor.

İki tabak yaptım çünkü Sullivan'ın ben yemek yaparken eve gelmesini umuyordum. Ama şimdi elimde bu muhteşem sandviç var ve görünürde misafir yok.

Ama...

Gözlerim havuz evine bakan mutfak penceresine kayıyor.

Küçük bina hâlâ karanlık ve hareketsiz, sarmaşıklarla kaplı.

Dışarıda Sullivan'ın babasını düşünüp duruyorum.

Sullivan'ın buluşmamız hakkında konuşma şekli, (*Yapmayacaksın...*), davetkar değildi.

Ama öte yandan... birbirimizden 30 metre uzakta yaşıyoruz. En azından bu hafta için. Sanırım kendimi tanıtmalıyım.

Bedava bir sandviçe kim hayır diyebilir ki?

Tabağı ters çevrilmiş bir karıştırma kabıyla kaplayıp arka bahçeye taşıyorum.

Orman beni yutuyor. Burası bir zamanlar inanılmaz bir bahçe olmalıydı -şimdi ağaçların yarısı kahverengileşmiş, yabani otlarla boğulmuş ve gül çalıları Uyuyan Güzel'in şatosunu gizliyor gibi görünüyor.

Yüzme havuzu özellikle hüznüldür; bir zamanlar maviye boyanmış olabilecek, ancak benekli griye dönüşmüş çatlak çimentonun içinden büyüyen çalılar vardır.

Buranın ihmal edilmesi neredeyse kasıtlı.

Sullivan'ın yatak odasının ne kadar düzenli olduğunu düşünürsek, eminim bu onu rahatsız ediyordur.

Yine de tamir etmiyor.

Bunun nedeni çok yoğun ve uzun saatler çalışması mı? Yoksa babası izin vermediği için mi?

Havuz evinin kapısına yaklaştıkça gerginliğim artıyor. Ev küçük, kapısı Hobbit'e benziyor, yuvarlak küçük bir penceresi ve büyük pirinç bir tokmağı var.

Kapıyı önce usulca, sonra beni duyabileceğinden şüphelendiğimde daha yüksek sesle çaldım.

İkinci vuruştan sonra kapı açıldı. Karşımda uzun zaman önce parlak bir film dergisindeki resme hiç benzemeyen bir adam vardı.

Bu adam vahşi bir hayvan.

Kum rengi saçları her yöne uzanıyor, gözleri kan çanağına dönmüş ve yüzü kızarmış. Gözeneklerinden sızan likör gözleri sulandırıyor, bugün henüz duş almamış birinin kokusundan bahsetmiyorum bile. Ya da dün, muhtemelen.

"Sen de kimsin be?"

Bu sorudaki saldırganlık düzeyi, "verandanızda bir Yehova Şahidi ile yüzleşmek" ile "bir hırsız tehdit etmek" arasında bir yerde yer almaktadır.

Bu arada, cesaret seviyem "meraklı maceracı "dan "Coachella'da yakalanan büyükanne "ye doğru hızla düşüyor. Kararlarımdan pişmanlık duyuyorum ve geri çekilmek istiyorum.

"Ben Theo," diye ciyakladım. "Sullivan'ın bir arkadaşıyım."

"Sullivan şurada oturuyor." Kapıyı yüzüme kapatmaya çalışırken başını ana eve doğru sallıyor.

Ona izin vermeliyim. Ama ayağımın kendi aklı var - dışarı fırlıyor ve kendini kapı aralığına sıkıştırıyor.

Gözleri spor ayakkabıma kayıyor, sonra tekrar yüzüme bakıyor.

Sullivan'ın babasının gözleri mavi, güneşli bir yaz gününde Pasifik gibi son derece parlak. Ama bu gözlerin oğlununkilerden daha nazik olduğunu düşünüyorsanız, bir daha düşünün; şu anda, kan çanağına dönmüş halleriyle bu gözler Cujo'ya ait olabilir. Ve sahibi, arazisindeki varlığımdan gerçek bir kuduz Saint Bernard kadar memnun görünüyor.

"Sullivan'la kalıyorum," diye geveledim, "çünkü dairem dezenfekte ediliyor. Öğle yemeği pişiriyordum. Ben bir şefim - yani, genellikle şefim, tam olarak şu anda değil... Ama her neyse, fazladan yaptım, bu yüzden düşündüm ki..."

Aptal gibi hissediyorum.

Elini Sullivan'la neredeyse aynı şekilde saçlarının arasından geçiriyor. Ama karşılaştırma burada bitiyor çünkü Sullivan kusursuz bir şekilde bakımlı ve hınzırca çekiciyken, babası yarım giyinmiş, tıraşsız, ayaklarının üzerinde hafifçe sallanıyor ve gülümsemekten aciz görünüyor.

Aslında, alnına oyulmuş ve ağzının kenarlarına kazınmış derin çizgilere bakılırsa, bu adamın hiç gülümsediğinden emin değilim.

"Bakalım doğru anlamış mıyım..." diyor, yüz yıldır boğazını temizlememiş gibi çıkan tok bir sesle. "*Bazen* şef oluyorsun... ama şu anda değil... ve kendine öğle yemeği hazırladığın için buraya gelip kapıma vurmayı ve beni uyandırıp bunu anlatmayı zorunlu buldun."

"Şey... sadece sana anlatmak için değil." Karıştırma kabı kubbeli tabağı uzattım. "Sana biraz getirdim."

Tabağa bakıyor ve bir süre sonra tabağı eline koymama izin veriyor. Tabağı ona doğru itme şeklimden dolayı bunu yapmak zorunda gibi.

Şimdi karıştırma kabının kapağı çok saçma görünüyor. Keşke onun yerine streç film kullansaydım.

Bu yüzden sandviçi ve tatlı patates kızartmasını ortaya çıkarırken "Ta-da!" diyerek her şeyi kurtarmaya çalışıyorum.

Sullivan'ın babası tabağa bakıyor. Yüzü solgunlaşıyor, gözleri neredeyse oğlununkiler kadar karanlık görüne kadar renginin akıp gidişini izliyorum.

"Bunu neden yaptın?"

"Ne?" Kekeliyorum.

Yüzüne yeniden renk gelirken bana bakıyor, şimdi tuğla gibi kırmızı ve öfkeli.

"*Bunu yapmanı kim söyledi?*"

Tabağı tutmayan eli yumruk olmuş. O kadar kızgın ki, sanırım bütün yemeği suratıma fırlatmak üzere.

"Ben... Özür dilerim..." Kekeliyorum, tökezleyerek geri çekiliyorum. "Öyle demek istemedim-" "Çık dışarı."

Bana iki kere söylemesine gerek yok.

Kuyruğumu kıstırıp koşarak eve geri dönüyorum, tabağı ve sandviçi geride bırakıyorum çünkü onları onun elinden alma riskini göze almamın imkanı yok.

BİR SAAT SONRA, Sullivan'ın mutfağında oturmuş, sağlam bir ağlamadan sonra burnumu çekiyordum.

Yüzleşmeyi sevmem. Ya da insanları üzmeyi. Özellikle de neyi yanlış yaptığımdan emin değilsem.

Sullivan'ın babası neden birden bu kadar öfkелendi? Onu uyandırdığım için mi?

Kabul, saat öğleydi ama kimseyi beklemiyordu... belki de geceleri çalışıyordu ve bu onun için gece yarısı gibiydi. Sullivan'a babasının ne iş yaptığını bile sormadım.

Belki de ona şimdi sormalıyım? Belki de ona ne olduğunu anlatmalıyım... Babasından öğrenmeden önce benden duyması muhtemelen daha iyi olur...

Normalde böyle bir durumda Martinique'i arardım ama garip sorulardan endişeleniyorum. Sullivan'ın beni babasıyla neden tanıştırmadığını ve daha da ötesi, babasının neden benim varlığımdan haberdar olmadığını merak edecektir.

Ayrıca, Martinique'e gerçekte neler olup bittiğini anlatamazken ondan tavsiye istemek tatmin edici değil. En iyi arkadaşıma söylediğim en küçük yalan bile beni bok gibi hissettiriyor.

Telefonuma bakıyorum, Sullivan'ın onun yaptığı şekilde merhaba dediğini hayal ediyorum, sanki zaten bir konuşmanın ortasındaymışız gibi, sanki sadece benim aramamı bekliyormuş gibi...

Dürtüyle telefonu kaptım ve numarasını tuşladım. İkinci çalışta cevap verdi.

"Hey," diyor hafif nefes nefese, "her şey yolunda mı?"

"Evet," diye cevap veriyorum otomatik olarak, hiç de öyle olmasa da, "her şey harika."

"Yiyecekler geldi mi?"

"Evet, onları buzdolabına koydum." "Umarım dondurma değildir..."

"Dondurma buzlukta, okulu bırakmadan önce okulda bu kadarını öğrenmiştim."

Sullivan gülüyor ve sanki biri göğsümün ortasına bir ısıtma yastığı yerleştirmiş gibi hissediyorum.

Uzaktan, öfkeli bir ses hırlıyor, "*Acele etme, Sullivan...*"

Omuzlarım sertleşiyor ve telefonu kulağıma tutuyorum. "Gitmen gerekiyor mu?"

"Hayır," diyor Sullivan.

"Konusabilirim." "*Bütün günüm yok ki...*"

"Emin misin?"

"Güven bana," diyor ve biraz uzaklaşırken ayakkabılarının kaldırıma vurduğunu duyuyorum, "sakinleşmek için bir dakikası olsa daha iyi olur. Bu anlaşmada pek aynı fikirde değiliz."

"Görünüşe göre senin işin de benimki kadar eğlenceli."

Sullivan'ın kıkırdaması parmak ucuyla omurgamı okşuyor.

"Boktan çıkmaya çalışan tek kişi sen değilsin, Theo."

İsmimi hiçbir zaman özellikle sevmedim - çocuksu ve tek ünlü Theodore o tumbul küçük sincap. Artı, Teddy Roosevelt, sanırım.

Mesele şu ki, sadece bir kişi ismimi seksi buldu.

Sullivan, *Theo'nun* sarhoş edici bir samimiyetle, sanki benim hakkımda her şeyi biliyormuş gibi, sanki her zaman arkadaşmışız gibi konuştuğunu söylüyor.

Bu hiç doğru olmasa bile.

Biz hiç arkadaş olmadık. Hâlâ da değiliz. Bu bir iş anlaşması.

Ama eğer arkadaş olursak... bu o kadar da kötü olmayabilir.

Sullivan kibirli ve talepkâr olabilir, ahlaki değerleri külçe gibi gri olabilir ama aynı zamanda komik ve şaşırtıcı derecede düşünceli.

Küçük şeyler, mesela ben arar aramaz telefonu açması ve şu anda arka plandaki o pislik ayak parmağına vururken benimle konuşması...

Bana kahvaltı ve şimdiye kadar giydiğim en güzel mayoyu getirdi. Bana tereddüt etmeden kalacak bir yer teklif etti ve eğlenmem için gurme yiyecekler sipariş etti...

Sullivan bana bir arkadaş gibi davranıyor.

Buna çok değer veriyorum çünkü çok fazla sahip olmadım.

Adımı söylemesi hoşuma gidiyor. Ve henüz ona ne olduğunu anlatmamış olsam da onu aradığım için kendimi daha iyi hissediyorum.

Aslında, bundan hiç bahsetmeli miyim diye düşünüyorum. Sullivan zaten kötü bir gün geçiriyorsa, benden daha fazla drama ihtiyacı yok. Ne olduğunu ona daha sonra, eve geldiğinde anlatabilirim.

"Başının belada olduğunu bilmiyordum," diye itiraf ediyorum.
"Hayatının mükemmel olduğunu sanıyordum."

Sullivan'ın kahkahası hafif bir keskinlik taşıyor. "Bu yüzden mi benden hiç hoşlanmadın?" Şu anda yüzümü göremediğine seviniyorum, eminim kıpkırmızı olmuştur. "Senden hoşlanmadığımı kim söyledi?"

"Theo..." Sesi alçak ve sert. "Anlayabiliyorum."

"Saçmalama. Birbirimizi çok az tanıyoruz."

Bu teknik olarak doğru ama önemli olan her yönden yanlış. Beynim Sullivan'ı koridorlarda, sınıflarda ve kalabalık bir spor salonunda yüzlerce kez gördüğüm anlarla dolup taşıyor. Çevremiz nadiren çakışırdı çünkü onunki önemli olan herkes, benimki ise ben ve birkaç uyumsuzdu.

Ama Sullivan Rivas'ı düşünmediğim tek bir gün bile olmadı.

Aramızda hep bir bağ vardı, görünmezdi ama beni hep aynı şekilde çekiştirirdi; biraz fazla uzun süren bir göz teması. Kalbimin günlerce daha sert atmasına neden olan birkaç kelime...

Onu izliyordum.

Ve bazen beni izliyormuş gibi geliyor.

"Kafanın içinde neler olup bittiğini hep merak etmişimdir," diyor Sullivan. "Çok sessizdin. Ama her zaman bir şeyler okuyor, yazıyor, çiziyordun..."

"Gözümü korkuttun," diye itiraf ediyorum. "Senden korkuyordum."

Sullivan'ın en çirkin yüzünü gördüğüm balo gecesini hatırladıkça midem bulanıyor.

"Pisliğin tekiydin," diyor kel bir şekilde.

"Belki biraz..." *Ya da çok fazla...* "Ama şimdi o kadar da kötü değilsin."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Gülümsemesini duyabiliyorum ve bu da zihnimde onu görmemi sağlıyor, derin bronzlaşmış yüzündeki o hınzır beyaz parıltıyı. "Hayran kulübümün ilk üyesi olabilirsin. Reese'i kışkırtıyorum."

Arka planda, Sullivan'ın sinirli arkadaşının bir şeyler bağırdığını duyuyorum. Şuna benziyor: "*Lanet kıçını buraya getir yoksa gidiyorum...*"

"Katılacağını sanmıyorum."

Sullivan gülüyor. "Hiç şansı yok, özellikle de müvekkilimin son teklifini söyledikten sonra."

"Gitmene izin vermeliyim..."

"Muhtemelen," diyor, en başta neden aradığımı hiç sorgulamadan.
"Ama şunu bil ki Theo, bütün pazar günlerimi böyle geçirmeyeceğim. Biz

boktan kurtulmak. Sen ve ben, birlikte."

Şimdi göğsümdeki o sıcaklık, kurutucudan yeni çıkmış tepeden tırnağa bir battaniye gibi. Sözlerinin sıcaklığıyla sarmalanmış durumdayım.

Sullivan bir arkadaştan daha iyi. O
bir ortak.

Ve ben bunlardan birini hiç yaşamadım... hemen hemen hiç.

Telefonu kapattığımda mutfığa bakıyorum. Öğle yemeğinden kalan kirli bulaşıkları temizlememiştim, bu yüzden hala yağlı pastırma tavasını ve dağınık kürdanları görebiliyorum - saldırgan BLT'nin hatıraları.

Ama bunu başarısızlığımın bir kanıtı, işleri her zaman nasıl berbat ettiğimin bir başka örneği olarak görmek yerine, kafamın içinde Sullivan'ın sesini duyuyorum:

Bu boktan kurtulacağız... Sen ve ben, birlikte...

Yaptığım hatayı aklımın bir köşesine itip, yerine o geleceğin tam olarak neye benzeyebileceğine dair imgeler koyuyorum.

Retro vinil kabinleri, eski moda bir müzik kutusu, belki duvarlarda bazı pin-up posterleri hayal ediyorum...

Tezgahın üzerine yayılmış malzemeler bir kez daha canlı ve diri hale geliyor, sanki beni çağırıyorlar, sanki onları ellerime alıp yeni bir şeye dönüştürmem için yalvarıyorlar...

Başarısızlık yerine fırsat görüyorum.

Ve önlüğümü tekrar giyip işe
koyuluyorum.

SULLY

I Hayatımın en iğrenç anlaşmalarından birini tamamlamak birkaç saat daha sürüyor. Bu adamın her sıkıcı detay üzerinde ileri geri konuşması, onu binanın en üst katına çıkarıp Ona manzarayı gösterip sertçe ittirin.

Nihayet kira kontratını imzalamak için kalemi kâğıda değdirdiğinde, Theo'ya yakında evde olacağımı bildirmek için mesaj atıyorum, ama ben garaj yoluna girene kadar saat 20:00 oluyor.

Pazar gecesi olduğu için, onu eşofmanlarını giyip bir kadeh şarap içerken, televizyon izlerken ya da iyi bir kitabın tadını çıkarırken bulmayı umuyorum, tabii eğer evdeyse.

Onun yerine, on çeşitten oluşan destansı bir akşam yemeği hazırlanıyor gibi görünen bir yere giriyorum. Theo düzinelerce tencere, tava ve kaseyi ocağın ve tezgahın üzerine yaymış, birçoğu hala kaynıyor ve fokurduyor, hava tatlı ve tuzlu kokuların karışımıyla dolu.

Theo'nun kendisi bir fırtına gibi dönüyor. Önlüğü beline dolanmış, saçları başında düğümlenmiş ve yanaklarında koyu renkli bir çizgi var. Yüzü kızarmış ve nemli, gözleri parlak ve manik.

"Oh, güzel, buradasın!" diye bağıyor. "Bunu dene!" Ağzıma bir kaşık attı.

Genelde beslenmeye karşıyım, Reese'in bana bir kaşık dolusu fıstık ezmesi ikram ettiği zamanlardan beri.

Vegemite. Ancak Theo'nun az önce ağzıma attığı şey bir keşifti. "Nedir *bu*?" Tekrar konuşabildiğimde soruyorum.

"Benim köy kahvaltısı tavam," diyor Theo gururla. "Sen ne düşünüyorsun?" "Bence bir kâseye dökün ve sonra o kâseyi ağzıma boşaltın."

Theo keyifle gülüyor. "Denemen için bundan çok daha fazlasına sahibim!"

Beni kendi mutfağında bir tura çıkarıyor ve emeğinin meyvelerini gösteriyor.

"Burada ızgara peynirimiz var ve bunlar bildircin yumurtası sürgüleri... bunu deneyin, bunlar Meksika chorizolu jalapeño poppers... ve bu da ev yapımı dondurmali fûme karamelli elmalı turta..."

Hayatımın en güzel eve dönüşü olabilir. Sekiz saat önce bir sokak satıcısından sadece bir dilim yağlı pizza alabildiğim ayakta geçen bir günün ardından açlıktan ölüyorum. Sadece kokusundan bile midem gurulduyor ve Theo bana yarattıklarından örnekler vermeye başlar başlamaz tamamen çözülüyorum, iki elimle yüzümü tıka basa dolduruyorum.

"Aman Tanrım! Bunun içinde ne olduğunu söylemiştin?"

"Göğüs eti!" diyor neşeyle. "Beğendin mi?"

"Theo," diyorum büyük bir içtenlikle, "sanki hayatım boyunca hapishane tayınıyla beslenmişim gibi. Seninle tanışana kadar yemeğin ne olduğunu bile bildiğimi sanmıyorum."

Başını sallarken bile gülüyor. "Sadece nazik davranıyorsun."

Jalapeño poppers'lardan birini ağzıma atıp baharat fiestasını çıtırdatıyorum. "Ben birçok şeyim ama hiçbirisi güzel değil."

"Bana en sevdiklerini söyle!" diye soruyor ben her yemeğin tadına bakarken.

"Favorilerimi nasıl seçebilirim ki?" Bir dilim elmalı turtadan kocaman bir ısırık alıyorum ve ardından iki sürgüyü parçalıyorum. "Bu Mona Lisa ile Son Akşam Yemeği arasında seçim yapmaya çalışmak gibi bir şey."

Theo zevkle zıplıyor. "Onları gerçekten seviyor musun?" "Ne kadar yediğimi görmüyor musun?"

Theo bir hafta benimle kalırsa 10 kilo alacağım.

Çok uzun zamandır eve ışıklandırılmış bir ev ve sıcak bir yemekle gelmediğimden bahsetmiyorum bile. Buna alışmasam iyi olur.

"Bütün bunlar ne için?" Çatalımı bırakarak soruyorum.

"Bu öğleden sonra aklıma gelen bir fikirdi," diye açıklıyor Theo. "Lüks bir lokanta için. Ne tür yemekler yapabileceğimi deniyordum..."

Bana boş bir kâğıda sevimli kıvrırcık yazısıyla yazdığı menüyü gösteriyor. Yemeklerden birkaçını çoktan değiştirdiğini görebiliyorum.

Bugünkü çabalarına dayanarak, malzemeleri karalıyor ve kenar boşluklarına notlar alıyor.

"Lokanta nereden aklına geldi?"

"Annemle birlikte Eski Hollywood'da ziyaret ettiğimiz bir yer vardı. Burası 50'lerin tarzında bir restorandı, ancak sahibi Kantonluydu, bu yüzden menüde tüm bu havalı değişiklikler vardı - sıcak ananaslı çörekler ve pastırma ve yumurtalı congee... bu tür şeyler. Öğle yemeği için BLT yaparken, süslü hale getirmek istersem lokanta yemeklerine ne gibi değişiklikler yapabileceğimi düşünmeye başladım..."

"BLT'lere bayılırım." O köy tavaından bir ısırık daha çalabilmek için çatalımı bir kez daha elime alıyorum. Patatesleri doğrudan dökme demir tavadan ağzıma atarken bir ısırık altıya çıkıyor.

"Babanın bildiğini sanmıyorum," diyor Theo hayıflanarak.

Tavayı indiriyorum, midem bulanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey..." Theo yüzünü buruşturur. "Baban için bir tabak getirdim. Ama çok sinirlendi."

"Oh, kahretsin..."

"Özür dilerim, onu uyandırmamalıyım."

"Sorun o değil." Tavayı yavaşça ocağa geri koydum. "Ne oldu?" Theo dudağını ısırıyor. "Neyi yanlış yaptım?"

"Hiçbir şey." Başımı sallıyorum. "Sadece kötü şans. BLT'ler annemin yapmayı bildiği tek şeydi."

"Oh..." Theo'nun elleri yanlarına düşüyor ve omuzları çöküyor.

"Harika bir oyuncuydu ama berbat bir aşçıydı. Pastırmayı bile yakardı ama babamın umurunda değildi." Boğazım sıkılıyor, kelimeler hafifçe sıkışarak çıkıyor. "Yaptığı her şeyin... kesinlikle mükemmel olduğunu düşünürdün."

"Aman Tanrım. Bunu bilerek yaptığımı düşünmüş olmalı... al bakalım, karının en sevdiği yemek." Theo elleriyle yüzünü kapatır.

"Onunla konuşacağım." Arka mutfak kapısına doğru bir adım atıyorum ama Theo iki avucunu göğsüme dayayarak yolumu kesiyor.

Ellerine bakıyorum ve onları aceleyle bırakıyor. "Lütfen bunu yapma, gerçekten bir şey söylemeni istemiyorum; o kadar da önemli bir şey değildi."

"Sana kaba davrandı mı?"

"Hayır!" diye bağılıyor, belli ki yalan söylüyor. "Hayır, hayır, o sadece..." Kapıya doğru geri geri gidiyor, onu geçemeyeceğimden emin olmak için. "Onu şaşırtmış olmalıyım."

Ne kadarını söylemem gerektiğini düşünerek yerimde kıpırdanıyorum.

"Bu benim hatam. Ona burada kalacağını söyledim ama o-" (*sarhoş*) "-o sırada yorgundu."

"Doğru, evet, tamamen anlıyorum..." diyor Theo, sırtı kapıya dayalı, vücudu barikat gibi, "ama oraya gidip onu uyandırmamalıydım."

Karşı karşıya geliyoruz, söylenmemiş tüm kelimeler havada uçuşuyor. Theo aptal değil, neler olduğunu biliyor.

"Onu ziyaret etmemeniz muhtemelen en iyisi," diyorum sonunda. "Durumu pek iyi değil."

Bu son on yılın en yetersiz ifadesi. Ama

Theo anlıyor.

"Tabii ki. Onu rahat bırakacağım."

"Teşekkür ederim." Göğsümdeki baskıyı hafifleten bir nefes alıyorum.

"Anlayışın için teşekkürler."

Theo başını sallar. Bir süre sonra sessizce şöyle der: "Babam eskiden içerdi.

Bizi terk etmeden önce."

Çenemi hızlıca sallayarak gerçeği kabul ediyorum, kalbim babamın onunki gibi bir şey olabileceğini reddetse bile.

"Babam bizi bırakmazdı. Ben de onu bırakmayacağım."

Theo bana sabit bir şekilde bakıyor, gözlerini kırpmadan, yargılamadan.

"Bütün bunları bu yüzden mi yapıyorsun?"

Küçük ellerinin hareketi, pahalı takım elbisemi ve yıpranmış ayakkabılarımı, saatin geç olduğunu gösteren duvardaki saati ve bu ayrıntılı planın bir parçası olarak evimde yaşayan Theo'nun kendisini kapsıyor gibi görünüyor.

"Evet," diyorum basitçe ve kararlılıkla. "Evin kalan borcunu ödeyeceğim, böylece babam bir şişenin dibinde boğuluyor olsa bile her zaman ona sahip olacak. Reese'i maaş çekleri arasında yüzdürmeye devam edeceğim, telgraf söylemeye kadar düşmüş olsa bile. Bir daha biri bana Rocko Rocks dediğinde umursamayacağım kadar para kazanacağım çünkü bankaya kadar güleceğim. Ve sana restoranını alacağım, Theo, ister bir lokanta ister süslü bir Fransız şatosu olsun, çünkü iyi olmayabilirim, ama olduğum şey acımasız. Vazgeçmem. Pes etmem. Ve sözümünden dönmem."

"Sana inanıyorum," diyor Theo usulca. "Sen de bana inanabilirsin. Bu işte birlikteyiz."

Theo'nun dehasının kanıtları etrafımdayken ona inanmak hiç de zor değil. Karnımda oturduğundan bahsetmiyorum bile.

Ve ona söylediklerimi tekrarladığını bilsem de, bunu duymak iyi hissettiriyor.

Yalnız değilim. Şu anda değilim.

"Güzel," dedim. "O zaman bana o turtadan bir parça daha ver çünkü bu bütün gün başıma gelen en güzel şey."

Sıcak, tereyağlı turta gerçekten olağanüstü.

Ama Theo tabağıma bir dilim daha koyarken, günümün en güzel kısmının, en parlak anının Theo'nun kapıyı açtığı, yüzünün buhardan kızardığı, bir gözünün altındaki o koyu çizginin olduğu an olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"Neye gülüyorsun?" diyor. "Beyzbol oyuncusuna benziyorsun."

Theo en yakın aynaya bakıyor ve kızgınlıkla ciyaklıyor. "Yüzümde yağ olduğunu neden bana söylemedin?"

Ona söylemedim çünkü yıkamasını istemedim, o da tam olarak bunu yapıyor, tekrar temizlenene kadar bir bezle ovuyor.

THEO

Sullivan, arabam gayet iyi çalışıyor olmasına rağmen Pazartesi sabahı beni işe götürmekte ısrar ediyor.

"Şikayet ettiğimden değil," diyorum pelüş deri yolcu koltuğuna gömülürken. "Tanrı biliyor ya, hep kendi şoförüm olsun istemişimdir. Ama bunun bize nasıl yardımcı olacağını tam olarak anlamıyorum?"

Sullivan motoru çalıştırır ve sorunsuz bir şekilde yola çıkar.

"Sana bir şey sorayım Theo... Sence Angus ne istiyor?" "Mars'a gitmek," dedim hemen.

Bunu herkes bilir.

"Ama başka ne var?" Sullivan diyor ki.

Omuz silkiyorum, "Bilmiyorum, belki de onu sadece parası için kullanmayan bir kız arkadaşı? Ya da onu dava etmemiş bir aile üyesi... ya da sırtına elektroliz? Başka her şeyi var."

"Kesinlikle," diyor Sullivan garip bir memnuniyetle. "İşte bu yüzden perişan halde."

"Sefil!" Alay ediyorum. "Sefil olan benim. Angus rüyasını yaşıyor."

"Hayaller tatmin etmez," diyor Sullivan. "Bizi harekete geçiren şey arayıştır. Angus o kadar sıkılmış ki onu eğlendirecek bambaşka bir gezegen arıyor."

"Angus her zaman Mars'a takıntılı olmuştur."

"Belki," diyor Sullivan, şerit değiştirerek. "Ya da belki de kredi kartıyla satın alamayacağı tek şeydir. İnsanlar sahip olamayacakları şeyleri isterler... Angus'un arazimi umutsuzca istemesini sağlamanın en iyi yolu, ona sahip olamayacağını düşündürmektir."

"Peki bunu nasıl yapacaksın?"

Sullivan gözlerini yoldan ayırıp bana çıldırtıcı bir gülümsemeyle bakıyor. "Göreceksin."

Angus'la bir görüşme ayarlamaya bile çalışmadan beni iş yerime bıraktı. Böyle giderse, Sullivan 200 yıl içinde anlaşmasını tamamlayacak.

Ne yazık ki Angus o kadar uzun süre beklemeyecek.

Daha içeri adımımı atmadan "Theo!" diye bağırdı. Umarım rahat ayakkabılar getirmişsindir, yürümemiz gereken mülkler var."

Rahat ayakkabılar getirmedi, neden getireyim ki? Angus dışında herkes standart ofis kıyafetleri giyiyor. Ancak masamın altında bir çift spor ayakkabım var çünkü Angus ilk kez beni bir açık hava macerasına sürüklemiyor.

Ben boya sıçramış stiletolarımı değiştirirken, Martinique telefon kulübesi büyüklüğündeki ofisime kafasını uzatıyor.

"Sullivan seni işe bıraktı mı?"

"Evet," diyorum dikkatlice.

"Sorun nedir?" Bana sinsî bir yan bakış attı. "Bütün gece sikiştikten sonra araba kullanamadın mı?"

"Martinique!" Onu içeri çektim ve kapıyı kapattım. "Ofiste sikiş festivali deme; zaten İK'dan iki uyarı aldın."

"Pffft." Elini umursamaz bir şekilde çırdı. "Bunlardan sadece biri geçerliydi." "Muhasebecimizi kışından tokatladığında geçerli değil miydi?"

Martinique omuz silkiyor. "Onun sen olduğunu sanıyordum - saçını boyadığı gündü. Aslında, muhtemelen ertesi gün... Sabah boyamadığını varsayıyorum. Her neyse, konuyu değiştirmeyi bırak - *Sullivan*'i tartışmak varken neden muhasebeden gergin Leanne'den bahsediyoruz?"

Adını sekiz heceli ve birkaç farklı tonu varmış gibi söylüyor.

Martinique'in düşündüğü sebepten olmasa da şimdiden kızardığımı söyleyebilirim.

"Gerçekten öyle değil," diyorum, bir günü bile nasıl atlatacağımı merak ederek. "O kadar uzun zamandır çıkmıyoruz."

"Bekle..." Martinique başını yana eğiyor, böylece parlak koyu renk saçları neredeyse bir omzuna değiyor. "Onunla henüz yatmadığını mı söylüyorsun?"

"Uh..." *Neden işe gelmeden önce bu soruları cevaplamaya çalışmadım ki?* "Tam olarak değil."

"NE?" Martinique çığlık atıyor. Parmağımı kulağıma bastırıyorum.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye soruyor. "İlk randevuyu bile geçemedim. Mesela Tinder'da beni sağa kaydırsa, akşam yemeğine iç çamaşırı ve topuklu ayakkabıyla giderdim."

"Çünkü Taylor Swift'ten daha fazla erkek arkadaşın oldu." Dudağımın kenarını çiğniyorum. "Sullivan gözümü korkutuyor."

"Senin için deli olduğu belli olmasına rağmen mi?" Martinique dirseğini kaburgalarımın doğru itiyor. "Hadi ama... Yatta sana nasıl baktığını gördüm."

Sullivan'ın numara yaptığını biliyorum ama yine de göğsümde küçük, sıcak bir kömür tutuşuyor. Martinique bir şahin kadar keskin gözlüdür. Her şeyi fark eder.

"Ve senin için Angus'u boğmaya çalıştı," diye hatırlatıyor bana. "Sırf bunun için bile beynini dağıttırdım."

"Baştan çıktım."

"O zaman ne bekliyorsun?"

Martinique bana gülümsüyor, kara gözleri parlak ve beklentili.

Keşke, keşke, keşke ona gerçeği söyleyebilseydim. O zaman ondan gerçek bir tavsiye alabilirdim. Ama Sullivan her şeyden önce Martinique'e ağzımdan kaçırmayacağıma dair bana söz vermişti.

İyi bir sebepten dolayı - bir elek kadar kapalı. Martinique önce konuşur, sonra düşünür.

Bu yüzden tek söylediğim, "Her şeyin doğru olmasını istiyorum."

"Acele etme o zaman, ama unutma..." diye uyarı parmağını kaldırdı, "böyle bir adam beklemeye alışık değildir."

"Theo!" Angus ofisimin kapısına vuruyor. "Bacağını salla! Arabayı ön tarafa çektim!"

Ayakkabılarımı çantama tikiştiriyorum.

Martinique'e "Gitmeliyim" dedim.

Ama kapıyı açtığımda, Angus'un sabırsız yüzü yerine, elinde iki kucak dolusu lavanta gülü tutan bir teslimat şoförüyle karşılaştım.

"Theo Mahoney?" diyor.

Taze çiçeklerin kokusu ofisimi dolduruyor. Vazoyu bilgisayarımın yanına koyarken buket neredeyse masamın tamamını kaplıyor.

Kart, sapların arasına yerleştirilmiş katlanmış bir kağıt parçasıdır.

Seni şimdiden özledim

-S

"Gördün mü?" Martinique zaferle söylüyor. "Tamamen saplantılı."

Bu çiçeklerin benimle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Ama ofise baktığımda, Angus'u çok etkilediklerini görebiliyorum. Çıkışa yakın bir yerde tedirgin bir şekilde volta atıyor ve en az üç kez aşırı büyük buketi dönüp bakıyor.

Bu onu neden rahatsız ediyor?

Trent'le çıkarken hiç umursamadı.

Ama Trent bana hiç yüz tane mor gül göndermedi.

Belli ki erkek psikolojisinden anlamıyorum.

Sullivan biliyor. Angus'un derisinin altına bir kene gibi giriyor. Onu yiyip bitiriyor.

Birlikte arabaya biner binmez Angus, "Siz ikiniz oldukça iyi bir hafta sonu geçirmiş olmalısınız," diyor.

Angus'un düşündüğü sebepten olmasa da suçlu görüldüğüme eminim. "Sullivan çok düşünceli." diye mırıldandım.

Angus arabayı çok hızlı sürüyor, virajları omzumu yolcu tarafındaki kapıya bastırarak kadar sert alıyor. Her zaman böyle kullanır, yani bunun çiçeklerle bir ilgisi yok. Ama "Bu sabah seni bıraktığını gördüm" dediğinde sesinde bir gerginlik var.

"Evet."

Angus flaşörünü kullanmadan iki şeridi birden geçiyor.

"Onun yanına kalıcı olarak taşınmıyorsun, değil mi? Altı ay bu tür bir karar vermek için çok uzun bir süre değil."

Üç kez evlenip boşanmış ve bu evliliklerin hiçbirisi bir yıldan uzun sürmemiş olan Angus için bu sözler oldukça zengin.

İkiyüzlülüğü beni "Bilmiyorum, Sullivan'ın kocaman bir evi var ve benim dairemin ne kadar boktan bir yer olduğunu biliyorsun" diyecek kadar sinirlendiriyor. Sonra da iyice kızdırmak için ekliyorum: "Ayrıca ofise de daha yakın. Geç kalmamdan ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

Angus'un parmak eklemleri direksiyonda sıkışıyor. "Yani, iş ciddiye mi biniyor?" Bu işin peşini bırakmayacak.

Ona gizlice bir bakış atıyorum, sıcaklık ensemden yukarı tırmanıyor. Genelde böyle bir yolculukta Angus işle ilgili şeylerden, benden yapmamı beklediği şeylerden ve iltifat edilmesini istediği parlak planlarından bahsediyor olurdu.

Bunun yerine, sinirli ve tedirgin, erkek arkadaşını bir kabuk gibi kemiriyor.

Sullivan haklı mı? Bu gerçekten işe yarayabilir mi?

Pervasızca, "Evet, oldukça ciddi bir durum. Sullivan inanılmaz biri, çok düşünceli ve özenli. Çok da zeki biri. Tanıdığım en zeki insan."

Bunun acıtacağını biliyordum. Angus *herkesin* tanıdığı en zeki insan olduğuna inanmayı seviyor.

Çenesi gerilir ve tekerleklerin gıcırdamasına neden olan bir dönüş yapar. "Bu doğru mu?"

"Oh, evet..." Gerçekten çok abartıyorum. "Jeopardy'de olabilir. Ne zaman izlesek, tüm cevapları ilk o biliyor."

Angus Jeopardy'ye bayılır. Alex Trebek öldüğünde ağlamıştı.

Bronz teninin altında donuk, kiremit rengi bir kızarıklık belirliyor. O kadar kızgın görünüyor ki, çizgiyi aşmış aşmadığını merak ediyorum.

Ama sonra, "Eğer bu kadar ciddiye, onu tanısam iyi olur. Neden bu hafta sonu hep birlikte yemeğe çıkmıyoruz?"

"Elbette." Angus'un gülümsememi yakalamaması için pencereden dışarı bakıyorum.

ANGUS ve ben Irvine'de yaklaşık elli dönümlük gelişmemiş araziye içeren bir mülkü ziyaret ettik. Arazi, yüzölçümü ve kamu hizmetlerine erişim açısından Angus'un ihtiyaç duyduğu şeylerin çoğuna sahip, ancak tur boyunca dikkati dağılmış ve sinirli görünüyor.

Angus'un söylediği tek bir kelimeyi bile dinlemediğini fark etmeden geliştiriciyi övmeye devam eden Corgus'a sert davranıyor.

"Ne düşünüyorsun, Theo?" Corgus sonunda çaresizlik içinde bana söylüyor.

Sullivan'ın ne diyeceğini hayal etmeye çalışarak Angus'a bakıyorum.

Burası hakkında kötü konuşsam, bu çok açık olacak ve Corgus'u kızdıracak. Bu onun seçimi, bu yüzden ilk o ortaya attı.

Ama mükemmel olduğunu kabul edersem, Angus hemen satın alabilir ve o zaman Sullivan'ın sunumunu yapma şansı olmaz.

Hızlı düşünerek, "Bayıldım! Jeff Bezos'un geçmesine şaşırdım."

"Öyle mi?" Angus anında nişanlandı. Gezegende net serveti kendisinininkini gölgede bırakan tek adama karşı aşk-nefret saplantısı var.

Corgus garip bir şekilde, "Bir Amazon tesisi için kısa bir süre baktı ama ciddi bir değerlendirme olduğunu sanmıyorum..." diyor.

Bana pis bir bakış fırlatıyor ama ben çoktan yüzüme tatlı ve masum bir ifade yerleştirmiştim.

"Gitmesine izin vermekle aptallık etti!" Neşeyle söylüyorum. "Birinin çöpu diğerinin hazinesidir."

"Hm," diyor Angus, dudaklarını büzerek.

Sanırım şu anda arkasını dönse Corgus beni boğardı. Neyse ki Angus arkasını dönmüyor.

"Hadi, Theo," diyor. "Bunu listede tutacağız." Corgus'tan uzaklaşırken neredeyse zıplıyordum.

Görünüşe göre ben de sinsi olabiliyormuşum.

THEO

B Angus ve ben emlak safarimizi bitirdiğimizde saat altıyı çoktan geçmişti.

"Seni senin evine bırakacağım," diyor kendini beğenmiş bir memnuniyetle. "Sullivan'ın evi," diye hatırlatıyorum.

"Doğru, ben de bunu kastetmiştim."

Evin önüne geldiğimizde, Angus'un yüzünde birkaç gün önceki şaşkınlığımın ve kafa karışıklığımın tekrarlandığını görüyorum.

Ama şimdi, her nasılsa, bunu saldırgan buluyorum.

"Buraya ne oldu böyle?" Angus homurdanıyor.

Ben de tam olarak böyle düşündüğümü biliyorum ama bunu söylerken yargılayıcı bir pislik gibi konuşuyor.

Angus'un burada ne olduğu hakkında

hiçbir fikri yok. Ve ona anlatmayacağım.

"Sanırım Sullivan bunu tersine çeviriyor."

Yalan her zamankinden daha kolay ortaya çıkıyor. Aslında, bu konuda ne kadar çabuk ustalaştığım biraz rahatsız edici.

Sullivan'ın evinden utandığımdan değil, hiç de değil. Aslında burada ne kadar uzun süre kalırsam o kadar hoşuma gidiyor. Ama Angus'un yüzündeki o ifadeye dayanamıyorum, sanki çok üstünmüş gibi.

Sullivan sadece babasını önemsedici için burada. Bundan eminim.

Sevdiği insanları savunurken yüzünde yanan ateşi görüyorum.

Sevdiğim biri olduğunda ben de aynı şeyleri hissederdim.

Kimsenin Sullivan'a ve onun korumayı başardığı şeye burun kıvrmasına izin vermeyeceğim.

Angus'a "Yarın görüşürüz," diyorum ve arabanın kapısını yüzüne kapatıyorum.

Sullivan'a mesaj atıp beni almasına gerek olmadığını söyledim.

İçeri girer girmez, onu evde yendiğimi anladım. Evde sadece yalnız olduğum anlamına gelebilecek bayat bir sessizlik var.

Öğle yemeğini kaçırdığım için açlıktan ölüyorum ve doğruca mutfağa gidip buzdolabından bir şeyler çıkarmaya başlıyorum. Biftekleri gördüğümde tam bir kurt adama dönüşüyorum, midem gurulduyor ve ağzımın suyu akıyor.

Arka verandada ızgarayı yakıyorum, sebzeleri doğrayıp bambu çubuklara geçiriyorum, ananas dilimlerini tereyağı ve esmer şekerle fırçalıyorum.

Sullivan'ın mutfağında yemek yapmak çok keyifli - benim küçük dairemde çok daha eğlenceli. Her şeyi tezgahın üzerine yaymak, neredeyse hiç dokunulmamış uyumlu kase setini kullanmak bir zevk.

Hoparlörden Stephen Sanchez'in "High" şarkısını çalıyorum çünkü şu anda öyle hissediyorum.

Günün stresi dağılıyor. Tüm o alanın içinde dönüp duruyorum, o büyük, aydınlık mutfağın koridorlarında süzülüyorum.

Parmaklarımın ucundaki bu güzel malzemelerle dünyanın tüm zamanını alabilirim...

Eğer cennet arzuladığınız her şeye, tam da istediğiniz şekilde sahip olursanız, o zaman önümüzdeki bir saat boyunca cennetteyim.

Küçük hibachi'yi tütürüyorum. Çok geçmeden ızgara et ve karmelize ananas kokusu bahçeye yayılıyor.

Sullivan arka kapıdan çıkıyor, lezzetli bir kokunun sürüklediği çizgi film karakterlerinden biri gibi havayı kokluyor.

Onu gördüğümde ışıldıyorum. Bir çocuk gibiyim, göstereceğim ve anlatacağım şeylerle gurur duyuyorum - tüm bu yiyecekler ve iyi haberler de.

Parlak beyaz gülümsemesini bana doğru çeviriyor. "Theo, eğer böyle devam edersen, gitmene asla izin vermeyeceğim..."

Sözler, sözler.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Ağzıma bir parça ananas attım. "Buzdolabına taşıyorum."

O görev incirlerini tatmadan gitmek suç olur. Ya da şu espresso peynirini.

Son ananas küpünü Sullivan'a uzattım. Bu en mükemmel parça. Güneşe tuttuğumda anlayabilirsiniz; her hücresi altın suyuyla doymuş.

Ağzı beni şok ediyor, parmaklarımdan kapmak için içeri dalıyor. Parmak uçlarımda etrafındaki dudaklarının ani sıcaklığıyla nefesim kesiliyor.

Tüm iç organlarım sıvı hale geliyor ve kalçalarım ani ve sıcak bir şekilde birbirine bastırıyor.

Neden böyle oluyor, bir şey başka bir şey gibi hissettiriyor? Yüzüm yanıyor.

Sullivan diliyle ananası ağzının çatısında eziyor. Tüm yüzü aydınlanıyor ve göğsümde havai fişek gibi bir sıcaklık patlıyor.

"Eğer bu yediğim en iyi ananas değilse..." "Sen satın aldın."

"Yiyecek almakta harikayımdır." Bana göz kırpmıyor. "İhtiyacım olan şey, onu mahvetmediğimden emin olacak biri."

Neden evde benimle flört ediyor? Belki de kapatamıyordur.

Bir kuştan uçmamasını ya da bir arıdan sokmamasını istemek gibi.

Sullivan seksi. Ben değilim.

Ben çok garip biriyim. Ve çok dürüst.

"Bir pirzolayı mahvetmek oldukça zordur." Çevirmek için kapağı kaldırıyorum, fırsatını bulmuşken birkaç hızlı, dumanlı nefes alıyorum.

Burası ızgaranın yanında nasıl serinliyor?

"Ama yine de bir şekilde başarıyorum." Sullivan bana muzip bir bakış fırlattı. "Bunu söylerken... biraz yardım ister misin?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. Bu onun konuşması, çirkin o l d u ğ u n u n farkında. "O destekten sonra mı? Nasıl hayır diyebilirdim ki?"

"Bir profesyonelin gözetimi altında bana güvenilebileceğini düşünüyorum."

Ben bir profesyonelim. Lanet olası bir profesyonel.

İçimdeki Gordon Ramsay'i kanallandırmışım. Sullivan'ın saçmalıklarına k a t l a n a m a z d ı .

"O zaman ellerini yıka ve bir önlük kap." Izgarayı bırakıp Sullivan'ı mutfığa kadar takip ettim.

Ben gelmeden önce Sullivan'ın hiç önlüğü yoktu, bu yüzden yanımda getirdiğim iki önlükten birini aldı. Ne yazık ki bu önlük annemin önlüğü.

Yemek yapmaya ilk başladığımda benim için dikilmişti, pembe ve fırfırlıydı. Beni rahat bırak, o zamanlar sadece sekiz yaşındaydım.

"Pembe senin rengin," diye takılıyorum.

"Öyle mi?" Poposunu bana doğru sallamak için döndü. "Biraz açık olmasından korkuyordum."

Poposu elbette pantolonu tarafından örtülüyor, ancak önlük beline bağlandığında, Sullivan Rivas'ın harika bir poposu olduğu gerçeğini görmezden gelmeyi imkansız kılacak şekilde çerçeveleniyor.

Tekrar arkasını döndüğünde, gözlerim hâlâ aşağıya bakıyordu. Gözlerimi tekrar yukarı kaldırdığımda bu inanılmaz derecede açık. Sullivan bana gülüyor.

Bu çok çirkin. Burada şef olmam gerekiyordu.

"Şu şeyi göstermeyi bırak da işine bak. Domates doğrayabilir misin?"

"Elbette." Sullivan sırtıyor. "İçindeki parmak parçalarına aldırılmazsanız."

Bıçağı bloğun dışına kaydırıyorum. "Beni sinirlendiriyorsun..."

Elimden almak için yaklaşıyor.

"Öyle miyim?" diye kulağımın dibinde homurdanıyor.

Eli benimkinin üzerinde ağır ağır duruyor. Nefesi gömleğimin boynundan aşağı kayıyor. Kolumdaki tüm küçük tüyler diken diken oluyor ve bunu görebildiğini biliyorum.

Sullivan asla adil oynamaz.

Domatesleri kesişini izliyorum, bıçakları köreldiği için olması gerekenden daha fazla çaba harcıyor.

Tekniği berbat. Bunu düzeltmeliyim, izlemek acı verici.

"Bunun gibi..." Elimi onunkinin üzerine, sapın üstüne koydum. "Bir şef bıçağıyla, bıçağı sallamak istersin..."

Sullivan takım elbise ceketini çoktan çıkarmış ve bir sandalyenin arkasına atmıştır. Vücut ısısı, ince elbise gömleğinin içinden sanki orada değilmiş gibi pompalanıyor.

Kokusu ızgara et ve tatlı ananas kokusuyla karışıyor. Hâlâ kurt adam modunda olmalıyım çünkü ağzım sulanıyor...

Yatağını, çarşaflarının verdiği hissi düşünüyorum.

Onun kokusuyla sarmalanmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.

Sullivan beni işe götürmeye devam ederse, oraya ne zaman gizlice girebilirim? Tanrım, tam bir sapığım.

Odama gizlice girmezdi. O bir centilmen.

Yoksa öyle mi?

Kıç ı kalçalarıma baskı yapıyor. Bir şekilde vücutlarımız aşağıya doğru hizalandı, kolum sırtına dolandı.

Dans ettiğimiz zamanlardaki gibi hissediyorum, sanki his bedenimde durmuyor da onun eline kadar uzanıyor. İkisi bir gibi hareket ediyor. Bu his bağımlılık yapıyor, kuşlar bunu arzuluyor. Kelebekler de. İki canlı arasındaki görünmez çizgi.

Çenem omzuna yaslanıyor, kalın siyah saçları yanağıma değiyor.

Tek koklayabildiğim onun kokusu. Eğer kafasını çevirirse, ağızlarımız buluşacak.

Bırakıyorum ve nefes alarak bir adım geri çekiliyorum. Mutfak çok sıcak; başım dönüyor.

Sullivan o derin, karanlık gözleriyle bana bakıyor.

Geri çekildim ama çok uzaklaşmadım. Hâlâ siyah ve karışık kirpiklerini ve tüm o karanlığın içinde dans eden altın parçalarını görebilecek kadar yakınım. Mutfağın geri kalanı buharla bulanıklaşırken yüzü daha da yaklaşıyor. *Ne buharı? Kaynayan bir tencerem bile yok!*

"Sen iyi bir öğretmensin." Sesi alçak ve boğuk. Bir dokusu var, tenimi törpülüyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, sessiz mutfakta, aramızda uzanan uzun sessizlikte bunu duymamasına imkân yok.

"Ne yapıyorsun?" dedim.

Sullivan gülümseyerek başını eğiyor. "Ben bir şey yapmıyorum." "Evet, yapıyorsun."

Kaşlarını masum görünmesi gereken bir şekilde kaldırıyor ama beni bir an bile kandıramıyor... Sadece eğlendiğini biliyorum.

"Ne yapıyorum ben?"

"Sen..." *Aptal gibi görünmeden bunu nasıl söyleyebilirim?*

"...domatesleri seksi kesmek."

Evet. İşte burada.

Sullivan tekrarlıyor, böylece ne kadar aptalca konuştuğumu onun dudaklarından duyabiliyorum: "Ben... *domatesleri seksi mi kesiyorum?*"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Evet."

Dudakları seğiriyor ama gülümsemesini bastırıyor. "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü benimle uğraşmayı seviyorsun. Bilmek hoşuna gidiyor..." *Söyle, seni amcık...* "...senden etkilendiğimi."

Sullivan biraz daha yaklaşıyor, çenesini hafifçe indiriyor, böylece göz göze bakıyoruz.

"İşte bu bir sorun Theo. Bu konuda ne yapacağız?
Çünkü sana söylemek zorundayım... Ben de senden etkileniyorum."

Ne?

Küçük, bebek nefesleri çekiyorum.

Belki bazen öyle olabileceğini düşündüm. Birazcık. Bazı parçalarım.

Ama şu anda, Sullivan benim bir parçamdan etkilenmiş gibi görünmüyor. Beni bütün bir yemek gibi yemek istiyormuş gibi bakıyor. Sanki bunu yapmak için açlıktan ölüyormuş gibi.

Ve bu son derece tehlikeli hissettiriyor.

Çünkü benim istediğim şey ile benim için iyi olan şey birbirine zıt iki şey.

Kalbimin her atışı bir yumruğun sıkılması gibi geliyor.

"Hiçbir şey yapmayacağız... bu bir felaket olur." "Gerçekten mi?"

Sullivan yumuşak bir sesle. "Nasıl yani?"

"Çünkü bu gerçek değil. Biz çıkmıyoruz. Ve eğer seks yaparsak-"

"Ne?" Yine çok yakınımda duruyor, bedenlerimiz neredeyse birbirine değiyor. İri eli uzanıyor, parmak uçları kalçamın kıvrımını sıyrıyor. "Seks yaparsak hangi korkunç şey olacak?"

Hiçbir şey. *Her*

şey. "Canım

yanacak."

Sessizce söylüyorum, fısıltıdan öteye geçmiyor. Ama Sullivan elini geri çekti.

"Haklısın," diyor. "Açgözlü davranıyordum."

Bu kelime bile... *açgözlü...* *ensemde* dişler varmış gibi hissediyorum. Dizlerim zayıflıyor ve titriyor.

Sullivan Rivas'la seks yapamam, ne kadar baştan çıkarsam çıkayım. Çünkü kendimi tanıyorum. Ben sıradan bir insan değilim - hayatım boyunca sadece dört kişiyle seks yaptım ve bunların her biri ciddi bir erkek arkadaşı.

Seksi duygulardan hiç ayırmadım ve şimdi bunu denemenin zamanı değil çünkü Sullivan söz konusu olduğunda zaten tamamen kontrolden çıkmış durumdayım. O yanımdayken menopozdaymışım gibi sıcak ve soğuk basmalar yaşıyorum. Söylememem gereken şeyler söylüyorum. Beni yapacağımı hiç düşünmediğim şeyleri yapmaya ikna ediyor.

Sullivan muhtemelen milyonlarca insanla seks yapmıştır. Muhtemelen bunu bir sakızı paylaşmak gibi görüyordur.

Seks yapmamız onun için fark etmezdi, bu hiçbir şeyi değıştirmezdı.

Ama benim için bu, zırhımın son parçalarını da söküp atmak olur. Ve Sullivan'ın etrafındaki zırhım zaten zayıf-ıslak karton zayıf, gevşek spagetti eriştesi zayıf.

Kendimi korumak zorundayım.

Ben de kollarımı göğsümde kavuşturup "Seks yapamayız." diyorum. Onun kadar kendime de söylüyorum.

Sullivan iç çekiyor. Bıçağı bir kez daha eline alıp taze bir domatesin kabuğuna bastırıyor. "Bu doğru... seks yapmamalıyız."

Az önce bunu söyledim ama yine de bir şekilde hayal kırıklığına uğradım. Yüzümü dumanla yıkamak için Hibachi'ye geri kaçıyorum.

Kes şunu, seni aptal. Kendini utandırırıyorsun.

Sullivan'ın bu cazibesi ortadan kalkmıyor. Aslında, daha da kötüleşiyor. Trent'e karşı hiç böyle hissetmemiştim ve bir yıldan fazla çıktık.

Trent'i sevdim. Seks iyiydi. Ama ona hiç takıntılı olmadım. Ona gizlice bakmadım, kokusunu yavaşça içime çekmedim ya da parmaklarını saçlarında her gezdirdiğinde kendimden geçmedim...

Bu bir çeşit büyü.

Aslında oldukça rahatsız edici bir cazibe seviyesi.

Şimdi bile mutfak penceresinden Sullivan'ı izlemeden duramıyorum. Gözlerimi salatamızı doğramasından alamıyorum.

Ne oldu? Neden sadece omuzlarının şekli bile tüm vücudumu ağrıtıyor? *Bu* adamın orantılarında, duruşunda, başını eğişinde, çenesinin açısında beni çağırın, fısıldayan şey ne: *Bu ve başkası değıl...*

Şimdiden hareketleri daha yumuşak, bıçağı doğru kavırıyor. Hızlı öğreniyor.

Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış. Her hareketinde kollarında, damarlarında, kaslarında ve pürüzsüz, kahverengi teninde dalgalanmalar oluyor...

Bir ter damlası göğüslerimin arasından aşağı kayıyor ve ızgaranın üzerine cızırdayarak düşüyor.

Sullivan başını kaldırıp bakıyor, gözlerimiz pencerenin ardında buluşuyor. Söylediklerime kızmıyor, sanki hiç söylememişim gibi gülümsüyor, ağzının sağ tarafı sola göre biraz daha yukarı kalkıyor.

Çarpık gülüşü onun tek kusuru.

Tabii ki, bu bir kusur değil.
Gülümsemesini tam da olduğu gibi yapan şey bu - benim favorim.
Normal bir insan gibi gülümsemek yerine, az önce yakalanmışım gibi başımı eğiyorum.

Benim favorim mi?

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Sullivan en sevdiğiniz şey olamaz.

Çünkü onu elinde tutamazsın. Ve bir kaybı daha kaldıramazsın.

İşte orada. Gün gibi ortada. Söylemek istemedim ama söylemek zorundayım.

Berbat durumdasın Theo ve bir darbe daha alamazsın. Hayatında bir kez olsun kendini koru.

Sullivan'a gizlice bir kez daha baktım.

Kaşlarını hafifçe çatmış, yeni doğrama tekniğini bir havuç üzerinde deniyor. Konsantre olurken dilinin ucu alt dudağının ortasına değiyor.

Közlenen biberlerin kokusu bana aslında ne yapmam gerektiğini hatırlatıyor.

"Kahretsin!" Şişleri olabildiğince hızlı çevirmeye başladım.

Havuz evinin kapısı açılır. Sullivan'ın babası dışarı çıkar, solmakta olan alacakaranlığın içine girer, sanki güneş varmış gibi gözlerini kırıştırır.

Düne göre biraz daha bakımlı, saçları yarısı kadar dağınık ve gözleri daha az kan çanağı. Ancak giysileri hâlâ yerden toplanmış gibi görünüyor ve kirli sakalları tam bir sakal olma yolunda ilerliyor.

Avluda sinsice ilerlerken mutfağa geri kaçmayı düşünüyorum. Kıpırdamadan durmak gerçek bir cesareten çok bir geyik tepkisi.

"Theo, değil mi?" diyor bana ulaştığında.

"Evet..."

Gülümsemiyor, azıcık bile. Mavi gözleri çakal solgunluğunda ve bir o kadar da vahşi. Bana tekrar bağırmasını bekliyorum.

Bunun yerine, ağzı seğirme hareketi yapıyor, bir tür acı veren yüz buruşturması ve homurdanıyor, "Geçen gün için özür dilerim."

Bunu çıkarmanın ona neye mal olduğunu söyleyebilirim.

O da benim gibi... Hüzünlü, açık bir kitap. Kimsenin okumak istemediğı.

"Benim hatamdı." Yüzünü daha az kasvetli yapmak için her şeyi söyleyeceğim. "Seni uyandırmamalıydım."

"Sandviçi yedim." İsteksizce söylüyor. "Sen gittikten sonra." Sonra, daha da isteksizce: "Yediğim en iyi BLT'ydi."

"Gerçekten mi?" Rahatlama kemiklerimi sıvı hale getiriyor.
"Beğendiğine sevindim."

Gerçekten çok sevindim. Yemek sihirlidir, bedeni ve ruhu besler. Bu yüzden yalnızlık daha büyük hissettiriyor.

Sullivan sırtarak arka kapıdan çıktı. "Izgara bifteklerin kokusunu aldın ve özür dilesen iyi olur diye mi düşündün?"

Babası, "Her halükarda özür dileyecektim." diye hayıflanır. Sonra da itiraf ediyor, "Biftekler zaman çizelgesini değiştirdi."

Her pizolanın üstüne bir parça tereyağı koymamı izliyor.

Sullivan renk konusunda babasından çok annesine benziyor. Annesi onun gibi çekik gözlü, kömür saçlı ve bronz tenliyken, babasının sadece Kaliforniya'da doğup büyümüş erkeklerde görebileceğiniz dalgalı sörfçü saçları ve ürkütücü mavi gözleri var.

Ama beni izlediğinde tıpkı oğluna benziyor.

Bu bakışlar içime kadar işliyor. Her biri kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturup en yakın ağaca yaslandıklarında, Sullivan'ın bir ikizi daha olabilir.

Sullivan babasına, "Theo bir hafta bizimle kalacak," diye hatırlatıyor.

"Hatırlıyorum." *Şüpheli*. "Ben Merrick, bu arada." Ağaç gövdesini itiyor ve elimi sıkmak için öne doğru adım atıyor.

"Memnun oldum, Merrick." Sert ve nasırlı avucunu kavıyorum. "Resmi olarak."

Ona Merrick demek biraz garip geliyor ama "Bay Rivas" kulağa daha da kötü geliyor.

Özellikle de Sullivan'ın babası çok yaşlı görünmediği için. Hırpalanmış ve yorgun ama genç yaşta çocuk sahibi olmuş olmalı, elli yaşında olduğundan bile şüpheliyim.

"Peki, siz ikiniz...?" Merrick soruyu havada bırakır.

Sullivan sakince, "Biz sadece arkadaşız," diyor.

Ona bir bakış attım -güvenli olmak için *herkesin* önünde çıkıyormuş gibi yaptığımız izlenimine kapılmıştım.

Sullivan bakışımı küçük bir gülümsemeyle karşılıyor... Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sanırım bunu daha sonra konuşacağız.

"Tamam," diyor Merrick, sanki bize inanmıyormuş gibi.

Belki de umurunda değildir. Gözleri bizden uzaklaştı, eve doğru kaydı. Karısıyla birlikte yatak odasının bulunduğu doğu kanadının pencerelerine bakıyor. Bir sarsıntıyla, pencereden Stella Rivas'ın portresinin görülebildiğini fark ediyorum, sanki bize bakıyormuş gibi.

"Nerede yemek istersin?" Sullivan, pirzolaları ızgaradan bir maşa yardımıyla tabağa aktarırken bana soruyor.

Merrick verandadan iniyor, sanki havuz evine geri dönmeyi planlıyormuş gibi.

Hızlıca düşünerek, "Burada yiyebileceğimizi umuyordum, çok güzel b i r gece" diyorum.

Eski piknik masasına doğru başımla işaret ediyorum. Sullivan şüpheli bir bakış attı. Yabani otlarla kaplı.

Ama Merrick öne çıkar ve bacaklarına dolanan sarmaşıkları koparmaya başlar.

"Mum getireyim," diyor Sullivan ve evin içine geri dönüyor. Bir süre sonra elinde yarısı erimiş, rengârenk bir dizi koçanla çıkar ve güneş çitin altına batarken onları çabucak yakar.

Tabakları masaya taşıyorum, ananas dilimleri kahverengi şeker sırlarıyla güzelce kızarmış, sebze şişleri hafif kömürleşmiş tarafları altta kalacak şekilde çevrilmiş.

Sullivan salatasını muzaffer bir edayla masaya koyar. "Bunu ben yaptım," diye babasına bilgi verir.

"Bildiğim iyi oldu," diye homurdanıyor babası.

"Böylece bundan kaçınabilirim." "Theo gözetiminde."

"Ne kadar yakından?"

"İçinde parmak parçası olmadığını bilecek kadar yakın." Sullivan'a gülümsüyorum, güven oyu olarak ekstra büyük bir porsiyon salata koyuyorum.

Sullivan ve babası salatayı tamamen görmezden gelip yaptığım her şeye saldırdılar.

Gülüyorum. "Denemeyecek misin?"

"İyi şeylerden sonra yerim olursa." Sullivan'ın ağzı biftekle dolu.

Merrick, "Sully bir etobur," diyor. "Yeşil hiçbir şey yemez. hayatının ilk on yılı boyunca."

Sully.

Bu hoşuma gitti. Ona yakışıyor.

Ya da en azından bu kısmı.

Sullivan babasına gülümsüyor. "Umarım o zamandan beri biraz olgunlaşmışımdır."

"Öyle mi?" Merrick, Sullivan'ın şişinden çıkarıp kenara ittiği biber parçalarına bakıyor.

"Biberler sayılmaz. Ama bak..." Sullivan salatadan bir küp salatalık alır ve ağzına atar. "Etkilendin mi?"

Homurdanıyorum. "Ona gösterdin."

Merrick ananas dilimlerinden şüpheleniyor. "Sıcak ananas mı?"

Sullivan, "Güzeldir," diyerek onu temin eder.

Babası deneysel bir ısırik alır. Sonra tabağını dolduruyor.

Sullivan gülüyor ama aynı zamanda kırgın. "Yaptığım hiçbir şeyin üçte birini almıyorsunuz!"

Merrick alay eder, "Sen de bilmiyorsun! Bunu nasıl buldun, Theo?"

Merrick'e gerçeği söyledim. "Bir keresinde şu Brezilya ızgaralarından birinde yemiştin - hani masanıza şişte et getiriyorlar ya? Sadece bir kez ananas getirdiler ve o da tüm masadaki en iyi şeydi.

bir yer. Bu yüzden nasıl yapacağımı kendim bulmak zorunda kaldım." "Tarifi nereden buldun?"

"Tarif yok, sadece bugün ilk kez denedim." "Theo gerçekten yetenekli," diyor Sullivan.

"Anlayabiliyorum." Merrick sanki bir aydır yemek yememiş gibi yemeğini kürekle yiyor.

Belki de giysileri eskiden daha büyükmüş gibi üzerinde asılı duruyordur. "Ne iş yapıyorsunuz, Bay Merrick?" Adını söylerken biraz tökezliyorum. Fark etmemiş gibi davranıyor. "Eskiden dublördüm." Sullivan, "Annemle babam böyle tanışmış," diye açıklıyor.

Merrick'in gözleri eve doğru kayıyor. Artık yatak odasının içini göremeyecek kadar karanlık ama portrenin hâlâ orada olduğunu ben de onun kadar iyi biliyorum.

Stella Rivas bu evde hep yakındadır. Sanki Merrick onun mezarının yanında yaşıyor.

Ve Sullivan onun içinde yaşıyor.

Boğazımdaki kalınlığı yutuyorum. "Buna nasıl girdin?"

Merrick cevap vermiyor, ama sonra kibarlık yaptığını, konuşmadan önce ağzını kağıt peçeteyle sildiğini görüyorum.

"Ben önce bir yarış arabası sürücüsüydim. Ama zirveye çıkacak kadar iyi değildim. Geçimimi sağlamak için film setlerinde birkaç hassas sürüş rolü aldım. Bir gün çatıdan atlaması için tuttukları dublör gelmedi. Ben de bir deneyeyim dedim."

"Cesursun." Bu senaryoyu hayal ederken bile kan beynime sıçırıyor.

"Daha çok umursamaz ve aptalca." Merrick bifteğinden devasa bir ısırik alır. "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama işin çoğunu yerçekimi halletti."

Dublör *olduğunu* söylediğini fark ettim, geçmiş zaman.

Gergin görünen Sullivan'a bakıyorum. Muhtemelen Merrick'e şu anda ne yaptığını soracağımdan endişeleniyor.

Korkarım buna çoktan şahit oldum - her gün yavaş çekimde yıkılıyor. Sullivan çıplak elleriyle babasını bir arada tutmaya çalışırken.

"Çatıdan atlayabilir miyim bilmiyorum," diyorum. "Bir milyon dolar için bile. Çek orada duruyor olsa bile."

Merrick sonunda kahkaha olduğunu anladığım boğuk bir ses çıkarıyor.

"Bir milyon dolar! Bana kırk sekiz dolar ödediler."

O zaman hepimiz bu sayının zavallılığına ve aslında gerçekten ihtiyaç duyulsa her birimizin bu atlayışı yapacağını bildiğimiz için gülüyoruz.

Mecbur kalsam atlardım. Her seferinde atlardım.

Sullivan'ın gözleri benimkilerle buluştu. Bana nihayet rahatladığını ve o günkü endişelerinden kurtulduğunu gösteren bir gülümseme veriyor.

Ben de ona gülümsüyorum. Babasını iyileştiremem. Ama belki onu şişmanlatabilirim- Merrick bir tabak daha dolduruyor.

Sullivan'ın boş şişleri, iki kaburga kemiğinin yanına çıra gibi dizilmiş.

İki adamı beslemekten derin bir tatmin duyuyorum. Bu ilkel bir şey, ihtiyaç duyulma ihtiyacı.

Bu gerçek, pişirdiğim yemekler, getirdiği rahatlık, karnımız doyduğunda ve her şey yoluna girdiğinde görmezden gelinmesi imkansız olan gecenin güzelliği.

Mumlardan dumanlar yükseliyor. Solgun, kâğıttan güveler alevlerle flört ediyor.

Bir aile ile masaya oturmaya uzun zaman oldu. Bu aile küçük ve parçalanmış, ama aileler kitaplar gibidir... kullanılmış ve hırpalanmış olanlar sevilmiş olanlardır.

Ailem sadece ben ve annemden ibaretti. Onunla bir akşam yemeği daha yemek için her şeyimi, *her şeyimi* verirdim. Kışıma batan tüm kıymıklara, ızgaradan çıkan tüm dumana katlanırdım. Sullivan'ın babası gibi hasta görünse bile. Sonunda *olduğu gibi hasta olsa* bile.

Belki insanlar acı çekerken gitmeleri bir merhamettir. Ama onları kaybedenler için merhamet değil.

Hazır olduğumu sanıyordum. Yakınından bile geçmedim. Onu ne kadar özleyeceğimi asla tahmin edemezdin. Ya da yalnız olmanın gerçekten nasıl bir his olduğunu... Gezegende sizi seven tek bir kişi bile yok. Göbek adını bile bilen.

"Hadi, ye bakalım..." Merrick son antrikotu taşıyan tabakla beni dürtüyor. "Hadi şu kemiklerin üzerine biraz et koyalım."

"Konuşmalısın," diye homurdanıyor Sullivan.

"Ben yaşlı bir adamım. Kuruyup gitmem önemli değil."

Merrick hiç de yaşlı değil, ama hareketlerinde yorgun ve ezilmiş bir şeyler var, sanki her parçası acıyormuş gibi.

Tabağı uzatırken, ellerindeki soluk dövmeleeri fark ediyorum, herhangi bir stüdyoda yapılmamış türden. Bir denizcinin takacağı türden dövmeleere benziyorlar... ya da bir mahkumun.

Gökyüzü mora dönüyor ve soluk yıldızlar ortaya çıkıyor. Mumlar sönüyor, zavallı, yanmış bir güve balmumunda boğuluyor.

"Buraya biraz peri ışığı koyabilirsin..." Çıplak pergolaya bakıyorum. "Bu gerçekten güzel olurdu."

Bahçenin genel standartlara göre "güzel" olması için bundan çok daha fazla çalışmaya ihtiyacı var, ama ben vahşi halini seviyorum. Biraz bakımla, ölü çalıları kesmekle, distopik yerine ilkel olabilir.

Masayı toplama zamanı geldiğinde, Sullivan ağır bir tabak yığını mutfağa götürür ve hemen lavaboyu doldurur, elbise gömleğinin kollarını kıvrır ve her şeyi temizlemek için işe koyulur.

Merrick dışarıda kalıyor, masanın üstündeki kırıntıları temizliyor ve rüzgârda uçup giden kâğıt peçeteleri topluyor.

Sullivan'a katıldığında beni kovmaya çalıştı. "Temizlik yapmana gerek yok! Yemeği zaten sen yaptın."

"En azından kurulayabilirim."

Bana yan yan gülümsüyor. "Ben kavga etmek istemiyorum."

Köpüklerin şırıltısı rahatlatıcı. Durulanmış tabakları bana uzatırken ellerimiz birbirine değiyor.

"Teşekkür ederim. Çiçekler için."

Sullivan'ın Angus'un onları görüp görmediğini sormasını bekliyorum ama o sadece gülümsüyor. "Bir şey değil."

Ona iyi haberi veriyorum: "Angus bu hafta sonu yemeğe gelip gelemeyeceğimizi sordu."

"Öyle mi?" Sullivan bir tabak daha yıkayıp bana uzatıyor. "Bu iyi."
Memnun olduğunu varsayıyorum, ama zaten yumuşak bir durumda olduğu için bunu söylemek zor.

"Mor benim en sevdiğim renktir," diye girişimde bulundum. "Biliyorum."

Hızlıca ona bakıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bu senin balo elbisenin rengiydi. Ve her zaman giydiğin spor ayakkabıların. Ve çizdiğin o defter..."

O haklı.

Bana on yıl önce sorsaydınız, *Sullivan Rivas'ın varlığımdan bile haberi olmadığını söylerdim.*

Şimdi kendi kendime gülümsüyorum, belki de çiçekler biraz da benim içindi diye düşünüyorum.

SULLY

L Yatağa girdikten bir süre sonra, uyanık yatıyorum. Babamın o çatıdan atlamak için sadece kırk sekiz dolar aldığını söylediği anı hayal etmekten kendimi alamıyorum, kahkahadan hırıltılar çıkarıyor, gözleri buruşmuş.

Hikayenin bu kısmını bana daha önce hiç anlatmamıştı.

Her zaman hayatının en şanslı günü olduğunu söylerdi.

"Kadere inanmak zorundasın. Benim gibi bir kabadayının annen gibi bir melek ile tanışmasının başka bir yolu yoktu."

Yıllardır böyle güldüğünü duymamıştım. Ya da böyle yemek yediğini görmemiştim. Theo'nun yemekleri dayanılmaz.

Mum ışığında yağlıboya bir tabloya benziyordu; yumuşakça parlayan teni, o duyulu mavi gözlerindeki sonsuz derinlik...

Sadece size bakarak hissettiklerini size de hissettiriyor. Bu sinir bozucu. Ve sarhoş edici.

Babamın ondan hoşlandığını söyleyebilirim.

Neredeyse hiç kimseden hoşlanmaz. İnsanları uzaktan da olsa severim.

Theo farklı biri. Beni etkiliyor.

Saçmalıkları kesip atıyor. Benimle oyun oynamaz.

Ben bir şey yapmıyorum...

Evet, yapıyorsun.

Çarşafın altında terliyorum, sadece bunu düşünüyorum... bana nasıl baktığını. Yakalanma hissi.

Theo ile flört etmeyi bırakamıyorum.

Durmamı istediğinde durmak istiyorum. Ama sonra o yumuşak, müzikal sesiyle bir şey söylüyor ya da bana utangaç, geçici gülümsemelerinden birini veriyor ve kendime engel olamıyorum. Onu güldürmek istiyorum, kızarmasını istiyorum. Aramızdaki mesafeyi daraltmak istiyorum.

Ama sonra yüzündeki kırılganlığı, "*incinirim*" derkenki acı veren dürüstlüğü düşünüyorum.

Ve zorladığımı için kendimi bok gibi hissediyorum.

Çünkü gerçekten ama gerçekten Theo'yu incitmek istemiyorum.

Onu tanıdıkça bunun olamayacağını daha iyi anlıyorum. Zaten yeterince zor zamanlar geçirdi.

Ve en önemlisi.

O bunu hak etmiyor.

Theo nazik, çalışkan, yetenekli, yaratıcı, samimi... Aramızda ne olursa olsun, bu anlaşma ne olursa olsun, her şey bittiğinde, onu bulduğumdan daha iyi bir şekilde bırakacağım. Bu şu anda kendime verdiğim bir söz. Ve ben *her zaman* sözlerimi tutarım.

Yuvarlanıyorum, uyuyamayacak kadar sıcak. Bir bardak suya ihtiyacım var.

Çarşaflardan sıyrılıp koridorda ilerliyorum, üstüm çıplak ve boxer şortumla yalınayak. Saat gece yarısını çoktan geçmişti; Theo uyuyor olmalıydı.

Ama kapısının önünden geçerken bir ses duyuyorum; alçak, zonklayan bir vızıltı. Tereddüt ediyorum, çıplak ayaklarım halıya batıyor.

Theo'nun yumuşak iniltisi vızıltının üzerinde yükseliyor. Ses uzun, tembel dalgalanmalarla alçalıp yükseliyor, kadının nefes alışları ve inlemeleri uğultuyla ritim tutuyor.

Aman Tanrım. Vibratör kullanıyor.

Ve oldukça sert kullanıyor.

"*Lütfen...*" diye inliyor Theo. "*Tanrım, lütfen...*"

Vay anasını.

Bu şimdiye kadar duyduğum en ateşli şey, kapının diğer tarafında on metre ötede.

Theo bunu duyduğumu bilseydi, çok utanırdı - arkamı dönüp odama gitmeliyim.

Ama sonra bir inilti daha çıkarıyor ve bir sıcaklık dalgası üzerime yuvarlanıyor, kulağım kapıya dayanana kadar beni bir akıntı gibi sürüklüyor.

"*Ohhh...*," diye inliyor. "*Ohh, yessssss....*"

Tanrım, bu hiç adil değil.

İyi bir adam olmak istiyorum, gerçekten... ama gidemem. Theo kapının diğer tarafında nefes nefese ve ter içindeyken olmaz.

Vızıltı artıyor. Orada ne var bilmiyorum ama yemin ederim kadranı açtı.

Çıglıkları yüksek, çaresiz ve son derece erotik. Kafatasımın dibine kadar girmeleri ve omurgamı titretmeleri ilkel...

Şu anda yüzünün nasıl görüldüğünü görmek için her şeyimi verirdim. Gözleri açık mı kapalı mı? Yatakta nasıl durduğunu.

Ya da daha iyisi... Ne düşündüğünü bilmek için arabamı verirdim.

"Oh!" Theo ağlıyor. "Oh!"

Vızıltı on bin kızgın eşek arısı gibi tıkırdıyor.

Pantolonumun üzerinden sikime dokunuyorum. Ateş gibi zonkluyor, ağır, şiş ve ağrıyor.

Yürüyüp gideceğim. Beş saniye sonra.

Theo'nun nefes alışları birbirine yaklaşıyor. Vibratör, son derece ilginç bir yerde daireler çizerek sürtünüyormuş gibi döngüsel bir ses çıkarıyor. Bir kapıdan hiç bu kadar nefret etmemiştim. Tüm vücudumu ona doğru bastırıken.

Vibratör kısa, spastik bir ses çıkarıyor ve aniden sessizleşiyor.

"Kahretsin!" Theo eğlenceli bir şekilde duvarın arkasından sesleniyor.

Kahkahamı bastırıyorum. Theo'nun başka pilleri olması için tüm gücümle dua ediyorum. Beni böyle asılı bırakmasına imkan yok. Ya da kendini, umarım...

Kalbim kulaklarımda çarpıyor ve sikim daha fazlası için hırlıyor. Belki de bu yüzden Theo'nun çekmecelerini karıştırmak yerine odayı geçip kapıyı açtığını fark edemiyorum. Bunu neredeyse onun üzerine düştüğümde öğreniyorum.

"Aman Tanrım!" diye çıgık atıyor. "Burada ne yapıyorsun? Aman Tanrım!"

Üzerinde büyük boy bir tişörtten başka bir şey yok, sıcak pembe bir vibratörün iki yarısını göğsünde tutuyor. Yüzü hızla aynı renge dönüyor.

Orada aptal gibi duruyorum, sikim pantolonumun önünü deliyor.

Bundan kaçış yok. Olduğundan başka bir şeymiş gibi davranamazsın.

"Özür dilerim. Geçiyordum ve duydum ki..." Yüzümde bir sırıtma belirliyor, engel olamıyorum. "Kulağa oldukça eğlenceli geliyordu."

Theo'nun gözleri sikime kayıyor ve bir şekilde, bir şekilde kızarması derinleşiyor. Sanırım vücudundaki kanın çoğu şimdi yüzünde.

"Ne duydun?" diye soruyor zayıf bir sesle.

"Neredeyse hiçbir şey," diye onu temin ederim. "Sadece... yeni pillere ihtiyacın var mı?"

Theo gözleri kapalı birkaç yavaş nefes alır. "Utançtan ölmek mümkün mü?"

"Utanmana gerek yok. Hayatımın en güzel on dakikasıydı."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "*On dakika* boyunca dinliyorsun mu?"

"Şey, belki-" Kendimi durduruyorum ve gerçeği söylüyorum. "Evet, öyleydim. En az on dakika."

Bir mıknatıs gibi, Theo'nun gözleri aşağıya doğru sürükleniyor. Üzerimdeki etkisini saklamak mümkün değil. İnlemeleri... son derece heyecan vericiydi. Sadece bakışlarının orada durması işleri daha da kötüleştiriyor.

Ya da daha iyisi, bakış açınıza bağlı olarak... sikim zonkluyor ve tüm vücudum sıcacık oluyor.

Theo gözlerimle buluşmak için kendini zorluyor. Dudağını ısırıyor ve çok yumuşak bir sesle, "Duydukların hoşuna gitti mi?" dedi.

Öne doğru eğildim, kolumu kapı çerçevesinin üstüne koydum. "Son derece."

Theo'nun gözleri bir kez daha düşüyor ve pantolonumun üzerinden aletimin belirgin hatlarına takılıyor.

"*Tanrım,*" diye mırıldanıyor.

İtiraf etmeliyim ki, paketlediğim şeyin onun elindeki pembe şeyden daha büyük olduğunu fark etmek beni iyi hissettiriyor.

Eğer Theo vibratörüyle bu sesleri çıkarıyorsa, acaba *ben* ona hangi sesleri çıkarttırabilirim...

Ağır ol, Sully. Bunu daha iki saat önce konuştunuz.

Seks yapmıyorsun.

Bu da demek oluyor ki... ikinci en iyiyle yetinmek zorundayım.

"Mutfakta duble A'larım var," diye teklif ediyorum. "Yatağa endişeli gitmeni istemiyorum."

"Ne kadar cömertçe. Ne yazık ki," diyor Theo büyük bir asaletle, "bozuk."

Hayır.

"Bir göz atmamı ister misiniz?"

Düşünüyor ve vibratörün iki yarısını ellerime doğru itiyor. Çaresiz olmalı. Ya da bu onun favorisi.

Silikon, vücudundan dolayı hâlâ sıcak, bu da oldukça dikkat dağıtıcı.

Motoru, kasayı inceliyorum.

"Kırıldı." Ona parçayı gösterdim. Ama dayanamayıp ekliyorum, "Biraz

fazla bastırdık, değil mi?"

Bana dik dik bakıyor. "Bunu daha da kötüleştirme."

Derin bir hayal kırıklığıyla vibratörü ona uzattım. "Bunu düzeltebileceğimi sanmıyorum."

Pişmanlığım gerçek. O programın finalini dinlemek için neler vermezdim.

Sonra kötü bir düşünce ortaya çıkar.

"Biliyor musun... bitirmene yardım edebilirim?"

Vibratörü göğsüne bastırırken Theo'nun omuzları kamburlaşıyor. "Seks yapamayız. Bunu daha yeni konuştuk."

Biliyorum.

"Bu seks değil. Bu sadece... bir yardım eli."

Ağzının kenarları aşağı doğru dönüyor ama sanırım kaşlarını çatmıyor, bir gülümseme saklıyor. "Sen imkânsızsın."

"Esnek biriyim. Ve tamamen gizli... Sahte erkek arkadaşının sana gerçekten dokunmasına izin verdiğini kimsenin bilmesine gerek yok."

Evde tek başımızayız. Sessizlik tam, yalıtılmışlık hissi hem güvenli hem de cezbedici. Theo'nun yatak odası bekliyor, çarşafları çoktan dağılmış ve açılmış...

Boğazının çukurunda nabzının atışlarını sayıyorum.

"Tamam," diye fısıldıyor.

Heyecan alevleniyor, sıcak ve hızlı. Kolumu beline dolayarak bastırıyorum.

"Gel uzan."

Theo bavulları açtığından beri buraya gelmedim. Komodinin üzerinde kitaplar, bir kavanozun içinde lavanta dalları gibi mekânı kendine ait kılması hoşuma gidiyor. Oda taze kokuyor, yaşayan bir şey gibi.

Theo'nun tişörtü neredeyse hiçbir şeyi örtmüyor, çıplak bacakları altından görünüyor. Saçları sırtından aşağı sarkıyor. Sabah işe gitmek için hazırlandığında saçlarını ensesinde düzgün bir topuz haline getiriyor. Bağlanmadığında katran gibi siyah ve şaşırtıcı derecede vahşi. Kalçaları ay gibi solgun.

Odası loş. Theo bir geyik kadar zarif bir şekilde gölgelerin arasından kayıyor. Yatağa ulaşıyor ve dönüyor, gözleri iri ve gergin, sanki güvenliğini kaybetmiş gibi.

Ama uyarılma kokusu teninden ve çarşaflarının her kıvrımından yükseliyor... Burun deliklerimde kıvrılıyor ve yılan gibi ciğerlerime iniyor, bal ve baharat, Theo'nun tatlı, hayvani kokusu...

Çenesini avucumun içine alıyorum ve birlikte yatağa düşüyoruz. Eli çıplak göğsüme dokunuyor. Avuçları o kadar yumuşak ki bana dokunduğu an,

cildimin geri kalanı uyanıyor, daha fazlasını hissetmeyi umuyor.

Parmak uçlarım yüzünden aşağıya, vücuduna, eski pamuklu tişörtün üzerinden yırtık etek ucuna kadar iniyor. Elim kumaşın ve pürüzsüz, solgun kalçanın sınırında kalıyor.

Biliyorum, biliyorum işte. Altında iç çamaşırı yok.

Theo'nun en hassas, en savunmasız yerinden birkaç santim uzaktayım. Önce yukarı bakıyorum, elim tereddüt ederken yüzünü kontrol ediyorum.

"Bu iyi mi?"

"Evet," diyor Theo, alçak sesle, yumuşak ve net. "Bitir beni."

Tişörtünün eteğini kadife bir perde gibi kaldırıyorum. Altında bulduğum şey herhangi bir Broadway gösterisinden daha iyi.

Theo hayatımda gördüğüm en güzel kukuya sahip.

Zaten sıcak, ıslak ve vibratörden şişmiş, dudakları pembeleşmiş... Bir çay gülü kadar narin, yumuşak yaprakları ve klitorisinin utangaç küçük yumrusu.

Kalçalarını ayırıyorum ve elimin tersiyle ipeksi tümseğini hafifçe okşuyorum. Theo uzun bir iç çekiyor, kalçaları yukarı kalkıyor...

Elimi ters çeviriyorum ve parmak uçlarımı am dudaklarından aşağı kaydırıyorum, başparmağımı klitorisinin altını okşamak için geri getiriyorum...

Her dokunuş bacaklarından aşağı ürperti gönderiyor. Theo yastığına gömülüyor, sırtı kamburlaşıyor, çenesi yukarı kalkıyor. Göğüs uçları tişörtünün önünden sertçe görünüyor.

"Çok yumuşaksın..." Başparmağımla klitorisini okşarken mırıldanıyorum. "Sen çok yumuşak, iyi bir kızsın..."

Theo yatağındaki yuvasında bana doğru kıvrılıyor. Yüzü boynuma dönük ve derin, yavaş nefesler alıyor.

Başparmağımı aşağı yukarı hareket ettiriyorum, altındaki ıslaklığı bulup klitorisine masaj yapıyorum.

Dokusu gül yaprakları gibi, yeni, yumuşak yapraklar gibi...

Ona doğru gömülüyorum, onu içime çekiyorum, Theo'nun kokusu ve yumuşaklığı etrafımı sarıyor, çarşafları ve çıplak uzuvları ve en önemlisi elimin altındaki bu eriyen am...

Parmaklarım aşağı yukarı kayıyor, küçük pembe klitorisi arasına sıkışıyor. Bastırıyorum, ovuyorum, kızdırıyorum ve masaj yapıyorum, yüzündeki tepkileri izliyorum.

Theo tepki veriyor, nefes alışları ve iç çekişleri bir tür müzik gibi. O mu yönlendiriyor ben mi bilmiyorum ama ikimiz de duramıyoruz.

Yanakları kızarmış, kirpikleri dalgalanıyor. Gözleri açılıp benimkilere kilitlendiğinde, mavinin içinde boğuluyorum.

"Durma," diye yalvarıyor.

"Bir milyar dolar için olmaz."

Bir parmağımı içine sokuyorum. Tüm vücudu kasılıyor, kollarını sıkıca çekiyor, amı elimin etrafında sıkılıyor. Sanki üzerine soğuk su dökmüşüm gibi nefesi kesiliyor.

Düşüncesizce onu öptüm.

Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum, bu "yardım eli"nin bir parçası değil. Ama ağzının tadı çok lezzetli; sıcak, aç ve tatlı. O da beni öpüyor, kollarını boynuma doluyor, elleri saçlarıma dolanıyor.

Elimi kalçalarının arasında gezdirirken yumuşak dudaklarını öpmek yeni bir tür nirvana.

Sanki Theo'dan yapılmış bir yatakta yatıyor, onun içinde yuvarlanıyor, yumuşaklıkla sırılıslam oluyorum...

Theo bana yapıyor, nazik, çaresiz sesler çıkarıyor, elime vuruyor.

Doruğa ulaştığını hissediyorum, iniltileri birbirine yaklaşıyor. Kapının arkasından dinlediğim için temposunu tanıyorum.

Saçları vahşi ve gözleri parlıyor. Tırnakları koluma batıyor. Onun içindeki bir şeyin kilidini açtım ve şimdi onu dışarı çıkarmaya kararlıyım.

Onun boşalmasını sağlama arzum her şeyi kuşatıyor - kanseri tedavi etmekten ya da dünya barışını çözmekten daha önemli görünüyor. Şu anda önemli olan tek şey Theo'yu patlatmak.

İki parmağımı içine sokuyorum, başparmağım klitorisinin üzerinde daireler çiziyor. Theo'nun öpüşü daha ıslak ve vahşi bir hal alıyor.

Ağzımda tadını alabiliyorum, kenara ne kadar yakın olduğunu.

Bu tat çıldırtıcı, kalp atış hızımı üç katına çıkarıyor. Kokusu teninden yükseliyor. Saçlarında, boynunda, ağzında, amında, sadece tek bir anlama gelen o feromonların kokusunu alıyorum...

Kulağına homurdanıyorum, "Bana ne kadar iyi hissettirdiğini söyle..."

Bana bakmak için dönüyor, beni mavi bir okyanusta yıkıyor.

"Yüzüyormuş gibi hissediyorum," diye fısıldıyor. "Birlikte yüzdüğümüz zamanki gibi..."

Ancak şimdi güneşin aydınlatığı su gibi zevk içinde yüzüyoruz, dokunduğumuz her yere bağlıyız...

Onu dudaklarından öpüyorum ve sonra kendime engel olamıyorum, kalçalarının arasına inip yüzümü o tatlı, yumuşak amına gömüyorum. Sıcak, ıslak yalamalarımın onu dilimin üzerinde boşaltırken çığlık atıyor, bacaklarını omuzlarıma atıyor, kalçalarını kulaklarıma kilitliyorum.

Her damlasını yalayıp yutana ve Theo yatağa yığılıp kalana kadar, kışını ellerimle kavrayıp amını yalayarak onun tatlılığını yutuyorum.

Dudaklarımdaki tadını yalıyorum ve elimi ağzımda gezdiriyorum, parmaklarımdaki, tenimdeki son kokusunu alıyorum.

Yorganı çekiyorum, onu yatırıyorum, yastıkları kabartıyorum, yatakta düz durduğundan emin oluyorum.

Theo o kadar rahatlamış ki uykulu bir gülümseme ve ağır göz kapaklarıyla sarhoş gibi görünüyor.

"Nasıldı?" Saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltiyorum.

Gözlerini kapatıyor ve kelimelerden çok daha fazlasını anlatan bir iç çekiyor. "Mükemmel..."

Gitme vakti geldi ama ben hâlâ yatağın kenarında oturuyorum.

Orgazm sonrası Theo görülmeye değer bir manzaradır. Yüzündeki kızarıklık güneşin doğuşunu utandırır, saçları hafif terli ve dudakları dolgun ve şişmiş.

Kirpikleri kalkıyor ve bana gülümsüyor. "Biliyor musun... her şeyde bu kadar iyi olman gerçekten adil değil."

Sırıyorum, göğsümde bir sıcaklık hissediyorum. "Oh, hoşuna gitti mi?" "En sevdiğim oyuncakımı utandırdın."

Sanki kazandığımı biliyormuş gibi kırık vibratöre sıırıyorum. "Hizmet edebildiğime sevindim."

"Ama biliyorsun..." Theo sert olmaya çalışıyor ama kızarmış ve parlayan bir yüzle bana gülümserken başarısız oluyor. "O tek seferlik bir şeydi."

"Doğru, tabii ki."

Bunu söylerken ciddiylim.

Ama Theo'nun odasından çıktıktan birkaç dakika sonra, tekrar gizlice içeri girmek için can atmaya başladım bile.

SULLY

I Salı günü geç bir randevum var, bu yüzden Theo işe kendisi gidiyor. Eve döndüğümde babamla birlikte arka bahçedeydi, piknik masası limonlu somon ve karpuz salatası tabaklarıyla doluydu, ve ızgara kuşkonmaz.

Babam duş almış ve hatta saçını taramış gibi görünüyor. En azından parmaklarıyla.

Yemek yumuşak ve rahattı. Theo ve ben gülümsemelerimizi bastırarak birbirimize gizlice bakıyoruz. Dün gece yaptıklarımızın anısı en iyi sır türü, en masum etkileşimleri elektriklendiren türden. Şimdi benim karıncalanmadan onun yanına bile oturamıyorum. Parmak uçlarımız arasında kıvılcımlar çıkmadan ona peçete uzatamıyorum.

Bunun tek seferlik bir şey olduğunu söylemiştik, ama onun sadece iki kapı ötede olduğunu bilerek bu gece yatağında uzanmanın ne kadar zor olacağını şimdiden biliyorum.

Theo çok karşı konulmaz biri.

Nazik ve gergin... ama ona dokunduğumda, yüzeyin altında kükreyen bir nehir var.

Dün gece sele zar zor ayak parmağımı soktum. Daha fazlası var, biliyorum. Hem de çok daha fazlası. Ve bunu *istiyorum*.

Bütün gün isteyken, saatin gece yarısını gösterdiğini hayal edip durdum. Çarşafın altından sıyrılıp koridorda ilerleyişimi... parmak uçlarımın kapısına vuruşunu... Theo'nun kapının pervazını siyah saçlarıyla dolduruşunu

Bol, sütyensiz yumuşacık göğüsler, kalçalarının üstünü zar zor sıyıran tişört...

Hayır, bunu tekrar yapamam. Bu bir emsal teşkil eder. Sanki her gece olan bir şeymiş gibi. Bir gece önce evet dediği için kendini evet demek zorunda hissedebilir.

Yani, bence bir gece önce evet demek *hoşuna gitti*.

Ama bunun bir önemi yok. Dalga geçmeyeceğimize karar verdikten hemen sonra ona sormamalıydım.

Genelde sözümü tutmakta çok daha iyiyimdir. Lanet olsun, Theo bunu hiç kolaylaştırmıyor.

Şu anda ona bir bakın, o koyu mavi bluzun içinde, omuzlarını nasıl sıyrıyor...

Theo çok güzel bir tene sahip. Işık üzerinde abalone gibi dans ediyor, krem renginin içinde mavi ve yeşilin, altın ve pembenin yüzlerce ince tonunu ortaya çıkarıyor.

Mum ışığı için, bahçede akşam yemekleri için, yüzünün etrafındaki saç parçalarını kıvrıcıklaştıran tuzlu akşam havası için yaratılmıştı. Babamla konuşuyor, gülüyor, sesi havada müzik gibi, yumuşak, yatıştırıcı ve melodik.

Theo ballı tereyağlı çörek pişirdi. Şimdiden dört tanesini yedi. Ben altı tane yedim, o yüzden yargılamıyorum.

Beşte birini yağlarken, "Aç görünüyorsun..." dedim. Kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Açlıktan ölüyorum."

Bir parça çörek koparıyor ve çırpılmış tereyağına batırıyor. Ağzına attığında gözümü tutuyor, dili başparmağının kenarından biraz tereyağı yalamak için dışarı kayıyor.

Lanet olsun.

Belki de Theo ziyaret etmek istiyordur.

Am dudaklarının yumuşaklığını hatırlamadan duramıyorum. Bir kere dokundum mu, tadına bakmalıydım.

Geri dönüşü yoktu, sanki çatıdan atlamış gibiydim. "*Siktir et*" dediğim ve yüzümü amına gömdüğüm an... Dilimde kadifemsi tatlılığının ilk tadı...

Onun da bunu düşündüğünü biliyorum. Dizleri masanın altında birbirine kenetlenirken dudağının kenarını çiğnemeye devam ediyor.

Babam bir şeyler olduğunu anlayabilir. Bugün içki içtiğini sanmıyorum, en azından o kadar içmiyordu - Theo ve beni biraz fazla yakından izlerken gözleri açtı.

"İkiniz aynı okula mı gittiniz?"

"Doğru." Theo başını sallar.

"Huh." Parmaklarıyla bir kuşkonmaz mızrağı aldı ve ikiye bölerek ısırdı. "O zaman neden seni burada diğer holiganlarla birlikte hiç görmedim?"

"Baba-"

"Ben bir inektim," diyor Theo hafifçe. "Hâlâ öyleyim, gerçekten."

"Sen inek değildin." Neden sert çıktığını bilmiyorum, sanki ona kızgınmışım gibi.

Theo kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bu beni rahatsız etmiyor, Sully."

Takma adımı kullanması dengemi bozuyor; ağabeyim ve babam dışında kimse beni böyle çağırıyor. Ve annem, daha önce.

Theo'nun dudaklarından çıkan sesi seviyorum. "Sullivan "dan daha yumuşak, şakacı ve sevecen.

Theo kendisinin inek olduğu düşüncesinden rahatsız değil. Ama ben alındım.

"Sen bir inek değildin. Sen sadece... kendindin."

"Teşekkürler," diyor çok az bir hevesle.

"Demek istediğim... lisede herkes etkilemek, kendini kanıtlamak, uyum sağlamak için o kadar çaresizdir ki... sen bunların hiçbirine boyun eğmiyor gibiydin."

Theo başını sallar. "Sadece bu işte iyi değildim."

Bir öğle yemeği saatinde onu kafeteryada bir roman okurken izlediğimi hatırlıyorum, mikrodalgada pişirilmiş bir fincan erişte yerken dizlerinin üzerine koyduğu ciltsiz kitap açıktı. Başını bir kez bile kaldırmadı, etrafındaki tepsi şangırtılarına ya da çığlıklara hiç tepki vermedi, tamamen hikayesine dalmıştı.

Yüzünden geçen duyguları izledim -heyecan, merak, endişe, rahatlama...ve geri kalanımız hala okulda sıkışıp kalmışken Theo'nun bir şekilde kaçmış olmasını kıskandım.

"Göze çarpıyordun," diyorum. "Konuşmadan bile. Bu yüzden o kızlar seni yalnız bırakmadı."

Söylediklerim doğru. Bazı sessiz insanlar arka planda kaybolur. Theo'nun odada olduğunu asla unutmadın. Ya da en azından ben hiç unutmadım.

"Stella eskiden böyle derdi," diyor babam, çatalına bir küp karpuz takıp ağzına atarken. "Bazı insanların onları izlemek istemenize neden olan bir tür yerçekimi vardır."

Şaşıracak ona baktım. Babam annem hakkında pek konuşmaz. Kabul ediyorum, hiçbir şey hakkında fazla konuşmaz - benimle iki akşam yemeği

yemek

üst üste geceler nadirdir. Ve tüm zaman boyunca sohbet etmek? Eşi görülmemiş bir şey.

Theo'nun yemekleri oyalanmak istemenize neden olur. İkinci porsiyonlarla ve sohbetle tadının çıkarılmasını talep ediyorlar. İşimiz bittiğinde, tatmin duygusu o kadar tam ki, tek yapabileceğimiz arkamıza yaslanıp yıldızları seyretmek. Babam huzurlu ve rahat, ellerini başının arkasında gevşekçe kavuşturmuş.

Theo çenesini avucuna yaslıyor. Gözleri gece gökyüzü kadar derin, yanakları ay gibi parlıyor.

Yumuşak bir sesle, "Ekrandaki Stella'dan gözlerinizi alamazdınız," diyor.

Tenimi bir ürperti kaplıyor. Ama babam sadece başını sallıyor. "Herkesten çok o."

Genellikle annem geldiğinde babamın yüzünde şaşkın ve boş bir ifade olur. Sanki onun adı, gözlerinin arkasındaki mumu söndüren bir rüzgârmiş gibi.

Ama bu gece, mum ışığı teninde altın renginde dans ediyor. Babam cebinden bir parça sabuntaşı çıkarıp elinde evirip çeviriyor, başparmağının ucuyla yumuşaklığını okşuyor.

"Yönetmenler ondan her zaman sahnelerde yemek yemesini isterlerdi. Çünkü her ne yapıyorsa, büyüleyiciydi. Eline bir şey koyuyorsunuz ve o şey her neyse... daha fazlası oluyordu."

Taşı çeviriyor, sanki bir cam parçasıymış gibi başparmağıyla ovuşturuyor ve altındaki bir şeyi görmek için yüzeyini temizliyor.

"*Aysız Geceler*'de yönetmen ona bir nar verdi. Onu parçaladı, kırmızı suyu kollarından aşağı aktı... Çin'de filmi yasakladılar, sahnenin çok kışkırtıcı olduğunu söylediler..." Babam kendi kendine kıkırdıyor, başını sallıyor. "Nedenini söyleyemediler. Ama onun gücü buydu... Sana bir şeyler hissettiriyordu."

Göğsümde bir burkulma, bir lif seğirmesi var.

Theo'ya, yüzünü kaplayan duygulara bakıyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor, kocaman ve ifade edemediği tüm duygu ve düşünceleriyle parlıyor.

Bazı insanlar boş bir kuyudur. Bazıları ise taşan bir fincandır.

"O sahneyi hatırlıyorum..." Theo gülümsüyor. "Onu bir filmde sevmiştim. Senin nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirim."

"Hiç şansım olmadı," diyor babam. "Onu sevmekle ilgili bir seçeneğim yoktu."

Bacaklarını koltuğun üzerinde sallıyor ve bir yığın tabak topluyor. "Teşekkürler, Theo. Bütün gün bunu bekliyordum."

"Yarın bizimle yemeğe gelir misin?" diye soruyor. "Lazanya yapıyorum."

"Lazanya *yapabiliyor musun?* Sadece donmuş olarak geldiğini sanıyordum." Theo gülüyor. "Şaşırmaya hazır ol."

Babam tabakları mutfığa kadar taşıyor ve lavabonun yanına koyuyor. Yıkanmak için oyalanmıyor ama ben yine de şaşıyorum. Yıllardır ilk kez evin içine adım atıyor.

"İyi geceler, Sully." Ayaklarını sürüyerek geçerken, Theo'nun duyamayacağı kadar alçak sesle, "Eğer onunla çıkmıyorsan, aptalsın," dedi.

Haklı olabileceğini düşünmeye başlıyorum.

Theo ile gerçekten çıkmak kulağa o kadar da kötü gelmiyor.

Ama bu aramızdaki işleri son derece karmaşık hale getirebilir.

Angus'a karşı hamlemi yapmak üzereyim. Cuma akşamı yemeğimiz, etrafta yordakçıları olmadan ilk buluşmamız olacak; onu iyice zorlamak için mükemmel bir fırsat.

Theo'ya bağlanarak dikkatimi dağıtamam. Duygular muhakemeyi gölgeliyor. Onunla bu anlaşma arasında seçim yapmak zorunda kalabileceğim bir durum yaratamam.

Rasyonel olarak, doğru seçimi biliyorum: Angus noktalı çizgiyi imzalayana kadar işleri profesyonel tutmak.

Sorun şu ki... Ondan hoşlanıyorum.

Theo ile ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar az inkar edebiliyorum.

Beni eve bıraktığında, ıslıl ıslıl parlayan bir evin garaj yoluna girdiğimde, kapıyı açar açmaz yemek kokuları ve müzik, mutfığa doğru adım atarken içimde kaban o beklenti, onun nasıl döneceğini, yüzünü aydınlatacak gülümsemeyi hayal etmek...

Şimdiden hafta sonunda gitmesinden korkuyorum. Theo eve hayat getiriyor.

Tüm panjurları açtı ve pencereleri kaplayan salkımları kesti. Kırpıntıları eski bir sulama kabına koydu, morumsu çiçekler tersine akan su gibi dışarı döküldü. Sabahları kahvesiyle birlikte haberleri okuyor ve odaya girdiğim anda günün olaylarıyla bana saldırıyor.

Buna alışabilirim.

Ve buna alışmamam gerekiyor. Bunu sınırlı süreli bir şey olarak görmeliyim - beş gün sonra hamamböceğine geri dönecek -

temizlenmiş daire. Ondan birkaç hafta sonra da yollarımızı sonsuza dek ayıracağız.

Ama bu, bu arada onun lazanyasının tadını çıkaramayacağım anlamına gelmiyor.

Theo çoktan ellerini sabunlu suya soktu. Kalçamı çarparak onu yana itiyorum. "Yıkıyorum."

"Ben çoktan başladım!"

"Zor iş - yemek yapmana ve bulaşıkları yıkamana izin verirsem annem beni öldürür."

Theo bana yandan hızlı bir bakış attı. "Daha önce söylediklerim doğru muydu? Annen hakkında?"

"Evet, tabii ki." Yanımdaki yerini alırken omuzlarımız birbirine değiyor. Damlayan bir karıştırma kabını ona uzattığımda parmak eklemlerimiz birbirine değiyor. "Onun filmlerini sever miydin?"

Başını sallıyor. "Her Noel'de *Snowbound'u* izlerdim."

Göğsümdeki o yer tekrar bükülüyor.

Reese bir fincana kakaodan çok şekerleme dolduruyor, annemle babam cribbage oynuyor, annem kartlarını çevirirken kıkırdıyor, ben şöminenin önünde terliyorum çünkü dışarısı altmış altı derece olmasına rağmen açık olması için yalvarıyorum. Cicili bicili televizyonda, annemizin daha genç bir versiyonu karlı bir Central Park'ta dönüyor...

"Biz de," diyorum.

"Baban üzgün değil miydi? Yapmamalıydım-"

"O üzgün değil. Burada olman onun için iyi oldu. Seninle konuşmayı seviyor."

"Gerçekten mi?" Kulaklarının ucu pembeleşir.

Bunun onun için bir ihtiyaç olduğunu biliyorum, bana açıkça söyledi: *İnsanlarla ilgilenmeyi seviyorum.*

Babama bakmaya çalışacağını tahmin edebilirdim. Ama bunun gerçekten işe yarayacağına milyon yıl geçse de inanmazdım.

"Bugün daha iyi görüldüğünü gördün." Boğazımı temizliyorum. "Minnettarım."

Theo başını eğdi. "Ben hiçbir şey yapmadım." "*Benim* için temiz bir gömlek giymediği kesin." Gülüyor. "Babanı seviyorum. Dürüst biri."

"Öyle." Ona boncuk gibi bir bakış attım. "Ama neden bana doğrultulmuş gibi hissediyorum?"

Yüz ifadesi şımarık. "Vicdan azabı mı?"

"Ben dürüstüm." Yaklaşıyorum. "Sana karşı."

Çenesini yukarı kaldırıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. "O zaman bana babanın giderken ne dediğini söyle."

Heyecanlandım. "Senin hakkında konuştuğumuzu nereden bildin?"

Omuz silkiyor. "O kadar da sinsi değilsin. Peki ne oluyor? Çıkıyormuş gibi yaptığımızı sanıyordum?"

"Ona değil."

"Herkes dediğini sanıyordum?"

"Babam Angus'u tanımıyor. Takılmayacaklar."

Bana kaşlarını çatı. "Büyüklik taslama. Bu konuda büyük bir anlaşma yaptın

- "Nasıl *kimseye* gerçeği söyleyemediğimizi."

"Söyleyemezsiniz."

"Ama az önce yaptın!"

"Yapamazsın dedim."

Theo öfkeyle bana bakıyor. "Bu nasıl adil olabilir?"

"Çünkü benim en iyi arkadaşım Martinique değil."

Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranmak için çok çalışması gerekiyor. "Martinique hiçbir şey söylemedi..."

O kadar inandırıcı değil ki, başımı sallarken ona utanç dolu uzun bir bakış atıyorum. "Theo. Onunla *tanıştım*."

"O asla-"

"Onunla *konuştum*. Bana on saniye içinde seninle ilgili her şeyi anlattı. Bana sosyal güvenlik numaranı veren oydu; bu bir geçmiş araştırması bile değildi."

Theo beni ikna etmeye çalışmayı bırakıyor ve eliyle yüzünü kapatıyor. Bunu sinirlendiği için yapıyormuş gibi davranıyor ama ben gülümsediği için yaptığını yüzde yüz biliyorum.

"Bak," diyorum. "Onun senin en iyi arkadaşın olduğunu anlıyorum. Şahsen ben onu çok hoş buluyorum. Ama lütfen zamanımızı, paramızı ve muhtemelen bu anlaşmadaki tek şansımızı Martinique'in çenesini kapalı tutma becerisine riske atmayalım."

Theo iç çeker ve elini bırakır. "Peki."

Kabul ediyor ama bu kadar yenilmiş görünmesi hoşuma gitmiyor. Acınacak halde.

Omuzları çöküyor ve başı aşağı sarkıyor.

"Neyin var?"

"Hiçbir şey."

"Hadi ama. Çıkar ağzındaki baklayı."
Bir nefes alıyor ve sonra bırakıyor. "Bu berbat!"

"Ne?"

"Ona yalan söylüyorsun! Sırf doğru olmayan şeyler söylemek için onu aramayacağım. Şimdi daha az konuşuyoruz ve bu garip ve bu adil değil! Sen babanla normal olabiliyorsun ve benim konuşacak kimsem yok..."

"Benimle konuşabilirsin."

Gözlerini deviriyor. "Her şey hakkında değil."

"Oh, sorunun ne olduğunu anladım... benim hakkımda dedikodu yapmak istiyorsun." "Ya da içini dökmek." Theo bana kaşlarını çatı.

Theo'nun kaşlarını çatmasından daha az korkutucu bir şey yok. Tek yaptığı kollarımı ona dolayıp burnundan öpmek istememe neden oluyor ama bu şu anki durumumuza yardımcı olmaz. Aslında, bu muhtemelen Martinique'e dert yanacağı türden bir şey olurdu: *Sahte erkek arkadaşım ona sinirlendiğimde beni küçümseyici öpücükler veriyor.*

"Neden gülümsüyorsun?" diye soruyor.

"Gülümsemiyorum."

"Tam yüzüne baktığımı biliyor musun?"

"Pekâlâ." Sırıtiş kırıldı. "Beni yakaladın." "Bu kadar komik olan ne?"

"Söyle bana, sen de gülümsüyorsun."

"Hayır, değilim!" Theo kesinlikle öyle olmasına rağmen ağlıyor.

İkimiz de aptal gibi sırıtıyoruz, ellerimizden sabun köpükleri damlıyor.

"Kendine gel," diye ona baloncuklar fırlatıyorum. "Bütün oyunu uzakta."

Bulaşık havlusunu baloncuklara doğru savuruyor ve yüzüme doğru büyük bir puf gönderiyor. "Ben sırların Mata Hari'siyim."

"Mata Hari'yi vurduklarını biliyor musun?"

"Kahretsin." Theo'nun çay havlusu elinde gevşedi.

Ona söylediğimden nefret ediyorum.

O gece yatağıma uzandım ve koridordan gizlice geçme dürtüsüyle savaştım.

Ne zaman dönüp dursam, Theo'nun da aynı şeyi yapıp yapmadığını merak ediyorum. Acaba o da benim gibi sıcak ve huzursuz mu, önceki gecenin kışkırtıcı anılarıyla işkence mi çekiyor... yoksa doğrudan uykuya mı daldı?

Hatta bir keresinde çarşafın altından çıkıp koridorda durup dinledim. Ama vibratörün vızıltısı olmadan, kapının diğ er tarafında uyanık olup olmadığını anlamanın bir yolu yok.

Bu kadar zayıf olduğum için kendime lanet ederek odama geri dönüyorum.

Theo'yu unut. Yatağına git.

Ama o bol, yırtık pırtık tişörtü düşünmeden edemiyorum, bir şekilde bir kadın formunu saran en seksi kıyafet haline geldi...

Göğüslerinin kumaşın altında nasıl hareket ettiğini düşünüyorum. Onları henüz çıplak görmedim.

Sonunda uykuya daldığımda, rüyalarım iğrenç oluyor.

ÇARŞAMBA günü eve geldiğimde Theo bir sürahi taze limonata hazırlarken babam da ızgaranın başındaydı. Bu hem babam yemek yapamadığı için hem de pembe, firfırlı önlük giydiğı için ş şırtıcı.

"O benim," dedim ona.

"Bulan bulur," diye homurdanıyor.

Sarımsaklı ekmeğı yaktı ama Theo onu cesaretlendirmek için yine de yedi. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum ona. "Hasta olursun."

Masanın altından ayağıma basıyor ve "*Kibar ol*" diye fısıldıyor.

"*Hayır...*" diye fısıldıyorum, babamın duyabileceğı kadar yüksek bir sesle. "*Bilmek zorunda; o boktan şeyi yaktı...*"

"Muhtemelen ısıyı çok y kseltmişimdir," diyor Theo. "Ben evde piliç altında yapıyorum."

"Benim için bahane  retme." Babam en yanmış tost parçasından bir ısırık alıyor. Korkunç bir ıtırdama sesi çıkartıyor, siyah pullar yağıyor.

"Kendini cezalandırmak zorunda değilsin!" Theo gülerek onu elinden alır ve yerine daha az yanmış bir tane koyar.

Lazanyası bende Garfield benzeri bir din başlatma isteğı uyandırıyor. O kadar iyi ki ondan şüphelenmeye başladım.

"Yediğim her şeyin en iyi versiyonunu nasıl yapıyorsun?"

Theo için iltifat kabul etmek zordur. Onları istiyor, onlara ihtiyacı var, ama onları aldığımda, sıcak, kavurucu k m rl r gibi. Cızırdamak zorunda

ve dayan.

Elini yüzünü serinletecekmiş gibi çırpıyor. "Yeni bir şey deniyordum - ricotta yerine süzme peynir."

"İşe yaradı." Son lokmaları ağzıma atmak için tabağımı eğiyorum.

PERŞEMBE günü eve geldiğimde peri ışıklarıyla aydınlatılmış bir bahçeyle karşılaşıyorum. Işıklar çardak boyunca örülmüş, yaprakları yaldızlıyor ve bahçeye bir parıltı yayıyor. Birisi çitleri budamış ve piknik masasının etrafındaki boşluğu temizlemek için sarmaşıkları yukarı çekmiş. Ateş çukuru bile onarılmış.

Theo kafasını dışarı çıkarıyor. "Yemekten sonra s'mores yaparız diye düşünmüştüm!"

Mutfaktan tabakları taşıırken dirseğinden tutuyorum. "Bütün bunları sen mi yaptın?"

Parlak ve neşeli, düz ayakkabılarıyla avluda zıplıyor. "Babandı! Eve geldiğimde ışıkları yakmıştı. Ateş çukuru için ona yardım ettim."

Bu delilik. İkisi de tamamen akli başındaymış gibi davranıyor ama hayır, son on yılı hatırlıyorum, bu yüzden babamın bu süre zarfında burayı temizlemek için tek bir lanet şey yapmadığını biliyorum.

Şimdi de bahçe partileri düzenliyor. Theo ile.

Bu gerçek bir mucize. Ve benim koruyucu azizim... bunun farkında bile değil.

Theo sadece sırtıyor. "Sana buraların güzel olabileceğini söylemiştim." "Düşündüğümde çok daha güzel."

Bunu söylerken ona bakıyorum ve o da bunu görüyor. "*Benim hakkımda böyle konuşmasan iyi edersin.*"

Benimle dalga geçtiğini biliyorum ama yine de başımı sallıyorum.

"Üzgünüm ama hayır. Senin *her zaman* seksi olduğunu düşünmüşümdür."

"Yapmadın."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bana bir pislik gibi davrandın!" "Herkes hıyarlık ettim."

"Ben daha da fazla."

Ona yaklaşıyorum. Onu tehditkâr hissettiren gece, bahçede titreyen mum ışığı. "Belki de seninle daha çok konuştum."

Theo bana bakıyor. O zamanlar, o büyük mavi gözlere bakacak kadar yaklaştığımda, benden titreyerek uzaklaşırdı. Dönüp kaçardı.

Bu Theo biraz daha sert. Diyor ki, "Terapiye gitmelisin, Sully. Bana çok yardımı oldu."

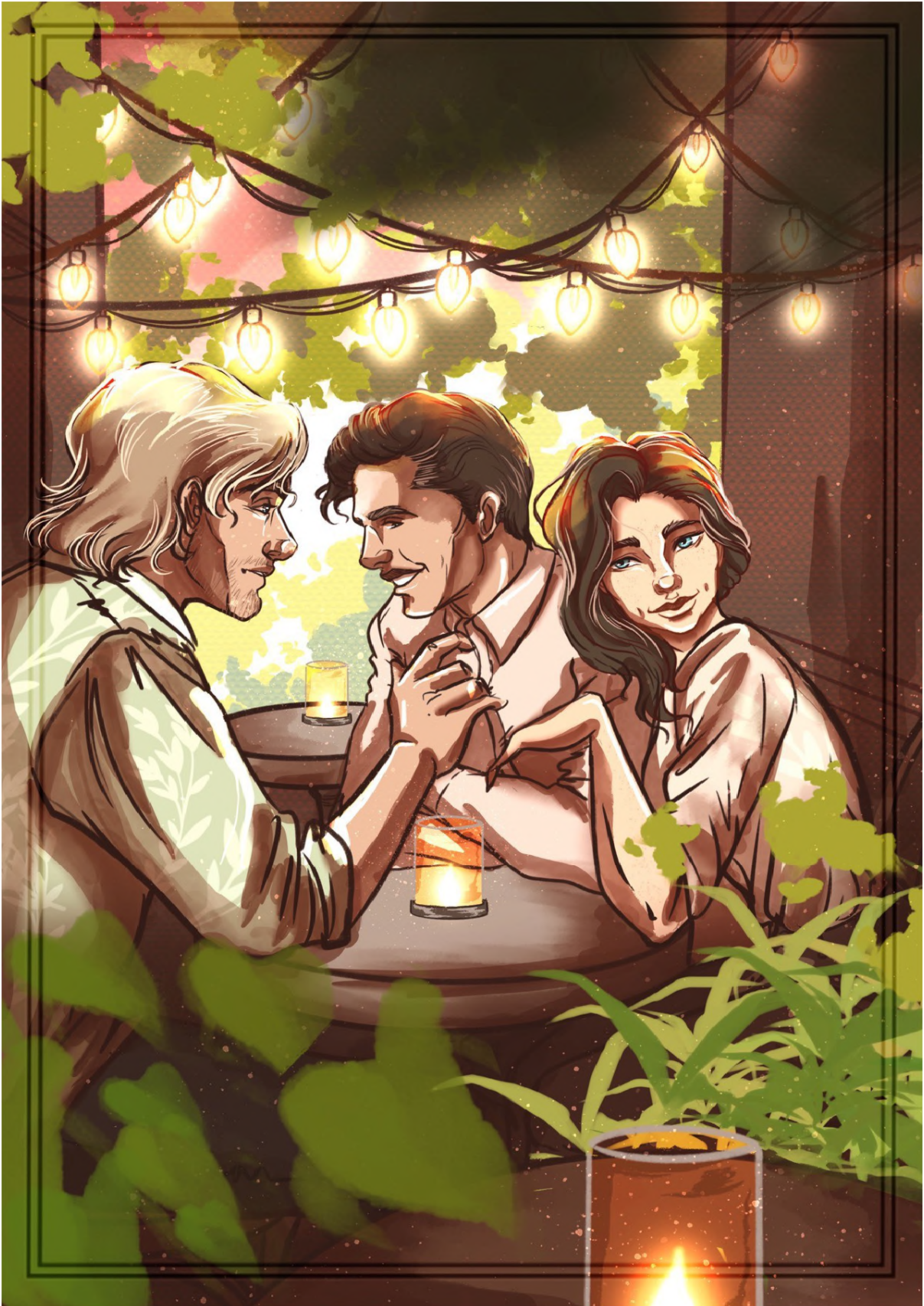
Oof. Kalbe kurşun, ne keskin nişancı ama.

Yanımdan geçerken bana göz kırpmıyor. Eli kolumdan aşağı iniyor, tırnakları tenimde hafifçe geziniyor.

Her santimim yanıyor.

Hafta sonuna kadar başaramayacağım.

THEO

I Keşke Angus'la çıkmasaydık.

Bir kere Merrick'i yalnız bırakmak istemiyorum. Bu hafta her akşam bizimle yemek yedi.

Sullivan, babası için bir şey pişirmem gerekmediğine beni ikna etmeye çalışıyor.

"Bunu beklemeyecektir, aslında kendi başına hayatta *kalabilir*, bunu daha önce de yaptı, kötü bir şekilde, ama gördünüz, yaşıyor..." Sullivan bana gülümsüyor. "Yemek konusunda zaten hayatının en iyi haftasını geçirdi, o yüzden bir gece ara vermesinde bir sakınca yok."

Yapmaya kararlı olduğum bir şey olduğunu bildiğinde en sert şekilde tartışır.

Ya

p. Bu durumda, çoktan yaptım. Yemek fırında ısınıyor.

Sadece bu muhteşem elbiseyi giymek için ara verdim. İlk defa Sullivan görüyor. Yani, *beni* ilk kez görüyor.

Etkisi son derece tatmin edicidir.

Sırıttıyor ve başını sallıyor, rengi boynuna doğru yükseliyor. "Kahretsin, Theo.

Bu elbiseyle seninle nasıl konuşabilirim ki?"

Koyu mavi ve ışıltılı. Çoğunlukla koyu mavi, sadece hareket ettiğimde parıltıdan ışıltı parçaları var. Ama elbisenin asıl gücü kışımı ne kadar güzel gösterdiği. Dokunduğu her yere yardım ediyor ama orada... özel bir şey yapıyor.

"Sen satın aldın," diyorum bir suçlama gibi.

"Şey... Haklıydım."

Beni güldüren uzattığı duraklama ve yüzündeki ifade, neşeli bir şaşkınlık. En ufak bir endişeyle birlikte, sanki eseri neredeyse elinden kaçırıyormuş gibi. Sanki hâlâ kaçabilirmiş gibi.

Sullivan beni güldürüyor. Beni gerçekten *güldürüyor*, Merrick'in dediği gibi, başka çarem yok.

Tüm bu Angus olayının yüzüme patlamasından gerçekten korkuyorum, ama bir kahkaha diğer her şeyi öldüren bir atom bombasıdır, en azından bir süreliğine. O kadar stresli hissetmiyorum.

Sullivan'ın bana bakışı, aslında hissettiklerim oldukça seksi. Bu da sık sık ulaştığım bir durum değil.

Eğlenceli. Her şeyi bir oyun gibi hissettiriyor.

Sullivan bu oyunu sürekli oynuyor, bu onun yaşadığı bölge.

Elbisenin sıcak olduğunu biliyorum çünkü onu nasıl heyecanlandırıldığını, damarlarındaki benzini görebiliyorum. Sırıtmadan duramıyor. "Bu gece nasıl çalışacağım?"

"Bu gibi sorunları dikkate aldığınızı sanıyordum..."

"Ben de öyle sanıyordum. Ama şimdi... Seni gerçekten gördüm. Bu kadar seksi görünebileceğini kim söyledi? Güzel giyin dedim, yüz kişiye kalp krizi geçirtme dedim. Her tarafa cesetler düşecek..."

"Kes şunu." Omzuna bir şaplak attım. "Benimle dalga geçme."

"Ben değilim." Elimi tutuyor ve ona bakmamı sağlıyor. "Hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Büyüleyici görünüyorsun. Şaşkına döndüm."

Gülümsemem gizlice dışarı çıkıyor. "Biraz daha az şaşır." "Yapamam. Beni sürekli şaşırtıyorsun."

Göğsümde sıcak ve şiddetli bir şey sıcıyor. Gücü ürkütüyor

Be

n. Bana bakma şekli, memnun ve hatta ilgili. Sullivan hissettiklerimi bu kadar çok gösterdiğim için benimle dalga geçiyor, ama o da öyle, Yalnız kaldığımızda. O zaman ne istediği yüzünden okunuyor.

Ya da en azından öyle görünüyor.

Daha tüyler ürpertici bir ihtimalin farkındayım.

Sullivan rol yapmakta inanılmaz.

Hangisi o?

Şu anda bana bakışı gerçek gibi.

Geçen gece yatağında olanlar başıma gelen en gerçek şeydi.

Ama beni korkutan da bu.

Ya sadece bana öyle geliyorsa?

Sullivan beni kaşlarımı çatarken yakalıyor. Yüzümü süpüren bir yağmur bulutu gibi görünüyor olmalı.

"Sorun nedir?"

Ona sormak istediğim soruyu arıyorum.

"Merak ediyordum da... neden bir daha yatak odama gelmedin?"

Cevabı o kadar çabuk geliyor ki, doğru olmalı.

"Yapmamamı söylemiştin."

Bana attığı bakış o kadar ateşli ki, ciddi olup olmadığını merak etmiyorum. Ona neden gelmemesini söylediğimi merak ediyorum.

"Şey... Yanılmışım."

Sully başını geriye attı ve güldü. Ses üzerimde saf altın güneş ışığı gibi dalgalanıyor.

"Tanrıya şükür, Theo. Lanet olası işkence! Uslu durmak için hiç bu kadar uğraşmamıştım."

Göğsüm kızarıyor. Bu gerçek, gülüşü gerçek, beni tutuşu gerçek, böylece beni öpebiliyor, en azından bir anlığına, ayrılmak zorunda kalmadan önce.

Yemeği babasına götürdüm.

Sullivan çoktan yapıldığını görünce benimle geliyor.

Bahçedeki uzun otların üzerinde yalınayak, topuklu ayakkabılardan olabildiğince uzak duruyorum.

Ayrıca, ayaklarımın altındaki serinlik

hoşuma gidiyor. "Keşke onu terk etmeseydik..."

"O iyi olacak." Sullivan beni durdurdu, elini koluma koydu. "Theo, bak, yaptığın şey için inanılmaz minnettarım-"

"Önemli bir şey değil."

"Benim için öyle değil." Kolumu tutuyor, gözlerimin içine bakıyor. "Bu küçük bir şey değil. Yıllardır eve adımını atmadı. Benimle oturup yemek yemedi ve gülmedi. Ama düşünmeni istemiyorum... Yarın... her zamanki haline dönerse üzülmeni istemiyorum."

Vücudunun gerginliğinde, yüzünün katılığına, Sullivan'ın tam olarak bunun olacağına dair korkusunu açıkça okudum. Yarın değilse bile ertesi gün. Ya da ondan sonraki gün.

Ve belki de öyle olacak. Merrick'in kederi karanlık ve sonsuz.

Ama annemi kaybettikten sonra tekrar yemek yemeye başlamamın bana yardımcı olduğunu biliyorum.

Okyanus kıyısında bir kafeye gittim ve ekmek sipariş ettim. Annem bana focaccia yapmayı öğretti. Denemeyi ödüllendiren her tür yemekte başarılıydı. Ekmeğinin içine en çılgın şeyleri koyardı ve neredeyse her zaman benimkinden daha iyi olurdu.

Kafede yediğim ekmek sadece biberiyeydi. Ama o öldüğünden beri yediğim ve tadı gerçekten güzel olan ilk şeydi. Tuz, yağa batırılmış gevrek kenarlar, tuzlu otlar tatlılık...

Bir ısırtık aldım, tuz dilime çarptı ve okyanusun berrak, saf ışığı çok güzeldi ve ben yeniden hayattaydım. Yaşamak istemesem de.

Yemeğin gücü budur. Size bir şeylerin tadının hala güzel olduğunu hatırlatır. Ve ayrıca, birinin onu size getirecek kadar önemsediyini.

"Bu ne?" Merrick ona kapalı tabakları uzattığımda "Bunlar ne?" dedi. "Dışarı çıkacağını sanıyordum?"

Ama yine de temiz kıyafetler giydiğini fark ediyorum. Omzunun üzerinden, son geldiğimden çok daha düzenli bir yaşam alanı görüyorum.

Sullivan'dan daha fazla umutlanmak istemiyorum. Ama umarım babası iyi olur. Yardımı olacaksa ona binlerce yemek pişiririm. "Öyleyiz," diyorum. "Ama keşke burada kalsaydık-Angus çok kötü restoranlarda tat."

Merrick homurdanıyor. "Bu *seni* işe alması hakkında pek bir şey söylemiyor."

Gülüyorum çünkü ben de sık sık aynı şeyi düşünmüşümdür. "Biriyle çıkarken onun tüm eski sevgililerinin en kötüsü olması gibi bir şey. "Biz nasıl birlikte olduk ki?"

Sullivan, "Angus'un kötü bir zevki var," diyor. "Bu onun ölümcül kusuru." "Seni uyaran ne oldu? Timsah şapkaları mı?"

"O yakın..." Sullivan garip bir memnuniyetle gülümsüyor. "Ama önemli anlarda ıskalıyor."

"Peki Sully tam olarak neden patronunla yemeğe çıkıyor?" Merrick soruyor. "İkiniz çıkmadığınıza göre."

"Ona göre öyleyiz," diyor Sullivan utanmadan. "Hepsi oyunun bir parçası, baba-bir parça iş halletmek."

Merrick başını sallar. "Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey."

"Sana söz veriyorum, harika çalışıyor."

"Her zaman öyle olur," diyor Merrick. "Ta ki yapmayana kadar."

Sullivan başparmağıyla babasının kapısının olduğu yönü işaret ederek, "O bir KILL JOY," dedi. "Her zaman öyleydi."

"Sully..." Yirmi dakika içinde restoranda olmamız gerektiğini bildiğim için kalbim hızla çarparak ona doğru dönüyorum. "Beni sakinleştir. Bana ne yapacağını söyle."

"Çok basit. Angus'la konuşacağım ve bu anlaşma söz konusu olduğunda gerçekten neyi önemseydiğini anlayacağım."

"Ne gibi?"

"Henüz bilmiyorum. Ama sana söz veriyorum, onun içinde bir yerde, siyah kuğu."

"Siyah kuğu da neyin nesi?"

"Bilinmeyen bilinmeyen. Bir müzakereyi yapan ya da bozan şey. Herhangi bir şey olabilir... bir hayal, bir arzu, bir gurur noktası, yerleşik bir alışkanlık... ama genellikle duygusal bir tetikleyicidir."

Bu bana hiç mantıklı gelmiyor.

"Angus iş söz konusu olduğunda oldukça mantıklıdır."

Sullivan gülüyor. "Eminim öyle düşünüyordur. Ama hepimiz sadece hayvanız, Theo- bizi harekete geçiren tutkularımız. Sebepleri sonra uydururuz."

"O zaman benim işim ne?"

"Konuşmanın bir parçası olun, onu dışarı çekin. Ve rahatla... Yemekte sadece sen, ben ve o olacağız."

Ancak ortaya çıktığı üzere, yanlış giden ilk şey bu.

THEO

W Angus'la Melrose'da, her şeyin üzerine köpük koyma takıntısı olan gösterişli bir restoran olan Birch'te buluşuyoruz. İç dekorun bir orman gibi görünmesi gerekiyordu, bu yüzden masamıza doğru bir çalıktan geçiyoruz

parlayan beyaz plastik ağaçlar.

Ama Angus'un standına vardığımızda yalnız değildi. Fısıldadım, "Olamaz..."

Angus'un sevgilisi bana dönüyor ve botokslu yüzünün hatlarını hafifçe yeniden düzenleyen bir gülümseme veriyor.

"Theo. Bu ne sürpriz."

Bunun *güzel* bir sürpriz olduğunu söylemediğini fark ettim.

Aslında, bunun nasıl bir sürpriz olduğundan emin değilim - Angus'un ona geleceğimizi söylediğini varsayıyorum.

Ama belki de değildir. Çünkü Jessica Kate'le tekrar çıkmaya başladığını bana söylemedi.

"Ben Sullivan..." Sully elini uzattı.

Jessica bir lütufta bulunuyormuş gibi elindekini ona veriyor, avucuna gevşekçe bırakıyor. Ama gözleri keskindir, adamın yüzünü, takım elbisesini, saatini, ayakkabılarına kadar tarar.

Jessica bir köpekbalığı. Agresif göğüs operasyonu, üç inçlik tırnaklar veya bir mil uzunluğundaki at kuyruğu sizi yanıltmasın - o akıllı ve acımasız. Şu anda burada olması büyük bir sorun.

Jessica her şeyi mahvedebilir.

Ve en kötüsü, bunu yapmayı çok istiyor. Çünkü Jessica Kate saf bir şeytan.

Angus da bunu biliyor. Jessica yaklaşık üç yıldır dönen bir döngü içinde hayatını cehenneme çevirmektedir. Bir partide ona rastlar ya da çaresiz kaldığında sarhoşken onu arar, ortalama iki ila altı hafta süren kaotik bir kur yapmaya başlarlar, ta ki her şey muhteşem bir şekilde patlayana kadar. ve her şey yeniden başlar.

Bu yüzden Angus şu anda bana suçluluk, heyecan ve kendini beğenmişlik karışımı bir bakış atıyor - bir tutam dehşetle birlikte. Köşedeki kabinde birbirlerine sokulurlarken kolunu Jessica'nın omuzlarına nazikçe dolamış durumda.

Kötü olacağını söyleyebilirim çünkü şimdiden ona uygun kıyafetler giydiriyor. Angus'un parlak yeşil gömleği onun uzay çağı mini elbisesiyle aynı malzemeden. Ayrıca martini içiyor. Jessica kendininkini tutuyor ama asla bir yudum almıyor. Angus'un kıyafeti gibi, onun da tek amacının elbisesine uymak olduğuna eminim.

"Jessica Los Angeles'a yeni taşındı," diyor Angus.

"Daha önce neredeydiniz?" Sullivan kibarca sorar.

"Dubai," diyor Jessica o sıkılmış, ağır tonuyla. "Ama çok sıcaktı."

"Dubai sıcak mıydı?" Alaycı olmayı planlamamıştım ama ağzımdan kaçtı. Belki de

Çünkü Jessica Sullivan'a ikinci ve üçüncü kez bakıyor, uzun bacaklarını uzatarak vücudunun kıvrımlı bir kavis oluşturmaları için kabinde kendini yeniden konumlandırıyordu.

Ne yazık ki Jessica'nın en ufak bir gölge derecesi için bile oldukça ayarlanmış bir barometresi var. Başını çevirip soluk yeşil gözlerini bana diyor.

"Ziyaret ettiğinizi sanmıyorum. Angus'un kuru temizlemecisinin Orta Doğu'dan alınmasına ihtiyaç duyduğunu hatırlamıyorum."

Sullivan bundan hoşlanmıyor. Belli belirsiz ama gülümsemesinin sertleştiğini fark ediyorum. Ağırlığını kabinin içinde kaydırıyor, kolu omuzlarımdan aşağı kayıyor.

Ben o kadar rahatsız değilim.

İşime laf atmak Jessica'nın en sevdiği hareketlerden biri. İtiraf edeyim, genelde beni üzüyor. Ama bu gece, o kadar da sert vurmuyor. Sullivan'ın kolunun sıcaklığı ve ağırlığı son derece rahatlatıcı. Ve Jessica'nın gözlerinin Sullivan'ın çıplak omzumu kavrayan elinin üzerinde nasıl oyalandığını fark etmekten kendimi alamıyorum - başparmağının tenimi okşayışını.

Jessica'nın kaşlarının arasında, genellikle taze yağmış kar kadar pürüzsüz ve özelliiksiz bir yerde, küçük bir çizgi belirir.

O küçük, yasak kırıksıklığın görüntüsü bana şeytani bir neşe veriyor.

Onu görmezden gelerek Angus'a dedim ki, "*Bunu* nereden bulacağımı bilmiyorum.

gömlek temizlenmiş... doğum günü balonlarından mı yapılmış?"

Angus güler. "Biliyorsam ne olayım. Jessica satın aldı."

"Anlayabiliyorum." Bana zehirli bir bakış fırlattığında, kayıtsızca ekliyorum, "Çünkü çok şık."

Elimi Sullivan'ın kalçasına attım.

Teni avuçlarımın altında sıcak, kalın ve katı. Tekrar kaydığını hissediyorum ve yüzüne bile bakmadan eğlendiğini anlıyorum.

Jessica elime bakıyor. Angus da öyle. Bu onları belli belirsiz bir şekilde rahatsız ediyor ya da bir meydan okuma işlevi görüyor gibi.

Angus kız arkadaşını daha yakına çeker ve boynunun yan tarafını öper. Jessica buna izin veriyor, erişim sağlamak için başını yana eğiyor, ancak bunun dışında ağzının tenine değmesinden hiçbir zevk almıyor.

Tamam. Şuna ne dersin?

Sullivan'a daha da sokuluyorum ve başımı göğsüne yaslıyorum. Gömleğinin önündeki düğmelerle gülünç ve halka açık bir yerde asla davranmayacağım bir şekilde oynuyorum. Ama sorun değil; ben şu anda normal Theo değilim, Sullivan gibi bir adamı kapmış olan Theo'yum. O da ne isterse yapabilir.

Jessica oldukça şüpheli.

Normal Theo ile tanıştı. Oyun oynamadığımı biliyor.

Ve daha önce hiç bu kadar ateşli bir erkek arkadaşım olmadığını da biliyor. "Sullivan..." diyor. "Ne iş yapıyorsun?"

"Mülk edinimi."

Gözleri parlıyor. "Ne kadar uygun değil mi... Angus şu anda bir mülk arıyor."

İşte tam da korktuğum şey buydu. Zengin erkeklerden para hortumlayarak kariyer yapmış biri olarak Jessica, en sevdiği nakit ineğini sağlamaya çalışan herkese karşı son derece hassastır. Zaten peşimizde.

Ama Sullivan'ın tek söylediği hafif bir "Ben de öyle duydum." oldu.

Jessica'nın soluk yeşil bakışları aramızda dolaşıyor. İnanılmaz derecede güzel, ama durgunluğunda ve serinliğinde, teninin pürüzsüz parlaklığında sürüngeimsi bir şey var.

Her şeyin şüpheli olduğunu biliyor.

Terlemeye başlıyorum.

"Ve siz ikiniz... dört aydır mı çıkıyorsunuz?" "Altı," diye düzeltiyor Sully.

"Theo'nun senden hiç bahsetmemesi çok garip."

Kesinlikle biliyor. Kahretsin!

Sully hiçbir şeyi ele vermez. Sakinliği kıramaz.

"Theo özel bir insan..." Parmaklarını köprücük kemiğimde hafifçe gezdiriyor. "Sürprizlerle dolu."

Angus elindeki martiniyi höpürdeterek içiyor ve bir tane daha içmesi için garsona işaret ediyor. "Bana göre değil, Theo'yu bir kitap gibi okuyabilirim." Homurdanıyor. "Resimli bir kitap."

Şu anki bilişsel sayfamdaki illüstrasyon Angus'a yöneltilmiş büyük bir orta parmak. Ama sanırım zihnimi okumakta sandığı kadar iyi değil çünkü tüm gücümle o resme odaklandığımda Angus'un tek yaptığı bana gülümsemek oluyor.

Garsona içki siparişimi veriyorum. Sullivan da aynısını yaptı. Angus bir martini daha istedi ama Jessica da Sully gibi burbona geçti.

"Kulağa lezzetli geliyor," diye mırıldanıyor genellikle Angus'tan iyilik istemek için ayırdığı yumuşak, şehvetli sesiyle.

"Öyle." Sullivan parmaklarının uzun ve yavaş darbeleriyle ensemdeki saçları okşuyor.

Onun dokunuşu inanılmaz rahatlatıcı. Kolunun kıvrımında, kabinin bizim tarafımızın sıcaklığında oturmayı seviyorum. Sadece bir metre ötemden bana dik dik bakıyor olsa da kendimi güvende ve Jessica'dan korunuyor hissediyorum.

Neye bu kadar sinirlendiğini bilmiyorum ama Sullivan'la ilgili olduğunu tahmin ediyorum. Dünyada bir sürü güzel kız var, özellikle Los Angeles'ta. Ama onun kadar güzel erkek yok. Sullivan tek boynuzlu at gibi göze çarpıyor. Eminim Jessica onun kadar güzel birinin benim gibi bir hiçle birlikte olmasını rahatsız edici buluyordur.

Tabii ki, Sullivan aslında benimle değil. Ama o bunu bilmiyor.

Sadece şüpheleniyor.

Ve bu onu delirtiyor gibi görünüyor.

Ağzı bir anüs kadar sıkı, "Angus bana ikinizin birlikte taşındığınızı söyledi?" diyor.

"Tam olarak değil," diyorum. "Evim dezenfekte edilirken onun evinde kalıyorum."

"Ew." Jessica mükemmel küçük burnunu kırıştırıyor. "Dairende böcek mi var? Bu iğrenç."

"Evet." Yeni zihinsel resmim, Jessica'yı en yakın pencereden dışarı atan böceklerden oluşan bir konga hattı. "Kocaman, iğrenç hamamböcekleri."

Jessica üst dudağını kıvrıyor. İfadelerinin çoğunda tek bir özellik var çünkü sanırım yüz kaslarını hareket ettirmek için gerçekten odaklanması gerekiyor. "Bu şekilde yaşadığına inanamıyorum."

Garson içkimi getirdi. Büyük, agresif bir yudum alıyorum.

"Bayıldım." Bardağı mı sertçe yere bıraktım. "Aslında, o küçük piçler gittiğinde onları özleyeceğim."

Sullivan homurdanıyor.

Angus da şaka yaptığımı anlayınca gülüyor.

"Theo senin gibi bir diva değil," diyor Jessica'ya. "Ellerini kirletmeyi seviyor."

Kısa, cilasız tırnaklarıma ve ızgarada kızarmış parmak eklemelerime küçümseyici bir bakış atarak, "Anlayabiliyorum," diye alay ediyor.

Bunu hak etmişim. Ne de olsa Angus'un tişörtüne ateş ettim ve on iki yaşında bir çocuğun ellerine sahibim.

Barışmaya çalışarak, "Hâlâ modellik mi yapıyorsun Jessica?" diye sordum.

Jessica'nın çeşitli kariyerleri arasında iç mimarlık, TV sunuculuğu, müzik videosu yönetmenliği ve parti planlayıcılığı var ama eminim ki en çok sevdiği şey insanların fotoğrafını çekebilmesi için hareketsiz durmak.

"Hayır." Uzun, parlak atkuyruğunu omzunun üzerinden atıyor ve Angus'un yüzüne çarptığını fark etmiyor. "Ben artık bir müzisyenim."

"Bu inanılmaz!" İnanılmaz, neredeyse. "Bir enstrüman çaldığını bilmiyordum."

"Bilmiyorum," diyor soğukkanlılıkla.

"Ama o gerçekten iyi bir şarkıcı," diye savunmaya geçiyor Angus. "Hem zaten bugünlerde her şeyi otomatik ayarla yapıyorlar."

"Çok şanslısın." Sullivan bir şekilde suratını asmıyor. "Çıkacak bir albümün var mı?"

"Bu hafta." Jessica çenesini kaldırıyor. "Adı *Gilded Soul*."

"Duymak isterim." Sullivan'ın parmakları ensemde dans ediyor ve kimsenin göremediği bir yerde eğlendiğini belli ediyor.

Normalde alaycılığın kokusunu bir tazi gibi alan Jessica'nın güzel bir yüz karşısında gözleri kamaşır.

Öne doğru eğilir, böylece Angus'un kolu omuzlarından kayar, onun yerine dirseklerini masaya dayar ve göğüslerini ortaya çıkarır. Sullivan'a gözleri kapalı bir şekilde bakıyor. "Gelecek hafta dinleme partime gel."

Yüzüm kızarıyor ve midem bulanıyor.

Sullivan'ın gözlerinin o tatlı göğüslere takılmaması imkansız gibi görünüyor. Yani, onları neredeyse bir tepside sunuyor. Ben bile baktım.

Ama Sullivan'ın kendini kontrol etme konusunda insanüstü güçleri var. Bakışları bir milimetre bile düşmüyor, Jessica'nın yüzüne sabitleniyor.

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyor. Aslında katılmayı taahhüt etmeden.

Jessica'nın kaşlarının arasında bir kez daha o küçük çizgi belirir. Kollarını göğsünde kavuşturarak kabinde geriye doğru yığılır.

Etkilendim.

Jessica büyüleyici, erkekler için önemli olduğunu düşündüğüm her açıdan on üzerinden on. Trent onu yürürken görseydi nasıl davranacağını çok iyi biliyorum. Onları bir odada yalnız bırakmaya korkardım.

Ama Sullivan bana dünyadaki tek kadınmışım gibi hissettiriyor. Ya da en azından onun için önemli olan tek kişiymişim gibi.

Ve rol yapıyor olsa bile... yine de bana saygı gösteriyor. Elim kalçasından yukarı kayıyor.

Dudaklarını şakağıma bastırmak için beni kendine çekerken parmakları omzumda sıkışıyor.

Angus izliyor.

Bardağı masaya koymadan ikinci martinisini bitirdi bile.

Sully'ye aniden, "Belki de seni işe *almalıyım*," dedi. "Aradığım şeyi bulmama yardım etmen için."

Kıpırdamadan durmaya ve nefes bile almamaya çalışıyorum.

"Elbette," der Sullivan, sanki Angus'a bir iyilik yapacakmış gibi. Sanki onun için hiç önemli değilmiş gibi. "Ne arıyorsun?"

Angus yeni kampüs için neler tasarladığını anlatırken Jessica bir menü alır ve konuşmayı ne kadar sıkıcı bulduğunu belli edecek şekilde menüyü inceler.

"İş konuşmayacağını söylemiştin..." diye yakınıyor.

"Bebeğim, hayat iştir." Angus kolunu bir kez daha kızın beline dolamaya çalışır. "Eğer acele etmiyorsan, ölüyorsun demektir."

"Eğer tek konuşacağınız buysa, Theo ile oturacağım."

Uh oh.

Garson siparişimizi almaya geldiğinde Jessica diğer tarafımdaki kabine kayıyor. O bir dakikalık aradan sonra baş başa kalıyoruz, aramızda sadece birkaç santim var, tatlı çiçek parfümü burun deliklerimi dolduracak ve ısıltılı nemlendiricisi bacaklarından benimkilere bulaşacak kadar yakınız.

"Peki siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Jessica, stantlar arası ziyaretinin amacının daha fazla sorgulama olduğunu açıkça ortaya koyarak talepte bulunur.

"Lise."

"Hm." Bu benim lehime bir işaret, "Bu Tamamen Meşru Bir İlişki" sütununda bir çetele. "Ve tüm bu zaman boyunca iletişim halinde miydiniz?"

"Bir partide karşılaştık. Beni dansa kaldırdı ve bir de baktım ki... gözlerim Sullivan'ınkilerle buluştu, "...çıkıyorduk."

Sully sırtıyor. Angus'la sohbet ediyor ama bizi dinliyor. Vücudunun açısından anlayabiliyorum.

"Ciddi bir şey mi?" Jessica'nın kaşları kalkıyor, ses tonu kuşkulu.

"Evet," diyorum. "Son derece ciddi. Bana tamamen kafayı takmış durumda."

Sully dudağının kenarını ısırır, gözleri hâlâ Angus'a dikilidir.

Jessica'nın haydut kırıksıklığı yeniden ortaya çıkıyor. O küçük kırıksıklığı sevmeye başlıyorum.

Çok kararlı. Çok fazla şeye karşı savaşmak zorunda.

"Vay canına," diyor, sanki buna bir an bile inanmamış gibi. "Yani senin hakkında her şeyi biliyor mu? En sevdiğin yemekleri, en sevdiğin şarkıları, pedikür yaptırmak için en sevdiğin yeri?"

Bununla nereye varmak istediğini çok iyi biliyorum.

Bizi tam burada ve şimdi, yalancı birer yalancı olarak yakalamak istiyor. Ne yazık ki haklı.

Daha da kötüsü, Sullivan ve ben birbirimizin en sevdiği şeylerin bir listesini ezberlemek için zaman ayırmadık. Şimdi fark ediyorum ki bu büyük bir eksiklikmiş.

Gözlerim Sullivan'a kaydı. Angus'la ilgileniyor ve bana ne yapmam gerektiğine dair hiçbir ipucu vermiyor.

Geçıştirmeye çalışıyorum.

"Aslında hiç pedikür yaptırmadım, yani..." "Hiç pedikür yaptırmadın mı?"

Jessica bana Los Angeles Balonu gibi bakıyor, sanki Ezik Gezegen'den gelmişim gibi. Ayrıca hiç ses banyosu yapmadığımı ya da vajinama iki bin dolarlık yeşim taşından bir yumurta koymadığımı bilse şok olurdu.

"Hayır, görmedim. Ama onun dışında tabii ki Sullivan çok düşünceli biri." "Bu harika!" Jessica hayatımda gördüğüm en büyük, en sahte gülümsemeyi takınıyor.

"Bu çok tatlı! Yani, onu şu anda test edebilir miyim, Yeni Evli Oyunu gibi?"

"Uh, sanırım. Ama-"

"Tamam, Sullivan," diye konuşmasını yarıda kesiyor. "Theo'nun doğum günü ne?"

"Eylül'ün yirmi beşi," dedi hemen.

Sullivan'ın anısı ve araştırması için Tanrı'ya şükürler olsun.

Doğum gününü bilmiyorum. Ama neyse ki Jessica sormuyor. Sahte erkek arkadaşımı sorgulamakla meşgul.

"Göbek adı ne?" "Clementine."

Kahretsin, çok iyi.

"Ne tür pizza sever?"

Sullivan hatırlayacak mı?

"Mantarlı," diyor. "Ama pepperoni'ye karşı değil." "Bunu sana söyleyebilirdim," diyor Angus.

Bu oyundan rahatsız olmuş görünüyor, ya da belki sadece rekabetçi.

Jessica "Theo şu anda hangi kitabı okuyor?" diye sorduğunda, Angus sanki sonunda Jeopardy'de şansını denemiş gibi "The Shining!" diye bağırır. Cevabı doğru bildiği için kız arkadaşının pis pis baktığını fark edemeyecek kadar memnun. Sırıtarak, "Masanda gördüm." dedi.

"Aslında," diyor Sullivan, "onu geçen hafta bitirdi. Şimdi de Kuzuların Sessizliği'ni okuyor." Biraz daha ince bir sırıtışla, "Komodininin üzerinde gördüm" diyor.

Şimdi de bir canavar yarattı. Angus, yirmi dört saat birlikte çalıştığımız dört yıl sayesinde beni Sullivan'dan daha iyi tanıdığını kanıtlamaya kararlı.

"En sevdiğin şarkı?" Jessica cevap verir.

"Party in the U.S.A.," diye tahmin

ediyor Angus. "Ben 'Sunflower'

derdim," diyor Sullivan.

"Sullivan haklı." Ona gülümsüyorum. Bu çok zor değil, bütün hafta boyunca yemek yaparken çalışıyorum. Ama aynı zamanda

ve görünüşe göre Angus bunu hiç fark etmemiş. "Annemin adı?"

"Uh..." Angus bunu kaçırdığı için suçlu görünüyor. Olması gerektiği gibi. "Diana," diyor Sullivan.

"Rüya tatili mi?"

Şimdi Angus çılgınca ateş ediyor. "Tokyo mu?"

"İtalya," diyor Sullivan. "*Gerçek* mantarlı pizza için..." O da bilmiyor ama bu oldukça iyi bir tahmin.

Jessica bu oyunun kontrolünü kaybetti; işler hiç de planladığı gibi gitmiyor. Soruları daha hızlı soruyor ve Sullivan kolaylıkla cevap veriyor.

"Neden korkuyor?"

"Köpekbalıkları, az tuzlu yiyecekler ve insanları hayal kırıklığına uğratmak." "En büyük gıcık olduğun şey?"

Sullivan gülümsüyor. "Minnettarlık eksikliği." "Hayatın hırsı mı?"

"Kendi restoranını açmak için."

Jessica dişlerini sıkarak "Ünlü aşkı mı?" dedi.

"Bunu biliyorum!" Angus zaferle bağırıyor. "Adam Driver!" "Neye dayanarak?" Gülüyorum.

"O aptal dinozor filmini kaç kez izlediğine bağlı olarak."

Adam Driver'ı dev uzay kertenkeleleriyle savaşırken üç kez tek başıma izlemeye gittiğimi, çünkü derin bir depresyonda olduğumu söyleme zahmetine girmiyorum.

Sullivan başını ciddi bir şekilde sallar. "Üzgünüm Angus, ama bu sefer Reese Rivas'ı seçmek zorundayım."

Jessica diyor ki, "Reese Rivas da kim?"

Sullivan IMDB sayfasını açar. "Tam onun tipi." Fotoğrafi Angus ve Jessica'ya göstermek için telefonu çevirir. Angus kahkahalarla kükrer. Jessica şaşkın görünüyor.

"Aman Tanrım!" Angus diyor ki. "Tıpkı ona benziyorsun." Sullivan başını sallar. "İkizler böyle çalışır."

Yemeğimiz geldi ve Jessica son derece memnuniyetsiz bir şekilde kabinin kendi tarafına döndü.

Öte yandan ben kendimi harika hissediyorum.

Angus, Sullivan'ı resmen işe aldı.

Ve bu dünyada biri en sevdiğim şarkıyı ve göbek adımı biliyor.

SULLY

Diç büyük bir başarıydı. Angus'un sahte kız arkadaşını benim sahte kız arkadaşıma göstermek için getirdiğini gördüğümde bunun iyiye işaret olduğunu biliyordum. Bu demek oluyor ki bizim Yarışmada.

Bu, Theo'yu ne kadar iyi tanıdığını kanıtlamaya çalıştığında açıkça ortaya çıktı - onu neredeyse hiç tanımamasına rağmen.

Bu soruları yanıtlamakta ne kadar kötü olduğunu görünce neredeyse onun adına utanıyordum. Onunla dört yıl çalıştıktan sonra mı? Bahse girerim kapıcı daha dikkatlidir.

Angus Theo hakkında bir şeyler biliyor, *onun* için önemli olan şeyleri. Sadece onun için neyin önemli olduğunu pek düşünmüyor.

Bu utanç verici çünkü Theo'yu mutlu etmek o kadar da zor değil.

Basit bir insan değil, ama saf biri. Kalbi saf, arzuları saf. Taze meyveleri, sıcak güneş ışığını, sahilde yürüyüşleri, canlı müziği, arkadaşlarıyla ekmek kırmayı, uzun bir günün ardından iyi bir uykuyu sever...

Kimseyle dalga geçmeye çalışmıyor.

İşte bu yüzden Jessica'nın hayranı değilim. Bütün gece boyunca Theo'ya laf atmayı bırakmadı. İyi ki tatlıyı atlıyoruz çünkü beni sinirlendirmeye başladı.

Restorandan ayrılmadan önce tuvaleti ziyaret ettim. Çıktığımda Jessica pusuya yatmış bekliyordu.

"Merhaba, Sullivan."

Ugh.

Vücudunu dar bir alana yerleştiriyor, böylece ona dokunmadan ya da hareket etmesini istemeden geçmem imkansız hale geliyor.

Güzel ama benim en az sevdiğim türden bir güzellik, doğadan çok bir cerrahın bıçağına borçlu olan bir güzellik. En moda yükseltmelerin hepsine sahip - tilki gözü kaldırma, dudaklarında ve yanaklarında dolgu, yontulmuş bir kayak atlama burnu ve hatta belki de bu tür şeylerin yasal olduğu Kore'ye uçtuysa, traş edilmiş bir çene.

Cerrahı bir sanatçymış, kusursuz bir iş çıkarmış. Ama ona android benzeri bir görünüm veren de tam olarak bu; gerçek bir ifade gösteremeyecek kadar pürüzsüz ve sert.

Theo'nun gözleri kalp şeklindeki yüzünde büyük ve duygulu ve bu yüz her zaman hareket halinde, narin renk tonlarıyla kızarıyor, kirpikler dalgalanıyor, dudaklar titriyor, duygular hayaletler gibi uçuşuyor, o kadar hızlı ki onları yakalamak için sürekli onu izlemem gerekiyor.

Kıyaslanamaz bile.

Ama karşılaştırmam gerekirse... iki kere düşünmeme gerek yok.

Yine de bu kızdan en az dramla kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım.

"Yemeğinizi beğendiniz mi?" Gizlice geçmeye çalışarak söylüyorum.

Anlayabildiğim kadarıyla Jessica yemeğinden tek bir lokma bile yemedi, onun yerine tabağında itip kaktı. Bu tipik bir model diyeti: bahaneler ve hava.

"Pek sayılmaz," diyor. "Ve soruma hiç cevap vermedin."

"Sen yarışma programı sunuculuğu için seçmelere katılırken tüm sorularına cevap verdiğimi sanıyordum."

"Bu bir testti," diyor, yaklaşıyor ama geçmeme izin vermiyor. "Angus'un ayak işlerine bakan kızıyla gerçekten ilgilenip ilgilenemeyeceğini görmek için."

Beni kızdırmaya çalıştığını biliyorum. Olması gerekenden daha fazla işe yarıyor - soğukkanlılığımı korumak için mücadele ediyorum, "Theo ayak işlerine bakan bir kız değil. O son derece yetenekli bir şef. Angus onun asıl işini daha sık yapmasına izin vermediği için aptalın teki."

"Ona böyle dediğini söyleyeceğim." "Öyle yap."

Birbirimize bakıyoruz, Jessica'nın üretmeye çalıştığı flörtöz hava kırılma noktasına kadar gerilmiş durumda.

"Yani?" diyor.

"Ne olmuş yani?"

"Dinleme partime geliyor musun?"

"Elbette. Theo'yla birlikte."

Gözlerini deviriyor. "Sadık erkek arkadaş rolünü bırakabilirsin." Gömleğimin önündeki düğmeleri parmaklıyor ve bana cilveli bir şekilde bakıyor. "Senin gibi bir adam kendini tek bir kadına bağlamaz, özellikle de zamanını önlükle geçiren bir kadına."

"Jessica..." Elini tutup göğsümden çekiyorum. "Belki bunu çok duymuyorsun ya da duymak *istemiyorsun* ama ilgilenmiyorum."

Burnu kırılabildiği kadar öfkeyle kırışıyor. Bu fırsatı kullanarak onu dar alandan dışarı doğru itiyorum.

Masaya döndüğümde Theo bekliyor, çantasını çoktan omzuna atmış. Durduğu yerden tuvaletleri net bir şekilde görebiliyor, bu da Jessica'nın göğsüme dokunduğunu neredeyse kesinlikle gördüğü anlamına geliyor. Hâlâ kabinde oturan Angus'un hiçbir şeyden haberi yoktu.

"Bir içki daha ısmarlasam iyi olacak," diye şaka yapıyor. "Kadınların işemesi çok uzun sürüyor."

"Yemek için tekrar teşekkürler," diyorum elini sıkarken. Angus hesabı ödemek için büyük bir prodüksiyon yaptı.

"Gelecek hafta benim için neler hazırladığını görmek için sabırsızlanıyorum." Theo'ya büyük bir lütufta bulunuyormuş gibi, "Hafta sonu izin alabilirsin; ben Bali'ye gidiyorum," der.

"İyi eğlenceler," diyor Theo, o anki ruh hali hakkında bana hiçbir ipucu vermeyen ölçülü bir şekilde.

Ancak yalnız kaldığımızda, arabama doğru yürürken, Jessica'yla yaşadığım o garip anı gündeme getirebiliyorum.

"Ne gördüğünü bilmiyorum ama-"

"Her şeyi gördüm," diye araya giriyor Theo.

Beni restoranın tuğla duvarına doğru itiyor ve vahşice öpüyor.

Onu geri öpüyorum, ellerim saçlarında, dudaklarındaki şarabın tatlılığını tadıyorum.

Ayrıldığımızda, Theo "Sen mükemmeldin" dedi.

Gülüyorum. "Jessica'nın 'Angus'u kazıklama' konusunda rekabetten hoşlandığını sanmıyorum."

"Hayır, yok." Theo kaşlarını çatıyor. "Amex'i elinde tutan tek kişinin kendisi olması en çok hoşuna giden şey. Sinsi ve el altından iş çeviren biri ve benden hiç hoşlanmadı Sully, dikkatli olmamız gerekiyor."

Theo lakabımı her kullandığında, göğsüme bastırılan sıcak bir el gibi hissediyorum.

Jessica'nın Theo'dan hoşlanmamasına şaşırmadım-gerçek işlerden kaçınan insanlar, kaçınmayanlar tarafından her zaman tehdit edilirler.

"Anladığım kadarıyla onun dinleme partisine gitmek istemiyorsun..." Theo gülüyor. "Sadece ne kadar kötü olduğunu duymak için."

"İşte benim tüm motivasyonum bu - Jessica'nınki gibi yaldızlı bir ruhtan ne tür sözler döküldüğünü bilmek *zorundayım*. *Sence* som altından bir ruhun açık piyasadaki değeri nedir?"

Şaşkına dönen Theo, "Onu hiç müzik dinlerken görmedim bile" der. "Sence dans ediyor mudur? Bir videosu olacak mı?"
Theo gülüyor. "Tanrım, umarım öyledir."

Eve dönerken Theo'nun bacaklarına bakmaktan kendimi alamıyorum.

Vibratör olayından beri inanılmaz derecede uslu duruyorum. Yüzlerce kez bu dürtüyle savaşıpma rağmen bir kez bile kapısını çalmadım.

Bu gece kendimi nasıl tutacağımdan emin değilim. Theo o elbisenin içinde çok çekici görünüyor. Restoranın dışındaki öpücük hâlâ dudaklarımda yanıyor. Jessica'yı her seferinde banyoda gizlenmesi için tutacağım, eğer sonrasında alacağım şey buysa.

Gözlerimi yoldan ayırmamaya çalışıyorum ama sürekli Theo'ya doğru kayıyorlar. Yedinci ya da sekizinci seferde gülümsüyor ve "Ne oldu?" diyor.

"Hiçbir şey... Sadece manzarayı seyrediyorum." "Manzara mı?"

"Uh huh. Çok pürüzsüz ve... şekilli."

Theo'nun gamzesi ortaya çıkıyor. Koltuğunda kayıyor, bu hareket eteğinin kalçalarında biraz daha yukarı çıkmasına neden oluyor. *Küçük sürtük...*

"Bu benim en sevdiğim sürüşlerden biri." diyor.

"Benim de."

Eve uzun yoldan gideceğim, böylece Pasifik Sahil Otoyolu'nu kullanabiliriz. Ay ışığı ve güneş ışığı arasında neredeyse hiç fark yok.

Derin, ivit mavisi okyanus ve Theo'nun krem rengi kalçalarına vuran ışıltılı elbise parlıyordu.

Eli aramızdaki koltuğın üzerinde yatıyor, küçük, ince ve hafif hırpalanmış - her türlü zor ve karmaşık işi yapabilen, zeki görünümlü bir el.

Gece boyunca vücudumun her yerinde gezinen, göğsümle alay eden, kalçama tırmanan, saçlarımda dolanan bir el, hepsi Angus'un dikkatini dağıtmak ve onu rahatsız etmek için tasarlanmış manevralardı, ama asıl kurbanları bendim. Theo üzerime atlarken sikim saatlerdir şişiyor ve yumuşuyordu.

Elimi onunkinin içine sokmak ve parmaklarımızı birleştirmek istiyorum. Çok basit bir hareket ama garip bir şekilde anlamlı.

Bir bakıma, yüzümü onun kalçalarının arasına koymamdan daha büyük bir çizgiyi aşmak gibi geliyor.

El ele tutuşmak samimidir. Anlamlıdır.

Angus izlerken bunu bütün gece yapabilirdim ama şimdi yapmamam gerekiyor.

Eline bakmadan duramıyorum. Bacaklarına bakmadan duramıyorum. Theo'nun vanilya ve tarçın gibi kokan parfümünü derin derin içime çekmekten kendimi alamıyorum.

İki gün içinde eve gitmesi gerekiyor.

Sadece iki gün daha.

Kendi dairesinin huzurunu ve mahremiyetini dört gözle bekliyor mu? Yoksa akşam yemeklerimizi, ikimiz de hala şiş yüzlü ve hülyalı olduğumuz sabah kahvelerimizi, birlikte işe gidişlerimizi özleyecek mi?

Onları özleyeceğim.

Aslında, onları ne kadar özleyeceğim endişe verici.

Son on yıldır, bir daha asla o kayıp, boşluk ve çaresizlik hissinde boğulmamak için kıcıımı yırtarak çalıştım...

Ve şimdi, Theo'yla bu işe başlayalı sadece birkaç hafta oldu, şimdiden serbest bırakıldım. Disiplinim nerede? Planlamam nerede? Kendimi kontrolüm nerede?

Bunlar varlığımın demirleri ve sanki hiç katı demir olmamışlar da sadece dayanıksız sabun köpüğü olmuşlar gibi buharlaşıyorlar.

Yemek sırasında Angus'a neredeyse hiç dikkat etmiyordum. Bütün mesele derinlere inmek ve ona bir mülk için tetiği çektirecek şeyin ne olduğunu bulmaktı. Bunun yerine, kendimi kıskançlık ve bağlantı oyununda kaybettim ve tüm zevkimi Angus'un benim tarafımda ne kadar iyi hissettiğinden aldım.

Theo'nun kolumun altında kıvrıldığı kabinde, onu gerçekten neyin heyecanlandırıldığını sadece benim bildiğimi kanıtliyorum.

Yemekte özensiz davrandım. Stratejik değildim. Angus'un iyi tarafında kalmak için çok daha fazlasını yapabilirdim ve Jessica'dan bir düşman yerine bir müttefik yaratabilirdim.

Hatalar yaptım çünkü duygusaldım ve dikkatim dağınıktı. Theo yüzünden.

"Stresli görünüyordun," dedi.

"Stresli değilim."

Kaşı is siyahı bir soru işareti gibi kalkıyor. "Birbirimize yalan söylemeyeceğimize söz verdiğimizi sanıyordum?"

Lanet olsun. Neden bu kuralı koydum ki?

"Tamam." Bir nefes verdim. "Biraz stresliyim."

"Neden?" Theo koltuğunda doğruldu. "Angus seni işe aldı! Senden bir mülk bulmanı istiyor."

"Bir mülk bulmamı istediğini *söyledi*. Ama imzayı atmaktan çok uzaktayız."

Theo yüzümü inceliyor. "Bunun gerçek bir teklif olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" Ona bakıyorum, bu kadar çabuk öğrenmesinden etkileniyorum.

"Sen söyle... nasıl ifade etti?"

Theo düşündü, hatırladı. "*Belki de seni işe almalıyım* dedi... Sence egemenlik mi kurmaya çalışıyordu? Bir çalışan-patron dinamiği yaratmaya mı çalışıyordu?"

"Onun ilgisini çektik ve bu güzel rekabet ortamını yarattık, bu da onu çok heyecanlandırdı ama bu sadece üstünlüğü ele geçirdiğini ve istediğini elde ettiğini hissettiği sürece işe yarıyor."

Bu yüzden Theo söz konusu olduğunda çok ama çok dikkatli olmalıyım.

Angus onu sahipleniyor. Bunun işe yaramasının tek yolu, Angus'un kazanacağını düşünmesidir.

Bunu mükemmel oynasam bile yine de ters gidebilecek yüzlerce şey var. Ve mükemmel oynamıyorum, yakınından bile geçmiyorum - kafam yanımda oturan kızla dolu. Şu anda bile gözlerim karşı konulmaz bir şekilde o güzel bacaklara kayıyor.

Kendimi toparlamam lazım. Theo'ya gerçek kız arkadaşımış gibi davranmayı bırakıp onu olduğu gibi kullanmalıyım: hassas bir operasyonda suç ortağı olarak.

Onu Angus ya da Jessica'dan koruyamam ve hep birlikte dışarıdayken dikkatimin dağılmasına izin veremem. Aslında, dikkatim dağılmamalı.

Şimdi. El ele tutuşmak yok, Theo'nun bacaklarına bakmak yok.

Gözlerimi sıkıca yola dikiyorum.

Ta ki beş saniye sonra bir kez daha yana kayana kadar.

"Şey..." diyor Theo, bana şaşırtıcı derecede şeytani bir bakış atarak.

"Kendini stresli hissediyorsan, yardım eli ister misin?"

Oluşturduğum iyi niyetler bir anda patladı.

"Evet amına koyayım," diyorum ve bir sonraki dönüşü almak için direksiyonu kırıyorum.

THEO

Sullivan suyun üzerindeki bir gözetleme noktasına yanaştı. Ondan bunu yapmasını istemiş olmama rağmen aniden gerildim.

Bana bakmak için dönüyor, eli hafifçe direksiyonun üstünde duruyor, gömleği boğazına kadar açık, gözleri ay ışığında koyu ve sıvı. Dudaklarının şekli o kadar güzel ki, onları öptüğüme inanamıyorum.

Arabanın üstü açık ama yine de kendi küçük hava kabarcığımızın içindeymişiz gibi hissediyorum. Tek duyabildiğim kulaklarımda atan kalbim ve tek görebildiğim Sullivan.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor. Öpücük yasak, çalıntı ve bunun için daha da lezzetli hissettiriyor. Arabadaki mahremiyetimiz, Angus'tan uzakta, evden uzakta, kendi sözlerimizden bile uzak hissettiriyor.

Kendimi korumak, dikkatli olmak, duygularımı korumak için sahip olduğum tüm nedenler başka bir zamana ve yere ait gibi görünüyor. Burada ve şimdi, yıldızların altında sadece ikimiz varız ve aşağıda dalgalar vuruyor. Sullivan'ın ağzı ağzımda, elleri bedenimi keşfediyor...

Gömleğinin düğmelerini açıyorum ve elimi içine sokup sıcak, çıplak göğsüne dokunuyorum. Parmaklarım pantolonunun bel bandını karıştırıyor. Ama Sullivan beni durdurdu.

"Bekle."

Şimdiden nefesim daraldı, koşuyormuşum gibi nefes nefese kalıyorum.
"Neyin var?"

"Hiçbir şey, hiçbir sorun yok. Sadece..." Sully gerçekten yapmak istemediği bir şeyi yapmak zorundaymış gibi hafifçe irkildi. "Seni incitmek istemiyorum, Theo."

"O zaman yapma." Onu tekrar öpüyorum, ağzından, boynunun yanından, gömleğini açtığım o sıcak, kahverengi ten parçasından...

"Ama sen dedin ki-"

"Ne dediğimi sikeyim. Bunu istemiyor musun?"

"Her şeyden çok," diye inliyor Sully ve bunu ne kadar içten söylediğini duyabiliyorum. Omurgamda bir heyecan yükseliyor, tenimde kıvılcımlar çıkıyor. Onu öpüyorum, öpüyorum ve pantolonunun düğmelerini bir kez daha açıyorum.

"O zaman konuşmayı kes."

O da tam olarak bunu yapıyor, onun yerine ağzını kullanarak beni öpüyor, derin, sıcak ve ıslak, ta ki ben onun tadıyla sarhoş olana ve dokunuşuyla sersemleyene kadar.

"Söylediğinde ciddi miydin?" Sully mırıldanıyor. "Rahatlamama yardım etmek konusunda..."

"Elbette. Bu iyiliğe karşılık vermek adil olur..." Neredeyse sikini pantolonundan kurtarmıştım. Fermuarın altına sıkışmış, kalın ve şişmişti.

Ama Sully yine elini bileğime koyarak beni durdurdu.

"Bundan ne kadar hoşlansam da, daha çok hoşuma giden bir şey var." "Ne?" Gergin bir şekilde sordum.

"Bunun bir tadına daha bak..."

Sully bacaklarımı omuzlarına kaldırıyor, böylece topuklarım sırtına doğru sarkıyor. Eteğim neredeyse belime kadar yükseliyor ve o da kalçalarımın arasına dalıyor, bir parmağını külotumun köşebentinin altına sokup külotumu yana çekiyor. Serin hava çıplak amıma çarpıyor. Sullivan'ın sıcak, ıslak ağzı bir an sonra beni şokla soluk soluğa bırakıyor.

"Bunu her düşündüğümde ağzım sulanıyor..."

Dilini yarığımdan içeri sokuyor, gözlerimi geri döndüren, başımı açık arabanın camından dışarı çıkaran, sıırıslıklam bir zevk patlaması.

Başının arkasını avucumun içine alıyorum, saçlarının kısa kesildiği yerdeki kalın, yumuşak fırçayı hissediyorum, daha uzun, ipeksi teller parmaklarımın üzerine dökülüyor. Bacaklarım açılmış, kalçalarım kulaklarına dayanmış. Ağzının sıcaklığı ve zevki her şeyi tüketiyor, sanki beni canlı canlı yiyormuş gibi hissediyorum.

Başını benimle göz göze gelecek kadar kaldırıyor, dudakları şişmiş ve ıslak. "Tadına bayılıyorum."

Başını biraz eğiyor, hâlâ gözlerimin içine bakıyor ve diliyle amımı uzun, yavaş bir şekilde okşuyor.

"Mm...", diye homurdanıyor. "Çok lezzetli."

Daha önce hiç bir erkeğin amımı yemesini izlememiştim. Genel olarak seks konusunda hep biraz utangaç olmuşumdur, karanlıkta yapmayı tercih etmişimdir. Ve Trent, ışıktandırma ne olursa olsun şehir merkezine gitmek için yalvarmıyordu.

Ama bildiğim bir şey varsa, o da bir erkeğin yediği şeyden keyif aldığında yüzünde beliren ifadedir.

Sully sanki tattığı en güzel şeymiş gibi amımı yalayıp yutuyor.

Keyifli iniltileri, vahşi coşkusu ve ağzının saldırganlığı her türlü zayıf öz bilinci silip süpürüyor. Bundan ne kadar hoşlandığı o kadar açık ki, gergin olmama ve kesinlikle alçakgönüllülüğe yer yok - çok geçmeden bir bülbul gibi şakıyorum, Sully diliyle beni aptal yerine koyarken tekrar tekrar haykırıyorum.

Zavallı, giden vibratörüm için dua edin çünkü tamamen değiştirildi - en sevdiğim oyuncağımla bile hiç gelmediğim gibi geliyorum. Sully'nin bana aldığı güzel elbise terden sıırılsıklam olana ve kalçalarım kulaklarının etrafında titreyene kadar zevk dalgaları üzerime aşağıdaki dalgalardan daha sert bir şekilde çöküyor.

Sonunda başını kaldırıyor, ağzı şişmiş, kara gözleri zaferle parlıyor. "Şimdi rahatladım."

Yüksek ve baş döndürücü, zevkten sersemlemiş bir kahkaha atıyorum. "Bana almaktansa gerçekten vermeyi tercih ettiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Yüz kere yüz."

Ona yalancı derdim ama bunu kanıtladığına eminim.

Ayrıca Sully bana karşı dürüst olacağına dair verdiği sözü tuttu, tıpkı benim ona karşı tuttuğum gibi.

Bu yüzden "Nasıldı?" diye sorduğunda Ona gerçeği söylemek zorundayım:

"Hayatımın en güzel saatiydi."

Eve döndüğümüzde gece yarısını çoktan geçmişti ama Sully ve ben enerjiktik, ikimiz de yatmaya hazır değildik.

"Yorgun değilim," diyor Sully.

"Ben de öyle." Mutfak tezgahının üzerine tünüyorum, topuklarım dolaplara hafifçe çarpıyor.

"Uyuyamadığında genellikle ne yaparsın?"

"Oku," diyorum. "Ya da kendime bir şeyler atıştırırım.

Peki ya sen?" "Garaja gideceğim."

Gülümsüyorum. "Bu esrar içmek için bir kod mu?"

Sully güler. "Hayır, ama olabilir... Garajda sigara içemem, tüm makinelerimi orada tutuyorum."

Canlandım. "Ağaç işleri için mi?"

"Bu doğru." Sully hatırladığım için memnun görünüyordu. "Bütün hafta dışarı çıkmadım. Biri dikkatimi dağıtıyor..."

Sullivan'ın dikkatini dağıtmayı seviyorum. Onun dikkatini çekmeyi seviyorum. Beni dansa kaldırdığı andan itibaren inanılmaz derecede baştan çıkarıcı olan da buydu - o karanlık gözler bana ve sadece bana sabitlenmişti.

"Bana atölyeni gösterir misin?" Yalvarıyorum.

Beni evin yanından dolaştırıp üç arabalık garaja götürüyor, Sullivan garaj yoluna park ettiği için hiç açıldığını görmediğimi fark ediyorum. Şifreyi tuşa basıp kapının gürültüyle açılmasını sağlıyor.

İçeride Sully'nin odası kadar düzenli ve tertipli bir marangozhane var. Her bir alet ya bir çekmecenin içine yerleştirilmiş ya da anahtarlar ve çekiçler için suç mahalli taslaklarından birinin içine asılmış.

Duvara dayalı birkaç ağır makine parçası duruyor, ancak hiçbirinin amacını söyleyemedim.

"Bir şeyler yapmak ister misin?" Sullivan diyor ki.

"Bir şey yapmak mı?" Gıcırđıyorum. "Bunların ne olduğunu bile bilmiyorum!"

"Sen bana domates kesmeyi öğrettin, ben de sana torna tezgahı kullanmayı öğretebileceğimden eminim."

"Tamam..." Cesaretimi topluyorum, aletleri bir şefin bıçağından ya da bir tencereden daha korkutucu görmemeye çalışıyorum ve makineleri sadece başka bir fırın türü olarak görüyorum. "Ne yapabiliriz?"

"Başlangıç için basit bir şey, bir kaleme ne dersiniz?"

Tahtadan nasıl kalem yapacağımızı bilmiyorum ama Sully'nin bildiğine eminim.

Önce rafındaki diziden bir blok seçmeme yardım ediyor. Girdaplı damarlı koyu bir ceviz seçiyorum. Sully onu şerit testereye yerleştirmeme yardım ediyor. Ellerini benimkilerin üzerine koyuyor, sabit ve sağlam, böylece testerenin çığığı dayanılabilir ve açık bıçak çok daha az endişe verici görünüyor.

Bloğu ikiye böldüğümüzde talaş havaya uçuyor, havayı tatlı, yanan cevizle dolduruyor ve elbisemin önünü tozluyor.

"Üstümü değiştirmeliydim-"

"Sakın buna cüret etme," diye kulağıma hırlıyor Sully. "O elbisenin içinde sana bakmaktan bıkmadım."

Eminim göğsünde titrediğimi hissediyordur. Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu ve göğüs uçlarımın elbisenin önünden dışarı çıktığını görebildiğinden eminim.

Görmesi umurumda değil. Hissetmesi de umurumda değil, hissetmesini istiyorum. Sully'nin sıcak bedenine yaslanıp ellerinin bana rehberlik etmesine izin veriyorum.

Blokta bir delik açmak, pirinç gövdeyi yapıştırmak, fazla ahşabı kesmek ve son olarak kalemi tornada çevirmek gibi imkansız sayıda karmaşık adımda bana yol gösteriyor. Bundan sonra bile zımparalama ve son işlem bir saat daha sürüyor.

Bir yandan konuşuyoruz, Sully makineleri ve süreçleri anlatıyor, geçmiş günlerdeki favori projelerinden bazılarını anlatıyor.

"Sanırım en çok kase yapmayı seviyorum. Onları zımparalamak sonsuza kadar sürüyor ama sevdiğim şey bu, ahşabın verdiği his, rengi, damarı, ışıltıyı ortaya çıkarma şekliniz..."

Sully'ye krep yapmanın en sevdiğim şey olduğunu anlatıyorum, hamuru pürüzsüz hale getiriyorum, sıcak tavanın etrafında döndürüyorum, mükemmel, ince disk soyuyorum, yumuşak ve ipeksi bir tabağa çeviriyorum.

"Tatmin edici, o mükemmel altın sarısı

kahverengi..." "Meşe gibi," diyor Sully sırtarak.

"Vanilya gibi tatlı kokuyor..."

"Sedir ve kiraz ağacı gibi."

"Bu kalemi yemek istememe neden olacaksın." Kalemi burnuma götürüyorum ki yeni zımparalanmış tanelerini içime çekebileyim, ipeksi pürüzsüzlüğünü üst dudağıma sürtebileyim.

Ama onu asla yemem, asla başkasına vermem ya da kaybetmem. Bu kalemi sonsuza dek saklayacağım çünkü onu kendi ellerimle yaptım, Sully'ninkinin içinde, başlarımız bitişik, dudakları kulağıma değiyor.

Son adımda bana yardım ediyor, ucu yerine oturtuyor.

"İşte oldu," diyor yumuşak bir sesle ve bana uzatıyor.

"Asla kimseye ödünç vermeyeceğim." Gülüyorum. "O kadar çalışmadan sonra olmaz."

Ahşap işçiliği, yemek pişirmeyi kıyaslandığında basit gösterir - kalem gibi basit bir proje bile en zahmetli kışten daha fazla adıma sahiptir.

Sully omuz silkiyor. "Herkes her zaman işten kaçmaya çalışıyor ama bu sebzelerden kaçmaya çalışmak gibi bir şey. Çalışmak ruh için iyidir, et gibi, patates gibi. Eğlenceyle yaşayamazsın, tıpkı cips ve pamuk şekerle yaşayamayacağın gibi."

"Katılıyorum," diyorum. "Ama işini gerçekten sevmen gerekiyor."

Sully çoktan düzene soktuğu atölyesine bakıyor, talaşları süpürüyor, aletleri yerlerine yerleştiriyor. Gözleri karanlık ve uzak.

"Annemi kaybettikten sonra kendimi işe verdim çünkü buna mecburdum. Beni kurtaran da bu oldu. Daha öfkeli, daha acılı, daha kaybolmuş olmak yerine daha güçlü olmak zorundaydım. Bir program yaptım. Her sabah kitap okumaya ve spor yapmaya başladım. Kendimi kontrol altına aldım çünkü kontrol edebileceğim tek şey buydu."

Birkaç yavaş nefes alıyor. Gözlerindeki ateşi görüyorum ve onu kontrol altına almak için ne kadar çok çalıştığını, serbestçe yanmasına, yoluna çıkan her şeyi tüketmesine izin vermek yerine onu yakıt olarak kullandığını görüyorum.

Bu Sully'nin şeytanı: öfke ve hiddet.

Benimki soğuk, karanlık okyanus.

Kendimi kaybettiğimde, bu beni aşağı çeken boğulma hüznünün derinliklerinde oluyor.

Hayallerim beni kurtardı. Ancak hayaller, gerçeğe dönüşmedikleri sürece pamuk şeker kadar tatmin edici değildir.

Sully şöyle diyor: "İlk başta bir ajansla çalışıyordum, sanırım size söylemiştim- patronum bana akıl hocalığı yaptı ya da ben öyle sanıyordum. Arazi anlaşmasını birlikte yapmamız gerekiyordu; bir alıcı ayarlamıştık. Tüm birikimimi bu işe yatırmıştım. Sonra beni sırtımdan bıçakladı."

Yüzündeki acıdan irkildim, belli ki ihanet hâlâ canımı yakıyor. "Özür dilerim Sully."

"Fark etmez." Başını sertçe sallıyor. "Ama sana söylemek zorundayım Theo, ödemeleri daha fazla sürdüremem, tek başıma yapamam. Angus'la bu işi bitirmek zorundayız."

"Yapacağız," diye söz veriyorum.

Belki de yerine getirilmesi bu kadar zor bir söz vermemeliyim. Ama Sully'yi hayal kırıklığına uğratmamaya her zamankinden daha kararlıyım.

SULLY

S Bugün Theo'nun evimdeki son günü olacak. Dairesi tekrar oturulabilir durumda ve burada kalmaya devam etmesi için hiçbir neden yok. Ama ben onu istiyorum.

Babam yüzünden de değil. Hayır, ben bundan çok daha bencilim. Sessizliğe geri dönmekten, evin boş soğukluğundan, yankılanan alanından korkan benim. Yemekleri tek başıma ya da babamla, genellikle televizyonun karşısında yiyorum. Sadece o ve ben varken dışarıda piknik masasında yemek yemeye devam etmek istemeyecektir ve benim yemeklerim kesinlikle bunu hak etmiyor.

Ve bu sadece herhangi bir sıcak bedenin yapacağı gibi bir arkadaşlık değil. Theo'nun özel varlığı, kapıdan girer girmez müzik açması, yemek pişirirken mutfakta dans etmesi ve koridorlarda salınması. Ben dinlerken müziğe eşlik etmiyor, ama duşta şarkı söylüyor, sevimli bir şekilde akortsuz.

Birlikte sekiz saat geçirmiş olmalarına rağmen işten sonra Martinique'i arayıp, Martinique'in işe gidip gelmesinin korkunçluğunu ve kendisine laf atmadan önlerinden geçmesine izin vermeyen sarkıntılık eden komşularını dertleşmesini seviyorum.

Theo'nun kitaplarını her yere saçılmış bir şekilde bulmayı seviyorum çünkü neredeyse elinde kitap olmadan hiç durmuyor, onları odadan odaya taşıyor, unutulmuş kitapçıklar sürekli olarak koltuk minderlerinin arasında, verandadaki salıncakta ve hatta arabamın arka koltuğunda ortaya çıkıyor.

Onu okurken izlemeyi seviyorum, sayfaya kaşlarını çatmasını ya da bazen yüksek sesle solumasını, tırnağını ısırmasını, kurgusal karakterler için çoğu insanın gerçek hayattaki arkadaşları için olduğundan daha fazla endişelenmesini.

Ve onun babamla konuşmasını duymak göğsümü acıtacak kadar derin bir seviyede hoşuma gidiyor. Theo bahçedeki hamakta çizim yapmayı seviyor. Babam da ön basamakta oyma yapıyor. Hobileri aynı hizaya geldiğinde filmler, müzik, politika ve İkinci Dünya Savaşı belgeselleri hakkında bir saat ya da daha fazla sohbet ediyorlar.

Benimle ya da Reese'le böyle konuşmaz. Theo farklı.

Dinliyor, gerçekten dinliyor, sadece konuşmak için sıranın kendisine gelmesini beklemiyor. Yüzü açık ve duyarlı ve nadiren tavsiye verse de, söylediği her şey o kadar nezaket ve sempati ile söyleniyor ki, her şey daha iyi olma yolunda ilerliyor gibi hissettiriyor.

Şu anda birlikte arka bahçedeler, babam akşam yemeğini mahvetmek için ikinci bir şans için ızgaranın başında, Theo ise fajita için gerekli malzemeleri hazırlıyor.

Domates doğruyor olmam gerekiyordu ama Theo'nun eli benimkinin üstünde olmadan çok daha az eğlenceli oluyor.

"Eti mahvetmesine izin vermeyin!" Açık arka kapıdan bağıriyorum.

"Harika gidiyor!" Theo geri seslendi, ki buna bir an bile inanmadım. İkincisi.

"Sen domateslerin için endişelen," diye homurdanıyor babam. "Hazır oradayken neden biraz limonata hazırlamıyorsun?"

Theo diyor ki, "Ben zaten bakire mojito yaptım!"

Akşam yemeğinde alkol servisi yapmıyor. Babam sadece havuz evinde tek başına içiyor, bu yüzden muhtemelen onun için bir fark yaratmıyor. Ama bu hafta o kadar çok içtiğini sanmıyorum. Gözleri daha az kanlanıyor ve hareketleri daha net.

Umutlandığımdan değil - sadece birkaç gün oldu. Ama bu normalden birkaç gün daha fazla.

Hatta bu sabah çöp kutusunda hâlâ yarısı dolu olan birkaç içki şişesi gördüm.

Hiçbir anlamı yok.

Ama aynı zamanda her şey demek.

Yemeğe daha yeni oturmuştuk ki, masa yemekle dolup taşıyor, avlu peri ışıklarıyla aydınlanıyordu ki, tanıdık bir ses "Parti de neyin nesi?" diye seslendi.

Seni şaşırtan kişi ben olmalıydım!"

Reese arka basamakta duruyor, tıraşsız, saçları her zamankinden biraz daha uzun, çok uzun bir uçuş geçirdiğinden emin olduğum için buruşuk görünüyor ama yine de arka bahçemizi görünce çok seviniyor.

"Burayı kim temizledi?"

"Merrick!" Theo aynı anda babamın övgüden kaçındığını söylüyor. "Theo yaptı."

Kardeşıme sarılmak için ayağa kalktım.

Beni kendine çekiyor ve sırtıma tokat atıyor. Saçlarında egzotik bir baharat kokusu alıyorum ve yaptığı yeni kasları hissediyorum. Onun dışında, dünyadaki en tanıdık şey.

"Seni özledim, kardeşim," diyor. "Hey, babalık!"

Masanın babamın yanına gidip ona da sarılıyor. Theo

Reese'e gülümsüyor. "Evine hoş geldin!"

"Oh hayır, o kadar kolay kurtulamazsın..." Reese'in bir sonraki durağı Theo'nun bankın sonundaki yeri. "Hadi, sana da sarılıyorum!"

Yüzü ıslıl ıslıl kızaran Theo ayağa kalkar. Reese onu ayaklarından tutup kaldırıyor, ki bunu kendisinden daha küçük birine sarıldığında hemen hemen her zaman yapıyor.

Theo'nun küçük bedenini kardeşimin kalın kollarıyla sarılmış görmek bana tuhaf bir his veriyor. Onun bana sarılmasını izlemek gibi ama aynı zamanda kıskanıyorum da.

Babam, "İki hafta daha eve gelmeyeceğini sanıyordum," diyor.

"Çekimler erken bitti," diyor Reese neşeyle. "Bunu daha önce hiç söyledim mi bilmiyorum! Dürüst olmak gerekirse, sanırım yönetmen sadece oradan cehenneme. Sıtmaya ve tenyaya yakalandı."

"Aman Tanrım!" diye haykırır Theo. "Sen de mi hastaydın?"

"Hayır!" Reese düz karnını sıvazlıyor. "Bir at kadar sağlıklı. İki ya da üç kereden fazla altıma bile yapmadım. Kim aç?"

"Artık kimse yok." Babam suratını astı.

"Benim için daha fazla o zaman." Reese sırtıyor, tabağını tortilla ve etle dolduruyor.

"Peki, bu dizi ne zaman yayınlanacak?" Babam söylüyor. Reese'in sofrada adabından tiksinesine rağmen yine de fajitasından kocaman bir ısırık alıyor. Kardeşim bile Theo'nun yemeğini mahvedemez.

Reese ağzı dolu bir şekilde konuşarak, "Birkaç aya kadar olmaz," diyor. "Ama önümüzdeki hafta pilot bölüm için bir izleme partisi var. Sana ön sırayı ayarladım."

Koltuklar! Sen de Theo, gelmelisin-pilot partileri en iyisidir, henüz kötü bir şey olmadığı için herkesin keyfi yerindedir."

Theo gülümsüyor. "Ne tür kötü şeyler?"

"Oh, bilirsiniz... berbat reytingler, berbat zaman aralığı, yönetmen istifa eder, yıldız istifa eder, kanal iflas eder, tüm sektör greve gider... son altı işimi patlatan tüm şeyler."

Theo bakir mojitosunu kaldırıyor. "Kötü bir şey olmamasına içelim..."

Reese solo bardağını onunkine dokunduruyor. "En azından bir sezon boyunca!" Hepimiz kadeh kaldırıyoruz, Reese fincanını uzun bir yudumda boşaltıyor.

"Tanrım, tekrar buza sahip olmak çok güzel!" Ön kolunu benimkine dayıyor. "Benim yanımda bir hayalet kadar solgunsun!"

Ben olsam cafe au lait rengime solgunluktan çok uzak derdim ama Reese'in koyu kahverengi bronzluğuna kıyasla kolum açık renk görünüyor. O da çizikler ve böcek ısırıklarıyla kaplı.

"Ee..." diyor Theo ve bana kaypak bir bakış atarak. "Theo nasıl oluyor da misafir odasında kalıyor? Bu Büyük Patron Sahtekârlığı'nın bir parçası mı?"

"Sayılır," diyor Theo, öfkeyle kızararak.

"Nasıl gidiyor?"

"Mükemmel," diyorum. "İkinci aşamaya geçtik."

"İkinci Aşama, vay canına!" Reese sırtıyor. "Evleniyormuş ve bebek sahibi oluyormuş gibi yaptığınız kısım mı?"

"Hayır," diyorum asaletle. "Bebek gerekmeyecek."

"Emin misin? Çünkü bu oyuna tam olarak kendinizi adadığınızı sanmıyorum. Koca bir göbek gerçekten ikna edici olurdu..."

"Ona fikir verme." Theo titriyor. "Sully'nin bana gençleri travmatize etmesi gereken o sahte bebek göbeklerinden birini giydirdiğini kesinlikle hayal edebiliyorum."

"*Sully'nin* de bunu yaptığını hayal edebiliyorum..." diyor Reese, bana doğru hınzırca bir bakış atarak. Theo'nun benim takma adımı kullandığı gözünden kaçmamıştı.

Sorun çıkarmak ve insanları taciz etmek söz konusu olduğunda kardeşimin gözünden kaçan pek bir şey yok. Aslında, eve dönmesinin o kadar da iyi bir şey olmadığını düşünmeye başlıyorum.

En azından babam mutlu görünüyor. Ben de öyleyim. Yine de Reese'in varlığının pek yardımcı olmayacağı hissinden kurtulamıyorum.

Reese bir kaos ajanıdır. Dağınık, öngörülemez ve heyecanlı olan şeyleri daha çok sever. Bu da planın başarılı olması için gerekenlerin tam tersi.

Ayrıca, Theo hakkında bana bok atacağını biliyorum. Reese'in ona karşı hep bir zaafı olmuştur.

Şimdiden masanın diğer tarafından bizi izliyor, Theo'nun içkimi nasıl doldurduğunu ve o daha sormadan dilimlenmiş avokadoyu ona nasıl uzattığımı gözlemliyor çünkü neredeyse yediği her şeyin üzerine avokado koymayı sevdiğini biliyorum.

"Peki nasıl çalışıyor?" Reese diyor ki. "Theo sana içeriden bilgi veriyor ve sen de bunu patronunu etkilemek için mi kullanıyorsun?"

"Tam olarak değil," diyor Theo. "Daha çok Angus'u sinirli ve asabi yapıyordu."

Reese gülüyor. "Bu yeni bir yaklaşım."

Ona "Harika çalışıyor, çok teşekkür ederim" diyorum.

"Eminim," diyor babam. "Theo'yu kovdurana kadar."

"Böyle bir şey olmayacak."

Babam bana bakıyor, gülümsemeden. "Ne o l a c a ğ ı n ı bilmiyorsun."

Theo gerginliği azaltmak için, "Geçen gece Angus ve Jessica Kate ile çiftte randevuya çıktık," diyor.

"Jessica Kate!" Reese kıkırdar. "Onu tanıyorum."

İnledim. "Lütfen bana onunla yatmadığını söyle."

"Hiç şansı yok. Kafanı ısırıp koparacak ve sonra da kanını içecekmiş gibi bir hali var. Ya da çıplak fotoğrafını çekip TMZ'ye satar."

"Muhtemelen *sen değilsin*," diyorum. "Ama daha ünlü biri..."

"Ha, ha." Reese çenesini kaldırır. "Gülme şansınız varken gülün çünkü bu gösteri-"

"Büyük fırsatın, evet, evet." Babam ve ben bu cümleyi uykumuzda bile bitirebilirdik.

"Olacak!" Reese sonsuz bir güvenle söylüyor. Kardeşimin göğsünde umut sonsuza dek yeşeriyor -ya da hayal.

"Pilot bölümü izlemek için sabırsızlanıyorum," diyor Theo nazikçe.

"Bu sefer gerçekten içinde olacak mısınız?" Babam ikinci fajitasını tek lokmada bitiriyor.

Theo'ya "Reese en son bizi bir gala için şehir merkezine kadar getirttiğinde, onun sahnesi filmde çıkarılmıştı" diye açıklıyorum.

"Kimse bana söylemedi," diye kaşlarını çatıyor Reese. "Ama bu en iyilerimizin bile başına gelir. Harrison Ford'un ET'de okul müdürünü oynadığını biliyor muydunuz? Tüm sahnesi montaj odasında kaldı."

"Her zaman olur!" Theo diyor ki. "Paul Rudd'ın *Bridesmaids*'ten kesilen en komik sahnesi vardı - hala YouTube'da izleyebilirsiniz."

"Gerçekten mi?" Reese keyifle telefonunu arar.

"Onu cesaretlendirme," diye uyarıyorum Theo'yu. "Bunu saatlerce yapacak." "Benim için fark etmez," diyor Theo.

"Filmlerle ilgili ıvır zıvırları severim!"

"*Eskiden öyleydim.*" Reese'e ters ters bakıyorum.

Reese bana gülümseyerek karşılık veriyor. "Babamın en iyi hikâyeleri vardır - dublörler en çılgın şeyleri görür. Hiç özledin mi baba?"

"Her sabah hâlâ hissederken özlemek zor." Babam elini sırtının alt kısmına bastırıyor.

Babam artık ufak tefek işler yapıyor, çoğunlukla inşaatlarda. Birkaç aydan uzun süredir hiçbir yerde düzenli olarak çalışmadı.

"Çifte randevu nasıl gitti?" Reese arkasını döner.

"Aslında çok güzeldi." Theo öyle diyor. "Sully yanımdayken Jessica bana o kadar zorbalık yapamazdı."

Bana sıcak ve eğlenceli bir bakış atıyor, anlam ve ortak anılarla dolu bir bakış. Reese bu bakışı görüyor ve bana kendi bakışlarından birini atıyor, ben de görmezden geliyorum.

"Sully iyi bir adam," diyor Reese, fazlasıyla ironik bir şekilde. Şimdi *benden hiç de* dostça olmayan bir bakış alıyor. "Peki bizimle ne kadar kalacaksın, Theo canım?"

"Yarın eve gidiyorum."

"Acelen ne?" diye soruyor babam beklenmedik bir şekilde.

"Acelemin yok." Theo tüm bu ilgiden memnun ve mahcup görünüyor. "Sadece, ilaçlama işi bitti."

"Yine de kokuyor olabilir," diyorum çabucak. "Hâlâ duman olabilir. Zehirli olabilir."

Reese bana sırtıttı. "Doğru dedin kardeşim." Ve sonra Theo'ya, "Ayrıca, buraya daha yeni geldim! Takılmak için zamanımız bile olmadı."

"Emin olmak için birkaç gün daha kalsam iyi olur." diyorum.

Theo gülüyor. "Beni zorlamana gerek yok, senin mutfağında yemek yapmak benimkinden yüz kat daha eğlenceli. Tempur-Pedic yatakta uyumaktan bahsetmiyorum bile."

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Kendimi gülünç derecede rahatlamış hissediyorum, sanki idamım ertelenmiş gibi. Theo birkaç gün daha kalacak... hatta belki bir hafta daha. Ruh halim yükseliyor ve gülümsememin Reese'in yüzüne yansıdığını görüyorum.

"Harika!" diyor kardeşim. "Ev de daha güzel kokuyor, içeri girer girmez etrafta bir kız olduğunu anladım. Hiç fark ettin mi, sadece erkekler olduğunda nasıl da çiş ve testosteron kokuyor?"

"Evimiz çiş kokmuyor," diyorum alınganlıkla. "Banyonuz dışında."

Reese omuz silkiyor. "Theo içindeyken hâlâ daha güzel kokuyor." Buna itiraz edemem.

YEMekten SONRA babam ateş çukurunu yakıyor, böylece tekrar s'mores yapabiliyoruz. Peri ışıkları, mor demir ağaçlarının çiçek açması ve ateşten çıkan kıvılcımların yukarı doğru dönmesiyle arka bahçe neredeyse büyümlü bir hal alıyor.

Reese gitarını çıkardı ve tellerini ayarladı. "Neden seninkini almıyorsun, Sully?"

"Yıllardır oynamadım."

"Ne olmuş yani? Tüm nasırlarını kaybettiğinden mi endişeleniyorsun?" Theo yumuşak bir sesle,

"Seni çalarken dinlemek isterim." diyor.

Ateş ışığı yüzünü yıkıyor, tenini altın sarısına, gözlerini mavi yeşile çeviriyor.

Onun isteğini geri çeviremem. Aslında, şu anki görüntüsüne bakılırsa, muhtemelen evin tapusunu imzalayabilirim.

"Şey, eğer soran sizseniz..."

"Tipik," diye homurdanıyor kardeşim.

Gitarımla döndüğümde, babamın gitarını havuz evinden getirdiğini görünce şok oldum. Onu en son ne zaman elinde gördüğümü hatırlamıyorum. Telleri sıkması Reese'den çok daha uzun sürüyor ama bitirdiğinde notalar zengin, yumuşak ve mükemmel bir akortta.

Golden Years'in akorlarını tıngırdatıyor. Reese riff'i çalıyor. Ben de katılıyorum, önce usulca, teller parmak uçlarıma batıyor çünkü Reese haklı, nasırlarımı kaybettim.

Babam dizeleri söylüyor, sesi alçak, sert ve boğuk. Reese de nakarata katılıyor. İkinci dizede parmaklarım artık o kadar kalın ve beceriksiz hissetmiyor. Gitar yeniden eski bir arkadaş ya da eski bir sevgili gibi hissettirmeye başlıyor, ellerim çok iyi bildikleri şekle uyuyor.

Çıra patlıyor, duman, kıvılcım ve yanmış şeker kokusu havada dönüyor. Theo'nun gözleri berrak ve ıslıl ıslıl. İşten sonra, bir sütçü kızın giyebileceği türden, bol, beyaz ve kırıxık bir üstlük giydi. Koyu renk örgüsü çıplak bir omzunun üzerinden sarkıyor, saçlarının bir kısmı yüzünün etrafında kıvrılıyor.

"Hadi," diyor babam Theo'ya. "Bunu biliyorsun, sen de katıl."

Başını sertçe sallıyor. "Ben şarkı söyleyemem."

"Yalancı," dedim. "Şarkı söylemeyi seviyorsun."

Gözleri irileşiyor ve dudaklarını bir şarkı yanlışlıkla dışarı sızacakmış gibi birbirine bastırarak başını daha da sert sallıyor. "Berbatım."

"Benden daha kötü olamazsın," diye ikna eder Reese. "Hadi, duyalım bakalım!"

"Yüksek sesle çalacağız," diyor babam, daha sert tıngırdatarak. "Seni duymayacağız bile."

Theo'ya göz kırparak, "Seni duşta duydum bile..." diyorum.

Theo parlak pembe ama gülümsüyor. Üçümüzün ortak baskısına ve David Bowie'ye eşlik etme isteğine karşı uzun süre dayanamıyor.

Reese nakaratı ekstra yüksek sesle ve ekstra tiz söylüyor. Theo gülerek katılıyor, önce sessizce ama kimsenin onu yargılamadığını görünce hızlanıyor.

Sesi yumuşak, melodik ve hafif, konuşma sesi kadar rahatlatıcı. Asla American Idol'ı kazanamayacak ama babamın sert hırıltısı ve Reese'in coşkulu tenoruyla garip bir şekilde hoş bir uyum sağlıyor. Çok geçmeden ben de şarkı söylüyorum, ki bunu neredeyse hiç yapmam ama bu gece doğru hissettiriyor.

Bu gece altın gibi, dolu dolu ve her şey yoluna girecekmiş gibi hissediyorum - çok uzun zamandır yaşamadığım hisler.

Genellikle korku ve baskı hissederim. Genellikle içimde doldurulamayacak bir boşluk varmış gibi hissederim.

Theo annemin yerini tutamaz. Ama bir şekilde, geri kalanımızın eskiden olduğumuz gibi bir şey olmasını sağlayan bir denge yaratıyor. O, etrafında dönebileceğimiz bir merkez. Burada birlikte olmak için bir neden, sadece bu gece için bile olsa bir kez daha mutlu ve canlı hissetmek.

Bunun bitmesini istemiyorum. Onun eve dönmesini istemiyorum çünkü o zaman büyü bozulacak ve ben eskisi gibi olacağım. Her şey eskisi gibi olacak.

En azından Angus'la anlaşma yapılana kadar. O zaman her şey sonsuza dek değişecek.

Beş parasız kalmak yerine zengin olacağım. Babamın güvenliği olacak ve yozlaşmış hapisane arkadaşlarıyla inşaat işleri yapmak zorunda kalmayacak. Onu rehabilitasyona göndermeye gücüm yetecek, tabii gitmeyi kabul ederse. Reese de önüne gelen her boktan işi almak zorunda kalmayacak; bağımsız filmlerde ya da sahne oyunlarında karakter rolleri oynayabilir, hatta her zaman bahsettiği gibi bir senaryo yazmayı deneyebilir.

Yıllardır beni motive eden hayaller bunlardı. Ama şimdi, şimdiye kadar olduğum en yakın noktadayım, aynı kesinlik duygusunu hissetmiyorum.

Belki de Theo'yla olan bu şey beklediğim gibi gitmediği içindir. Planlarım o kadar çok değişti ve dönüştü ki... Artık önümü net göremiyorum.

Ateşin karşısındaki Theo'ya bakıyorum ve bunun kaçınılmaz olduğundan endişelenmeye başlıyorum; onu incitmek ve ailemi kurtarmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalacağım. Çünkü öğrendiğim bir şey varsa o da her istediğinizi elde edemeyeceğinizdir. Her zaman bir değiş tokuş vardır.

Bu iki seçeneği de kabul etmiyorum; onu incitmeyi de kabul etmiyorum, babamı ve kardeşimi hayal kırıklığına uğratmayı da kabul etmiyorum. Onlar bana güveniyor. Bunu düzeltebilecek tek kişi benim.

Bu da demek oluyor ki bu işi yapmak zorundayım. Bir şekilde, bunu başarmak zorundayım.

Reese gözüme çarptı. Onu üç aydır görmedim ama sanki yine kafamın içindeymiş gibi hissediyorum. Sanki ateş çukurunun karşısından düşüncelerimi okuyor.

Başını babamıza doğru eğiyor ve kaşlarını kaldırarak, *"Şu ihtiyara bak, yine tıngırdıyor ve şarkı söylüyor... Onu neyle besliyorsun?"* der gibi bakıyor.

Reese'e yarı gülümseyip yarı omuz silkerek karşılık veriyorum, bu da *"Neler olduğunu bilmiyorum ama uğursuzluk getirecek bir şey yapmayalım"* anlamına geliyor.

ANCAK DAHA SONRA, evdeyken gerçekten konuşabiliyoruz.

Reese ve ben bulaşıkları yıkarken Theo duş alıyor, ki bunu sabahları olduğu gibi geceleri de sık sık yapıyor. Yemek kokularının saçlarına bulaştığını söylüyor ama açıkçası ben onun kokusunun doğal tatlılığıyla karışan hindistan cevizi, biberiye ya da rezene kokularını yakalamayı seviyorum.

Reese, "Tamam, neler oluyor?" demeden önce onun odadan çıkmasını zar zor bekler.

Ona bakmak zorunda kalmamak için tencereyi fırçalamayı ciddi bir iş haline getirdim. "Sana neler olduğunu söyledim."

"Angus'la değil," diyor Reese. "Siz iki ahmakla."

Aptal rolü yapmak isterdim ama bu Reese'e sökmez ve onu çok kızdırır. Biz birbirimize yalan söylemeyiz.

Onun yerine, "İşler biraz karıştı." dedim. Reese

homurdandı. "Bunun olacağını kim bilebilirdi ki?"

"Oh, kapa çeneni. *Biraz* karmaşık dedim, hâlâ hedefe doğru gidiyoruz."

"Gerçekten mi... Tam olarak hangi hedef bu? Çünkü planın ikinizin birlikte eve taşınıp evcilik oynadığınız kısmını hatırlamıyorum."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bu beklenmedik bir sapmaydı ama mükemmel işliyor. Angus çok kıskanç, Theo tam burada, ona göz kulak olabiliyorum ve altıncı taco'nu yerken şikayet ettiğini duymadım."

"Şikayet etmiyorum," diyor Reese neşeyle. "Sadece çok yanlış bir yolda olduğunu söylüyorum. Dikkatle hazırlanmış bir Sullivan planının ortasında olduğunu düşünüyorsun ama bu daha çok *benim* yapacağım bir saçmalığa benzemeye başladı. Ve bunun her zaman nasıl bittiğini biliyorsun..."

"Bu senin planlarından birine hiç

benzemiyor." "Peki neden?"

"Çünkü kontrol tamamen bende."

"Oh, tamam..." Reese başını sallıyor ve tencerenin etrafındaki bezi siliyor. "Yani sen ve Theo bütün gece sanki o yenilebilir bir şey almış ve sen de bir tabak nachosmuşsun gibi birbirinize bakmıyordunuz."

"Birbirimizi tanımaya başladık. Birlikte gerçekten iyi çalışıyoruz."

"*Birlikte gerçekten iyi mi çalışıyorsunuz?* Tanrım, düşündüğümden de kötümüş." "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu senin hayal gördüğün anlamına geliyor, ağabey."

Çoğu ikizin aksine, Reese dört dakika farkla ikinci doğduğu için çok mutlu. Küçük kardeş olmayı seviyor, böylece hoş olmayan her şeyi benim üzerime yıkabiliyor.

Ama şimdi, görünüşe göre, tavsiye verme sırasının kendisinde olduğuna karar vermiş.

"Hayal mi görüyorum?" Ona alaycı bir bakış attım. "Son üç ayını Sumatra ormanlarında bir Centurion gibi davranarak kimin geçirdiğini hatırlat bana."

"Ah," diyor Reese çıldırtıcı derecede üstün bir ifadeyle, "ama fark şu ki, rol yaptığımı *biliyordum*."

"Numara yaptığımı ben de biliyorum. Theo da öyle. Aslında çıkmıyoruz." "Ama sevişiyor musunuz?" Reese hemen konuya giriyor.

"Hayır, değiliz."

Teknik olarak doğru ama dün gece olanlardan kaçınıyor.

Reese kanmadı. Kurnazca, "Seks yapmıyor musun, yoksa takılmıyor musun?" diye sorar.

Brillo pediyle peynir rendesine saldırıyorum, aynı şeyi kardeşimin koluna da yapmak istiyorum. Belli ki ona iyi bir yılan ısırığı vermeyeli çok uzun zaman olmuş.

"Biraz takıldık," diye itiraf ediyorum.

"Biliyordum!" Reese doğru tahmin ettiğinde çekilmez oluyor. Dirseğini kaburgalarıma saplıyor ve kaşlarını bana doğru oynatıyor. "Nasıldı?"

Yüzüme yayılan gülümsemeyi bastıramıyorum.

Kardeşim ötüyor ve omzuma yumruk atıyor. "Seni pis köpek! Theo Mahoney ile çılgınlık yapmak-"

"Cidden, kapa çeneni yoksa seni bulaşık suyuna batırırım."

"Dene bakalım! Günde iki yüz şınav çekiyorum. Bahse girerim seni evin üzerinden atabilirim."

Bunu kanıtlamak için beni kafama kilitlemeye çalışıyor. Reese'in Hollywood'un en iyi sekizinci antrenörüyle durmaksızın çalıştığı doğru ama ben de spor salonundan kaçmıyordum. Her birimiz diğerine su tahtası yapmaya çalışırken mutfak zeminine kirli bulaşık suyu sıçratan bir itiş kakış başlıyor ve ancak ikimiz de sıırıslıkam olduğumuzda, Reese'in gömleği yırtıldığında ve Theo kapıda durup bize baktığında sona eriyor.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

"Onu evinde karşılıyorum," diyorum, hâlâ Reese'i sağ pazumla boğuyordum.

Reese bana sevgiyle "çuval vuruşu" dediğimiz, yani hayalarımıza tokat attığı hareketi yaparak tutuşumu kırıyor.

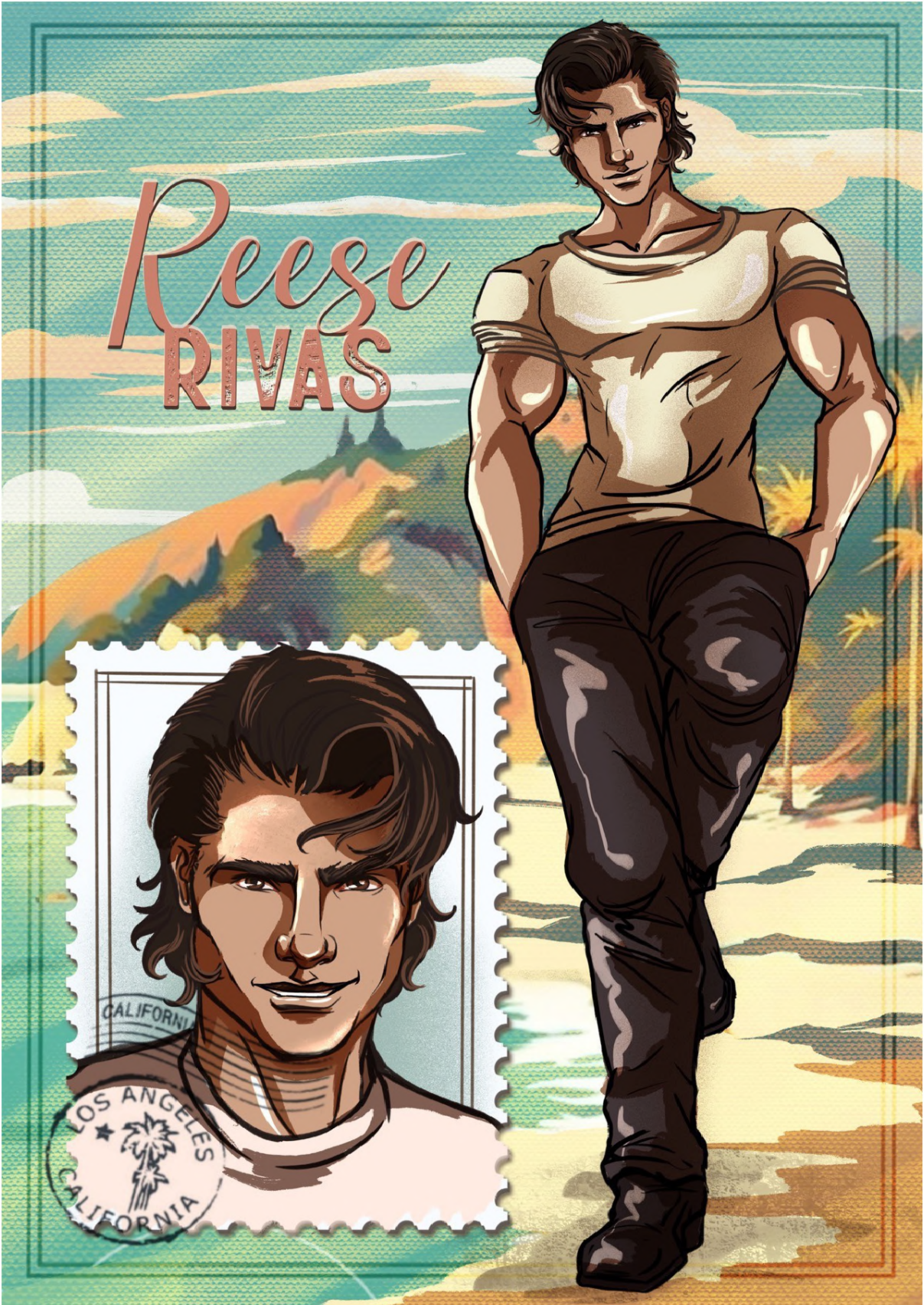
"Ah, seni küçük orospu çocuğu!"

"Bakın kim konuşuyor!" Reese eski zaman boksörleri gibi yumruklarını havaya kaldırarak etrafımda dans ediyor. Ne yazık ki topuğu bir su birikintisine düştü ve kayıp kışının üstüne düştü.

Ona gülüyorum, bir yandan da ellerimle taşaklarımı kavrayarak inliyorum. O da yerden bana gülüyor. "Umarım çocuk istemiyorsundur."

Theo başını ikimize doğru sallıyor. "Kardeşleri anlamıyorum."

SULLY

D Reese'in suçluluk duygusuna rağmen, Pazar sabahı Theo'yu en azından birkaç gün daha tutmaya kararlı bir şekilde uyandım.

Stratejik bir kararla, sabah erkenden teslim edilmek üzere bir ton yiyecek siparişı verdim - en sevdiği şeylerin hepsi ve bir sürü cazip yeni malzeme.

Theo çantaları Noel sabahı gibi açıyor.

"Rambutanı nereden buldun? Ve şu ahududulara bak! Neredeyse bir erik büyüklüğündeler!"

Theo, Arnold Schwarzenegger'den alınan en az bir genle modifiye edilmiş ahududu dolu bir avuç tutuyor.

Sırıtiyorum. "Akşam yemeği için ne yapalım? Biraz daha lokanta yemekleri denemek ister misin? Biraz bizon etim var; gurme bir burger ya da köfte üzerinde bir çeşit değişiklik denemenin harika olabileceğini düşündüm-"

Theo bana bakıyor. "Ya da açık yüzlü bir sandviç! Sirke bazlı barbekü sosu için inanılmaz bir tarifim var..."

Yemek pişirme konusunda berbat olmaktan öteye geçebileceğimi hiç düşünmemiştim ama Theo mükemmel bir öğretmen. Onun yardımıyla fajita gecesinde oldukça fena olmayan bir guacamole hazırladım. Babam bile carne asada'yı yakmadan ızgara yapmayı başardı.

Theo yemeği eğlenceli hale getiriyor ve asla çok ciddiye almıyor - ben bir şeyi berbat ettiğimde, onu tekrar yenilebilir hale getirmeyi başarıyor ya da omuz silkip "Şimdi neyin işe yaramadığını biliyoruz" diyerek çöpe atıyor.

Yiyecekleri düzgünce buzdolabına yerleştirirken bana utangaç bir bakış attı. "Gerçekten birkaç gün daha kalmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Bunu yaparsan bana büyük bir iyilik yapmış olursun. Babama gerçekten yardımcı oluyor, tüm bu yemekler birlikte..."

Kalmasını istememin tek nedeni bu olmasa bile bu doğru. Ya da benim için en önemli olan neden.

"Reese için sorun olur mu?" Theo dudağını ısırtıyor. "Muhtemelen kendine ait bir alanı olmasını tercih eder-"

"Evin yarısı onun elinde! Bizi oradan bile duyamaz. Duyacak bir şey olduğundan değil."

Theo bana hızlı bir bakış attı. Dün gece ben onun odasına gitmedim, o da benimkine gitmedi.

Suçluluk duygusuyla yataktan çıkmadım.

Theo, Reese için endişelenmiş olabilir ya da belki de sadece gelmek istememiştir.

"Güven bana," diyorum. "Burada olman hoşuna gidiyor.

Hepimiz seviyoruz." "Tamam." Theo'nun yüzü rahatlıyor.

"Birkaç gün daha kalacağım."

Hissettiğim sevinç o kadar hızlı ve ezici ki, biraz korkutucu. Bu kadar heyecanlanmamalıyım.

Yine de kendimi "Bugün için planın ne?" derken buluyorum. İlk defa tek bir randevum bile yok...."

"Angus Bali'de," diyor Theo gülümseyerek. "Bu da benim tamamen özgür ve boş olduğum anlamına geliyor."

"Bütün bir gün tatil! Tanrım, böyle bir özgürlükle ne yapacağız?"

"Bir şeyler yapmalıyız..." Theo kirpiklerini bana doğru savuruyor. "Aksi takdirde, boşa harcıyoruz."

"Ne yapmamız gerektiğini biliyorum." Reese mutfığa girer ve Theo'nun taze pişmiş yaban mersinli keklerinden birinden kocaman bir ısırık alır.

Kekin diğer yarısını elinden kapıp ağzıma atıyorum. "Davetli olduğunu kim söyledi?"

Reese sırtıyor, şehvetle çiğniyor. "Ben, tabii ki."

REESE'in dahiyane planı günü Santa Monica İskelesi'nde geçirmektir. Son üç aydır doğru dürüst yemek yemeyen REESE, iki sosisli sandviç, bir hamburger, bir donmuş limonata ve bir huni kek yedikten sonra Pasifik Dalgası'na üçüncü binişinden sonra otuz sekiz dolarlık yiyeceği en yakın çöp kutusuna kusar.

Theo'nun çekingen olmasını bekliyordum ama en yüksek rollercoaster için hemen sıraya girerek beni şaşırttı.

"Emin misiniz?" Modern güvenlik standartlarından çok önce sarhoş bir karnavalcı tarafından tasarlanmış gibi görünen bir yapıya bakarak "Emin misin?" diye soruyorum.

"Endişelenmiyorum." Theo bana göz kırpmıyor. "Rollercoaster'larda köpekbalığı yoktur."

Yine de sıranın önüne yaklaştığımızda biraz gergin görünüyor.

"Tereddütlerin mi var?"

"Hiç şansın yok!" İki eliyle korkulukları kavıyor. "Bunu ben yapacağım."

Kimse Theo'ya bu yolculuğa çıkması için baskı yapmıyor ama kendine bir şey kanıtlamaya çalıştığı çok açık. Dudakları solgunlaşıyor ve dizleri titriyor ama yine de arabaya tırmanıyor.

Cılız aracımız ilk yokuşu tırmanırken Theo bana endişeli bir bakış attı. "Korkuyor *musun*?"

Rollercoaster'lardan korktuğumu söyleyemem ama beni geriyorlar. Tamamen kontrol eksikliğinden kaynaklanıyor - bırakın tahta bir rayda zum yapan teneke kutulardan oluşan bir treni, başkalarının arabalarına binmeyi bile sevmiyorum.

Ama *korkuyor musun*?

"Tabii ki hayır."

"Yalan söylemeyeceğine söz verdiğini sanıyordum..." Theo alay ediyor. "Parmak eklemlerin bembeyaz."

Çubuğu kavrayan ellerime bakıyorum. "Onları bir levyeyle kolayca çıkarabilirsin."

Theo güler. "Merak etme, seni güvende tutacağım."

Arabamız uçuruma yuvarlanıp aşağı düşerken kolunu bana doluyor.

Biri çılgılık atıyor. Hemen arkamızdakinin Reese olduğunu fark edene kadar ben olduğumdan endişelendim.

Araba keskin dönüşler yapıyor, zıplıyor ve dalıyor. Theo saf, katıksız bir neşeyle çılgılık atıyor. Saçları siyah bir kasırga, gözleri ıslıl ıslıl parlıyor.

Son döngüyü çevirirken, yerçekiminin değiştiği ve uzayda süzüldüğümüz bir an var. Theo dönüyor ve zaman donmuş, askıya alınmış gibi görünüyor, saçları etrafımızda bir bulut, dudakları ayrılmış, eli göğsüme yapışmış.

Onu öpme dürtüsü karşı konulmaz.

Ama Reese bir metre ötede ve o kısacık tereddütte o an geçiyor. Araba dönüyor ve son virajdan çıkıyoruz.

Theo, neredeyse intihar gibi hissettiren bir yolculuktan sonra sersemlemiş ve dizlerinin bağı çözülmüş bir halde gülmeden duramıyor.

"Bu şeyin cıvatalarını en az yirmi yıldır sıkmamışlar," diye mırıldanıyorum ve minnetle küçük, köhne arabadan ayrılıyorum.

"İşi heyecanlı kılan da bu," diyor Reese. "Yaklaşık her dört yılda bir, bu şeylerden birinin raydan çıkması gerçeği."

Daha sonra atari salonuna gidiyoruz ve Theo Space Invaders'ta şaşırtıcı derecede becerikli olduğunu kanıtlıyor ve Reese ve ben Ryu ve Ken olarak eski kin maçımıza devam ediyoruz. Theo'ya atış poligonunda doldurulmuş bir panda kazandırarak erkekliğimi affettiriyorum.

Theo pandayı bir saniye bile elinden bırakmıyor, onu son derece tembel, siyah-beyaz bir çocuk gibi kucağında gezdiriyor. Daha fazla donmuş limonata için sırada beklerken bile Reese'in Bay Pipp's'i tutmasına izin vermiyor.

"Bir pandaya bakıcılık yapmak için bana güvenilebilir," diyor Reese hışımla.

Theo, "*Daha* beş dakika önce atari salonunda güneş gözlüğünü kaybettin," diye belirtiyor.

"Peki," diye somurtuyor Reese. "Kendi pandamı kazanacağım. Sully, bana yirmi dolar borç ver."

"Olmaz, zaten o oyun için otuzunu harcadın." "Tam oradayım! Eğer iki hedefi daha vurabilseydim-"

Theo bu fırsatı değerlendirerek limonata kuyruğuna doğru gizlice kaçır, panda hâlâ kolunun altındadır.

Reese şikayet etmeyi bırakarak, "Tam bir küçük tükürük ateşine dönüştü, değil mi?" dedi.

"Evet, liseden beri çok değişti. Hepimiz değiştik... Sen hariç." Reese'in kaburgalarına kendi dirseğini attım.

Ama Reese dönüp şaşırtıcı derecede ciddi bir bakışla beni düzeltti.

"Senden hoşlanıyor, Sully."

"Evet, ben de ondan hoşlanıyorum."

"O zaman ne halt ediyorsun?"

Isı ensemden yukarı doğru yükseliyor. "Bunu dün gece zaten konuşmuştuk."

"Evet, ikinizin etrafında ne kadar çok vakit geçirirsem, bu sözde plan hakkında o kadar az düşünüyorum. Bu iş fevkalade bir şekilde yüzünüze patlayacak, fevri hatalar konusunda bir uzman olarak bunu kabul edin."

"Bunda düşüncesizce yapılmış bir şey yok. Aylarca plan yaptım-"

"Ama sonuçlarını gerçekten düşündün mü?"

"Tabii ki yaptım."

"O zaman tekrar ediyorum, ne halt ediyorsun?"

Reese'e sinirlenmeye başlıyorum ama öfkemi bastırıyorum. Şu anda küçümseyici bir pislik gibi davransa da, büyük bir ikiyüzlülüğten bahsetmese de, benim iyiliğimi düşündüğünü biliyorum.

"Sana söyledim," diyorum sert dudaklarımın arasından. "Her şey kontrolüm altında." "Bu boku kontrol edemezsin."

"Yakınından bile geçemezsin!"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bilmiyorum, mesela birincisi, sana aşık olur ve sen onun hayatını mahvedersin. Ya da ikincisi, babamız için tüm o lezzetli yemekleri yapar ve babamız o gider gitmez depresif bir alkolik olmaya geri döner. Ya da Angus bunu öğrenir ve onu kovar ve hayatının geri kalanını mahvetmeyi kendine görev edinir... Devam etmemi ister misin?"

"Hayır," diyorum ama Reese yine de devam ediyor.

"Ya da bir şekilde imkansızı başarır ve bu anlaşmayı gerçekten yaparsınız, ancak Angus daha sonra ne olduğunu öğrenir ve sizi dolandırıcılıktan dava edebilir. Ters gidebilecek pek çok şey var-dava meraklısı bir milyarderle Rus ruleti oynuyorsunuz."

"Asistanınızla çıkıyormuş gibi davrandığı için birini dava edemezsiniz." "O zaman sorun yok sanırım."

Reese'e bakıyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor.

Belki de hayatımızda ilk kez kardeşim *bana* yapmam gereken doğru şey konusunda ders veriyor. *Reese'in* bile bunun tehlikeli olduğunu düşünmesi beni etkiliyor.

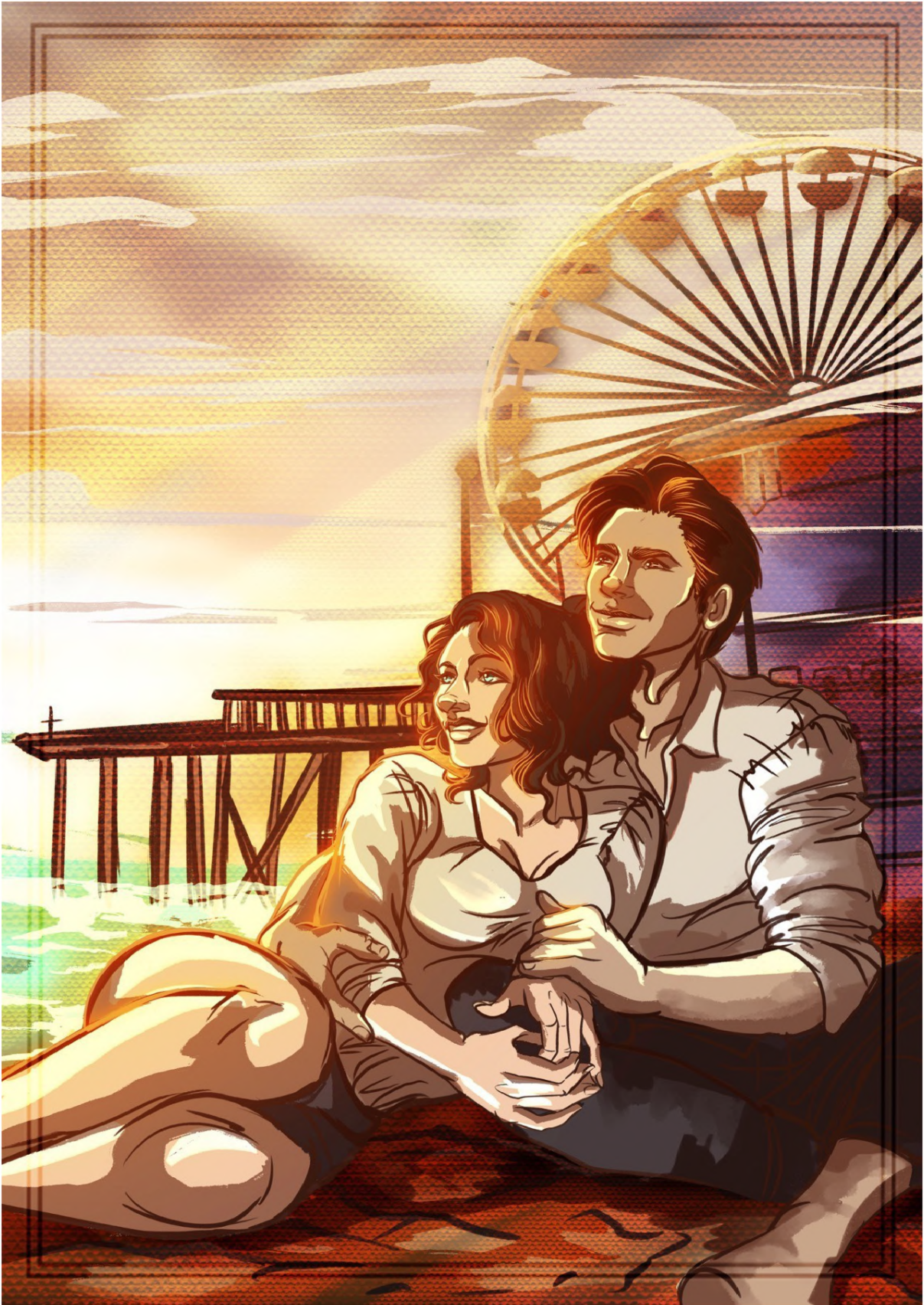
Theo, doldurulmuş pandasıyla birlikte üç donmuş limonatayı zar zor dengede tutmayı başarak geri döndüğünde, ortam açıkça gergindir.

"Ne oldu?" diyor, benim kaşlarımı çatmama ve Reese'in sert duruşuna gözlerini kırıştırarak.

"Hiçbir şey," diye homurdandım.

Theo bana kırılgan bir bakış atıyor çünkü bu yalan söylemeye karşı olan kuralımızı çiğniyor.

THEO

Işkelede geçirdiğimiz öğleden sonrasında daha fazla eğlendiğimi hatırlamıyorum ama eve dönerken arabadaki ruh hali gergindi.

Bu, Sully ve Reese'i ikinci kez ağız dalaşında yakalayışım. Belki de bu sadece onların dinamiğidir, ama bunun benimle bir ilgisi olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Limonatayla yanlarına gittiğimde sanki benim hakkımda konuşuyorlarmış gibi bir hava vardı. İkisi de anında sustu ve ne kadar duyduğumdan endişelenmiş gibi garip bir bakış attılar. Sullivan kızgın görünüyordu ve Reese göz teması kurmuyordu.

İkisi de akşam yemeğinde rahatlıyorlar; Merrick ve ben Cumartesi gününün çoğunu ölü dallar ve çalılıklardan oluşan dört çöp kutusunu taşımakla geçirdikten sonra neredeyse tamamen enkazdan arındırılmış bir bahçede dışarıda yiyoruz.

Sully evde ne kadar çok iş yaptığımı bilseydi bundan hoşlanmazdı - bana sakın olmamı ve nadir hafta sonu iznimde dinlenmemi söyledi. Ama o ikiyüzlü çünkü Cumartesi günü bütün gün randevulardaydı ve her neyse, babasıyla takılmayı seviyorum.

Babam ben sekiz yaşındayken çekip gitti. Ama zaten o kadar da iyi bir baba değildi. Dürüst olmak gerekirse, gittiğinde biraz rahatlamıştım çünkü en azından annemin odasında ağladığını duymak zorunda kalmıyordum.

Bir zamanlar sadece ikimiz vardık, çok fakirdik ama evimiz sessiz ve sakindi. Eğer annem okuldaki oyunuma gelebileceğini söylerse,

Orada olacaktı ve eğer çalışması gerekiyorsa, bu da sorun değildi, çünkü en azından bu konuda dürüsttü.

Babam tutulmayan sözler zincirinden başka bir şey değildi: aylarca bahsettiği ama aslında hiç almadığı doğum günü hediyeleri, eğlenceli ve özel olması gereken geziler, o arkadaşlarıyla bir şeyler içmek için "sadece bir dakikalığına" bara uğrarken benim arabada oturmamla sonuçlandı.

Annem güvenebileceğim tek kişiydi. Beni asla hayal kırıklığına uğratmadı.

Kanser bu seçeneği elinden alana kadar asla yapmayacaktı.

Merrick'in etrafında olmanın beni rahatsız edeceğini düşünebilirsiniz. Kabul ediyorum, derisinden sızan likör kokusu korku ve nostaljinin mide bulandırıcı bir karışımına neden oluyor. Ama dün bahçede çalışırken tek kokusu temiz ter ve dumandı. Ve diğer her açıdan babama hiç benzemiyor.

Babam bir palavracı, bir yalancı, bir hayalperestti. Ben çok küçükken ona hayrandım çünkü inanılmaz hikayeler anlatırdı. Hız cezasından nasıl kurtulduğuna ya da arkadaşının yemek kovaıyla yaptığı bir şakaya dair anekdotlarla annemi ve beni gülmekten kırıp geçirirdi.

Ancak daha sonra, anneme ve sanırım bir şekilde bana da sadakatsiz olduğuna dair ipuçlarını yakalamaya başladım. Bizi terk ettikten sonra yeniden evlendi ve üç çocuğu daha oldu. Ya da onunla hâlâ konuşan tek teyzemden öyle duydum.

İçki bir yana, Merrick babama hiç benzemiyor.

Dürüsttür, bazen de acımasızdır. Sessiz ve kasvetli, ama ilgilendiğim bir konuyu açtığımda zeki ve anlayışlı.

Ve en önemlisi, oğullarını ne kadar çok sevdiğini söyleyebilirim. Reese ve Sully hakkında konuşurken onları, güçlü ve zayıf yönlerini, tutkularını ve planlarını ne kadar yakından tanıdığını gösteriyor.

Tembel de değil. Zaman zaman kırık dökük, berbat ve işlevsiz olabilir, ama ayık olduğunda bir kunduz gibi çalışır, başı eğik, omuzları kambur, Herkül gibi görevleri bir günde tamamlar.

Sadece yemek pişirerek onu "düzeltebileceğim" konusunda kendimi kandırmak istemiyorum, ancak şu anda bir hafta öncesine göre daha iyi durumda olduğunu kendim görebiliyorum.

Sully birkaç gün daha kalmamı isteyince rahatlardım. Muhtemelen hiçbir şeyi değiştirmeyecek, uzun vadede değil. Ama belki de değiştirebilir.

Reese'e neler olduğunu anlamam lazım. Eğer beni burada istemiyorsa, kalmam hiç hoş olmaz.

Yemekten sonra Sully'yi köşeye sıkıştırdım, onu müzik odasına çekip kapıyı kapattım.

"Reese ile ne hakkında kavga ediyordunuz?"

Sanki bana ne kadarını anlatacağını düşünüyormuş gibi yerinde kıpırdanıyor. Gözlerimi kısarak ona bakıyorum çünkü bana dürüstçe cevap vermezse çok kızacağım. Bir anlaşma yapmıştık. Aslında, her şey Sullivan'ın fikriydi!

Sonunda iç çekti. "Reese senin için endişelendiği için bana bok atıyordu."

Göğsümde bir sıcaklık yayıldı. Reese'i her zaman sevmişimdir -aslında Sullivan'dan daha çok, gerçi Sully'nin en iyi özelliklerini daha iyi tanıdığım için bu konuda farklı hissediyorum. Ama Reese'in bana göz kulak olmasını takdir ediyorum.

Gerçi Sullivan'ın yüzündeki ifade de yaşadığım sıcak ve titrek duygudan sorumlu olabilir. O kadar endişeli görünüyor ki, çok sevimli.

"Canım yanmayacak," diyorum, daha çok onu daha iyi hissettirmek için.

Aslında bana ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Bu şey hayal ettiğimin çok ötesine geçti bile... Sonunu tahmin edemem, 2080 yılında Rodeo Drive'da insanların ne giyeceğini tahmin edememden daha fazla.

Ama artık o kadar da korkmuyorum.

Bu hafta hayatımın en güzel haftalarından biri oldu. Şimdiye kadar yaptığım en lezzetli yemeklerden bazılarını pişirdim ve onları yıldızların altında yeni favori insanlarımla birlikte yedim. Berbat arabamla trafikte saatler geçirmem ya da boktan dairemi ziyaret etmem bile gerekmedi. Bunun yerine Sully ile onun spor salonunda çalıştım, hafızalı köpük şiltede uyudum, babasıyla arka merdivenlerde iskambil oynadım, Stella'nın eski gerilim kitaplarını okudum ve şarap soğutucularında çakırkeyif oldum ve bir iş gecesinde gece ikiye kadar Sully ile Mario Kart oynadım.

Ve en iyisi, bir kez bile ağlamadım. Ne işteki bir hayal kırıklığı, ne Angus'tan gelen bir hakaret, ne ödenmemiş bir fatura, ne de boktan bir Tinder randevusu için.

Harika bir haftaydı, beni mümkün olduğuna inanamayacağım kadar güçlendiren bir haftaydı.

Sanırım asıl fark, kendimi hiç yalnız hissetmememdi. Sullivan her zaman yanımdaydı, koridorun sonunda ya da bir telefon uzağımdaydı.

Belki de dehşete kapılmalıyım çünkü kendime sadece birkaç gün daha kazandırdım. Bunun bir son kullanma tarihi var; eninde sonunda bitecek. Ve Reese muhtemelen haklı, bu gerçekleştiğinde yıkılmış olacağım.

Ama daha önce de perişan haldeydim.
En azından inanılmaz bir hafta geçirdim.
Bunu hiçbir şey için geri vermem.
Ve alabileceğim tüm ek günleri alacağım. Geçici olduğunu bilsem bile.
Gittiğinde canım çok acıyacak olsa bile.

Artık bununla bir sorunum yok. Çünkü bu haftayı hiç geçirmemekten iyidir.

Sullivan o kadar kolay ikna olmaz. Yüzünde hâlâ o acılı ifade var.
"Reese haklı olabilir. Angus ona yalan söylediğini anlarsa-"

"Bunu öğrenemeyecek."

Sully ellerini ceplerine sokmuş düşünürken çenesi bükülür.

Sonunda, "Martinique'e bir şey söylemedin mi?" dedi. "Hayır, tabii ki söylemedim. Söylemeyeceğime söz verdim."

"Tamam."

Stresli ve rahatsız görünüyor, ki ben bunu sevimli buluyorum. Bu işe başladığımızda Sully hiç stresli değildi. Ama şimdi benim için endişeleniyor.

"Her şey yoluna girecek," diye onu temin ediyorum. "Bu hafta Angus'u dışarı çıkaracaksın.

-Ne kadar inandırıcı olduğunuzu bilirsek, bu işi Cuma gününe kadar bitirebilirsiniz."

Sully havlayan bir kahkaha attı. "Baskı yok!"

Omuz silkiyorum ve basitçe "Sana inanıyorum" diyorum.

Sullivan başını eğip yüzüme bakıyor. "Teşekkür ederim. Aslında bunun anlamı çok büyük."

"Seni aceleye getirmiyorum ama kendime güveniyorum. Angus'u hiç bu kadar gergin görmemiştim. Başladığımızda deli olduğunu düşünmüştüm ama o çifte randevudan sonra bunun gerçekten işe yarayabileceğini her zamankinden daha fazla hissediyorum."

Sully sonunda gülümsüyor, yüzüne yayılırken vücudumdaki tüm kemikleri eritiyormuş gibi görünen o gülümseme. "İkna edici olan sensin, ruh halimi nasıl bu kadar hızlı değiştirebiliyorsun?"

Beni kucaklayacakmış gibi bana doğru bir hamle yapıyor ama kendini durduruyor.

Ne kadar neşelendiğimi ve hatta kollarımı açtığımı saklamaya çalışıyorum. Şimdi ikimiz de birbirimizin gözlerinden kaçıyoruz.

Sully'nin gülümsemesi kaybolur. "Muhtemelen bu ilişkilerden vazgeçmeliyiz.

Bu işleri... karmaşık hale getirebilir."

"Doğru," diyorum, yüzümdeki sıcaklığı tüm ruhumla lanetleyerek. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Bu iğrenç bir yalan ve anlaşmamızı bozuyor.

"Tamam, hiç de öyle düşünmüyordum," diye itiraf ediyorum. "Ama yine de muhtemelen haklısın."

Sullivan mutsuz bir şekilde, "En iyisi bu," diyor.

Ağırlığını değiştiriyor, elleri yanlarında asılı, parmak uçları neredeyse benimkileri sıyrıyor.

Yüzüne bakıyorum, uzanıp gözünün üzerine dökülen gür siyah saçlarına dokunma isteği neredeyse bastırıyor.

Ama

direniyorum.

O da öyle.

İkimiz de iyi küçük komplocular gibi yalnız yatıyoruz.

THEO

M Bugün sabah Sully yine beni işe bırakmayı teklif etti ve bu da anlaşılmamızın en sevdiğim yanlarından biri haline geldi. Araba kullanmaktan nefret ediyorum ve bir prenses gibi şoförlük yapmaya bayılıyorum. Bu

Özellikle de Sullivan'a güneşli mutfak köşesinde manşet okuyarak geçirdiğim huzurlu bir yarım saatin ardından, o da fiyakalı espresso makinesini kullanarak hayatımda tattığım en iyi latteyi yaptıktan sonra, sabahımı son derece daha az stresli hale getiriyor.

Ya da en azından Reese boxer şortuyla, saçları dimdik ve sabah odunlarının yaklaşık yüzde yirmisiyle içeri girene kadar huzurludur.

"Reese, bu da ne!" Sully bağıyor.

"Hay aksi, unutmuşum," diye gülüyor Reese, alt tarafını saklamak için buzdolabının kapağını açıyor. "Theo'nun görmediği bir şey değil, değil mi Theo?"

Aslında, Sullivan'ın ekipmanını henüz görmedim, ancak yaklaşık dokuz bin kez hayal ettiğimi inkar edemem.

Aslında... Reese'e, gece fantezilerimi geliştirmem için bana yeni bir veri noktası sağladığı için tamamen kızgın değilim.

Parmaklarımın arasından bakarak, "Vücudunun üzerindeyken biraz daha farklı," diye not ediyorum.

"Hiç de farklı değil," diye söz veriyor Reese ciddiyetle. "Ölçtük."

"Konuşmayı kes," diyor Sullivan. "Ve git pantolonunu giy. Bir de gömlek." "Bir de *gömlek* mi?" Reese gulag'a gönderiliyormuş gibi inliyor.

Kardeşi hâlâ homurdanarak odadan çıkarken Sully, "Bunun için üzgünüm," dedi.

"Hiç sorun değil." Ona muzip bir bakış attım. "Reese çırılçıplak çıkmadığı için şanslısın, nüdist bir tipe benziyor. O zaman tüm sırlarını bilirdim..."

Sullivan kaşlarını çatıyor. "Ona fikir verme."

"Yol için kek ister misin?" Bu sabah muzlu çikolata parçacıklı yaptım.

"Sullivan bir yandan karnını okşarken bir yandan da çöreğe hüznü bir bakış atıyor. "Eğer dikkat etmezsem, hantal ikiz olacağım."

"Merak etme, kızlar bagajda biraz ıvır zıvır sever."

"Öyle mi?" Bana sırttı. "O zaman iki tane al."

ANGUS ofise geri dönmüştür, bronzlaşmış ve akşamdan kalma görünmektedir. "Theo!" diye bağıyor. "Geç kaldın!"

Aslında, altı dakika erken geldim. Angus'a göre "geç kalmanın" kararlaştırılan saatlerle hiçbir ilgisi yok, her şey onun ne zaman geldiğiyle ilgili.

"Özür dilerim," diyorum çünkü bu tartışmaktan ya da Allah korusun saati işaret etmekten daha kolay ve etkili.

Yeterince iyi değil. Angus alay ediyor, "Sabahları Sullivan'a mı sarılıyorsun?"

Eskiden böyle davrandığında beni rahatsız ederdi. Ama kendime ait bir sırta sahip olmanın inanılmaz güçlü bir yanı var. Elimde koz olduğunu bildiğimde söylediği hiçbir şey beni aynı şekilde etkilemiyor.

"Evet," diyorum umursamazca. "Sully kaşıkلامaya bayılır."

Angus'un kaşlarını çatması sapıkça bir şekilde heyecan verici. Patronumu kızdırmayı gerçekten sevmeye başlıyorum.

"Erkenden gelmişsin," diyorum. "Sanırım bu Jessica'nın kaşıklaşmayı *sevmediği* anlamına geliyor."

Yüzü trajik bir şekilde düşüyor. "Pek sayılmaz," diyor kısık bir sesle.

Jessica Angus'a o kadar kötü davranıyor ki neredeyse ona acıyacağım - eğer diğer kız arkadaşlarına, hatta eski eşlerine bile nasıl bir pislik olduğunu hatırlamasaydım.

Jessica ve Angus aynı oyunu oynuyorlar; sadece o daha iyi oynuyor. Angus soruyor, "Dinleme partisine geliyor musun?"

"Hangi gece?"

Bu etkinliğe neden katılamayacağıma dair bir bahane bulmaya çalışarak oyalanıyorum. Sullivan, Jessica'nın neredeyse kesin olan korkunç ilk albümüyle alay etme şansını memnuniyetle karşılayabilir ama ben Angus'un kız arkadaşından onlar ayrılana kadar uzak durmayı tercih ederim. Ki bu da her an olabilir.

"Pazar," diyor Angus. "Ooh, keşke yapabilsen, ama-"

"Sana orada ihtiyacım var," diyor açıkça. "Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için. Jessica bu partinin dikkatleri üzerine çekeceğine gerçekten güveniyor. Single'ı Spotify'da umduğu kadar iyi gitmiyor."

"Oh hayır..." Bir yandan da Sully'ye Jessica'nın "yaldızlı ruhunun" cıvıltılı güzelliğinin tadını çıkarmak için bu partiye katılmasına bile gerek olmadığını söylemeyi aklıma not ediyorum.

"Martinique'e söyleyin, saat dörtte orada olsun ve yemek şirketiyle anlaşsın."

"Tamamdır."

Martinique'e kötü haberi vermek için aceleyle yola koyuluyorum, kendimi suçlu hissediyorum çünkü bu genellikle bana verilen türden bir iş.

"Sorun değil," diye iç geçiriyor. "Zaten bu hafta sonu için bir planım yok. Raymond'dan ayrıldım."

"Raymond hangisiydi?"

Martinique'in her iki haftada bir yeni bir erkek arkadaşı oluyor. Sullivan'ın evinde kalmaya başladığımdan beri pek sık sohbet etmediğimiz için bu seferki hakkında pek bir şey duymadım. Çünkü ona söylemek istediğim hiçbir şeyi söyleyemiyorum.

"O ortodontist," diyor Martinique. "Ve tüm sorun da buydu - dişlerimi düzeltirsem ne kadar güzel olacağımı söyleyip duruyordu."

Martinique'in hafifçe içe dönen kesici dişleri var ve çok da güzeller. Dr. Raymond'un ofisine gidip camlarına kötü bir şeyler yazmak istiyorum. "*Ne cüretle benim kusursuz arkadaşımı geliştirmeye çalışırsın!*" gibi bir şey. Ama bu muhtemelen uymaz. Grafitide pek iyi değilimdir. Ya da bir karta son üç harfi sıkıştırmadan "Mutlu Yıllar!" yazmak.

"Belli ki delirmiş."

Martinique gülüyor. "Yani, onlar eğri büğrü."

"Ne olmuş yani? Kim Chiclet dış ister ki? Gülüşün muhteşem!"

Martinique bana yandan sarılıyor ve başını omzuma koyuyor. "Beni takip edip heyecanlandırman için seni kiralayabilir miyim?"

"Angus'un beni zaten bunun için tuttuğundan oldukça eminim." Homurdanıyor. "Fazladan teşvik edilmeye ihtiyacı yok."

"Jessica da öyle." Gerçekten bir pop yıldızı olursa ne kadar çekilmez biri olacağını düşünerek iç geçiriyorum.

"Saat dörtte orada olmam gerekiyorsa artık Raymond'ı partiye getirmemem iyi bir şey sanırım. Yine de arkadaşlık uygulamalarına geri dönmek kötü oldu. Kaydırmaktan çok yoruldum."

"Biliyorsun..." diyorum. "Sullivan'ın kardeşi şehre yeni döndü."

"İkizi mi?" Martinique'in gözleri ilgiyle parlıyor.

"Tek ve biricik. Ya da, sanırım... iki kişiden biri?"

"Ben varım!" Martinique hemen söylüyor.

Gülüyorum. "Daha sana planın ne olduğunu bile söylemedim."

"Sanırım bunun, dangalak erkek arkadaşımın kurtulmak için bu muhteşem kardeşle yatmamla bir ilgisi var."

"Ben de sizi film gösterimine davet edecektim ama eğer bir şekilde sevişme olursa... Kimsenin şikayet edeceğini sanmıyorum. Belki komşular hariç."

"Sen ve Sullivan komşu değil misiniz?"

Duraksıyorum. "Evet, aslında. Ayrıca babaları Merrick de havuz evinde yaşıyor."

"Öyle mi? Babası nasıl biri?" "Huysuz, zeki, komik."

"Yakışıklı mı?" "Çok, aslında."

"Hmm..." Martinique diyor ki, kaşları kalkıyor. Her zaman yaşlı erkeklerden hoşlanmıştır. "Koca bir harem var, değil mi? Paylaştığın için teşekkürler... Seksi baba da partiye geliyor mu?"

"Muhtemelen..." diyorum kıvranan bir rahatsızlıkla. Sullivan'ın Martinique'in babasına asılması konusunda heyecanlanacağını sanmıyorum. Ayrıca, Merrick'in azılı bir alkolik olduğu gerçeğinden bahsetmem gerekiyormuş gibi hissediyorum ama Martinique'e bile ondan bu şekilde bahsetmek istemiyorum. "Ama onun menüde olduğunu sanmıyorum-Merrick... dul."

"Oh, anladım." Martinique bu fikirden hemen vazgeçer. Babası o daha bebekken ölmüş, annesi de bir daha evlenmemiş. "Sorun değil, eğer erkek kardeşi Sullivan'a benziyorsa, o da çok iyidir. Aktörlere de tamamen karşı değilim. En azından bir ilişki için."

"Çok yardımseversin."

"Deniyorum. Ama benden çok fazla var... Lafı açılmışken... Şimdiye kadar Sullivan kirazını patlatmış olmalısın. Nasıldı?"

"Uhh..."

"Aman Tanrım. *Hala onunla yatmadın mı?*"

"Biraz daha sessiz bağırabilir misiniz? Ofiste sizi henüz duymamış birkaç kişi olabilir."

"Özür dilerim," diyor Martinique, aynı yüksek sesle, "ama bu çok çirkin! Daha ne bekliyorsunuz?"

İşin bu kısmından gerçekten ama gerçekten nefret ediyorum.

Martinique benim en iyi arkadaşım. Ona daha önce hiç yalan söylemedim. Sullivan'ın bana bunu yaptırmaması hiç adil değil.

Yine de ona gerçeği söylemeyeceğime söz verdim.

Dilimi ısırarak ve Sully'ye küfrederek, "Biraz oyalandık..." diyorum.

"Hiç yoktan iyidir," diyor Martinique isteksizce. "Gerçi ben Bana söylemek için bu kadar beklediğin için hala sana kızgıyım! Ne oldu? Her şeyi bilmek istiyorum."

"Bu biraz utanç verici..." Yatak odamın kapısını açtığım anı hatırlıyorum, sıcak ve rahatsız ve vibratörümün parçalarına yapışmış, sadece Sullivan'a çarpmak için koşuyorum.

"Mükemmel." Martinique hikayeyi dinlemek için neşeyle masama yerleşti.

Eminim şu anda bir kova patlamış mısıra 50 dolar verirdi.

Martinique kahkahalarla inlerken, ona anlatmama izin verilen her şeyi, yani çoğunlukla seksi kısımları anlatıyorum.

"Ve am yemeyi seviyor mu?" diye iç geçiriyor. "O gerçekten mükemmel. Onun beynini dağıtmadan ne halt ediyorsun? Ondan hoşlandığını biliyorum..."

Başımı sallayarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Sullivan'dan çok hoşlanıyorum. "Ve ondan etkilendiğini biliyorum..."

"Son derece."

Bu kısmı inkar etmenin bir anlamı yok. Ve bunu yapmak zorunda değilim. Sahte erkek arkadaşımdan etkilenmeye hakkım var.

"Sinir mi?" Martinique diyor ki. "Sen sadece dört kişiyle seks yaptığın ve o muhtemelen altı yüz kişiyle yattığı için mi endişelisin?"

muhteşem kadınlar?"

"Daha önce değildim ama şimdi öyleyim, pislik."

Martinique kıs kıs güler. "O yüz, o saç ve o vücutla mı? Ceset sayısının üç haneli olduğu kesin."

Her halükarda Sullivan'la yatmamam gerekiyor, ancak çıkmış olması gereken tüm kadınları ve muhtemelen ne kadar güzel, başarılı ve akıllı olduklarını düşünmek beni bok gibi hissettiriyor.

Trent Borgeeno tarafından terk edildim. Trent berbat biri. Onun için yeterince iyi değilsem, neden Sully'nin benimle gerçekten çıkmak isteyeceğini düşüneyim ki?

Martinique yüzümdeki ifadeyi görüyor ve hemen pişman oluyor.

"Ama kimin umurunda!" diyor inandırıcı olmayan bir şekilde. "Bunun bir önemi yok! Sullivan senin için deli oluyor. Ne yaptığını pek bilmesen ve oral seks tekniğin B+ olsa bile seni sikmeye bayılacak."

"Motivasyon konuşmacısı olarak bir iş bulmalısın."

"Belki de yapmalıyım." Martinique tırnaklarını gömleğine geçiriyor, iğnelemeyi tamamen kaçırıyor.

Cesaretlendirdiğiniz için teşekkür ederim ama Martinique bana tavsiye veremez çünkü gerçekte neler olup bittiğini bilmiyor. Sullivan'ın "belli ki benim için deli olduğunu" düşünüyor çünkü tüm bunların bir aldatmaca olduğunu bilmiyor.

Ona ne yapacağını sormak için gerçeği söylemem gerekirdi. Ve söylemeyeceğime söz verdim.

Başladığım yere geri döndüm; Sullivan'ın tekrar geri çekilmesinin nedeni kendi duygularından mı yoksa sadece benimkilerden mi korkuyor diye merak ediyorum.

THEO

I Bugün Sully'nin Angus'la ilk yalnız kalışı olduğu için kendimi çok gergin hissediyorum. Onu birkaç mülke götürecektir ama Sullivan'ın kendisine ait olanı değil. Onu sona sakladığını söylüyor.

Sully'nin planının dahice mi yoksa çılgınca mı olduğu konusunda hiçbir fikrim yok ama Angus bugün takım elbise giyiyor ve bunun bir anlamı olmalı. Sullivan'ı sevse de nefret etse de Angus belli ki onu etkilemesi gereken biri olarak görüyor.

Angus sabahdan beri ofiste herkese erkek arkadaşımın "artık onun için çalıştığını" ve bunun benim için ne kadar büyük bir iyilik olduğunu anlatarak büyük bir olay yaratıyor.

"Bunun için bana Noel'de ne alacaksın?" Kaşlarını sallıyor.

"Duruma göre değişir. Bunu şirket kartına yazabilir miyim?"

"Şirket kartına nasıl ayak masajı yapacağınızı bilmiyorum."

Angus'un timsah şapkasıyla aynı dokuya sahip ayaklarına dokunma fikri, neredeyse onun protein karışımlarından biri kadar kusma isteği uyandırıyor. Angus'un ayakları Jessica Kate'in çektiği sıkıntılara sempati duymamı sağlayabilecek tek şey.

"Ayaklarına dokunmamı istiyorsan Sully'ye şövalyelik unvanı vermen gerekecek."

"Bitti!" Angus beni ciddi şekilde endişelendiren bir şekilde söylüyor.

"Bu bir şakaydı, şövalyelik için bile ayaklarınızı ovmuyorum."

Angus somurtuyor. "O kadar da kötü
değiller." "Son iki pedikürcünüz işi
bıraktı."

"Sondra taşındı."

"Anaheim'a."

"Otobanda araba kullanmayı sevmediğini
söyledi..." "Nasırlarını tıraş etmekten
hoşlanmıyor."

Angus'u olumsuzlamak çok eğlenceli. Bunu en başından beri
yapmalıyım.

Bu kadar korktuğum şey neydi? Kovulmaktan mı? Kendimi kovmalıyım.

Ne olursa olsun, tüm bunlar bittiğinde, artık Angus Tate için
çalışmayacağım. Sullivan bana bir şey öğrettiyse, o da bundan daha değerli
olduğumdur. Yalancı, okulu bırakmış ve berbat biri olsam bile, kendime
Angus'tan daha çok saygı duyuyorum.

Martinique, Angus'un parti planlamasında onu doğrudan Jessica ile
birlikte çalışmaya zorlaması nedeniyle kötü bir ruh hali içindedir.

"Bana yeşil M&M'leri kaselere dizdiriyor! Ona hepsini tek renk olarak
satın alabileceğini söyledim ama o bunların tadının tuhaf olduğunu
söylüyor."

Jessica yeşili Angus'un sarıdan nefret ettiği gibi seviyor.

"Belki de gerçekten ruh eşidirler."

"Şeytan ve şeytanın metresi," diyor Martinique karanlık bir sesle.

"Angus'un ona şeytanın metresi dediğini duymasına izin verme."

Homurdanıyor. "Jessica *senden* nefret ediyor bu arada, saçma sapan
konuşmayı bırakmıyor.

Yemekte onu gerçekten kızdırmış olmalısın."

Sullivan'ın elini onun göğsünden çektiği anı düşünüyorum ve içimde
sıcak bir zafer duygusu hissediyorum.

"Eğer Jessica Kate benim hakkımda iyi düşüncelere sahip olsaydı, işte o
zaman endişelenirdim. İnsanların benim hakkımda ne düşündüğünü sadece
onlara hayran olduğumda önemserim."

"Buna ben de dahil miyim?" Martinique kirpiklerini
kırıştırıyor. "Herkesten çok sen."

"Bence sen harikası. Ve bunu sadece M&M'leri ayırmama yardım
etmen için söylemiyorum."

"Yine de sana yardım
edeceğim." "Tanrıya
şükür," diye iç geçiriyor.

SULLY, Angus'u almak için öğlen gelir.

Bu noktada, ofisteki neredeyse herkes erkek arkadaşına bakmak için masalarının etrafında dolanıyor.

"Aman Tanrım!" Muhasebeci Leanne diyor ki. "Aynı o aktöre benziyor! Seni aldatacağından endişelenmiyor musun?"

Ben daha çok etrafımda gördüğüm şaşkın ifadelerle ilgileniyorum. Tek bir kişi bile "*Ne şanslı adam...*" demiyor.

Sullivan'la çıkmak ego için pek de kolay değil. Ta ki benimle göz göze gelip tüm yüzü aydınlanana ve odanın diğer ucuna doğru adım atana kadar. O zaman kendimi bir milyon dolar gibi hissediyorum.

Beni kollarına alıp sarılıncaya kadar durmadan bakan gözlerin arasından geçip gidiyor. Bana iffetli bir öpücük veriyor ve "Bugün seni çok özledim" diyerek beni yere bırakıyor.

Her şeyin bir gösteri olması mümkün. Hatta muhtemel. Ama o anda tehlikeli bir seçim yapıyorum:

Tamamen gerçekmiş gibi davranıyorum.

Sully'nin gözlerine bakıyorum ve bir dakikalığına da olsa yüzündeki sıcaklığın, heyecanının, hâlâ kollarımı kavrayan ellerinin yüzde yüz gerçek olduğunu düşünmeye çalışıyorum. Sullivan'ın beni umutsuzca sevdiğini ve üç saatlik ayrılığın beni görmek için gerçekten acı çekmesine neden olduğunu varsayıyorum.

Eroini hiç denemedim ama onun karanlık gözlerine baktığımda vücuduma dolan oksitosin de aynı şey olmalı. Teslim olduğum an, zaten kaybettiğimi biliyorum. Uyuşturucuya hayır deyin çocuklar... Sadece bir vuruş sizi sonsuza dek bağlayabilir.

"Ben de seni özledim." dedim.

Ve daha da kötü bir şey oluyor. Yalan söylemediğimi fark ediyorum. Abartmadığımı bile.

Sully'yi özledim ve onu gördüğüme çok sevindim.

Tenin ve tıraş kreminin kokusu bana dopamin veriyor. Yüzündeki şeytani ifade aklımı başımdan alıyor. Birden Angus'la gezisine gitmediğim için kıskanıyorum çünkü Sullivan'ı çalışırken izlemeyi seviyorum.

Ve tüm ofisin izlediğini ve bunun tamamen uygunsuz olduğunu bilmeme rağmen, yüzünü ellerimin arasına alıp onu öpüyorum. Onu öpüyorum çünkü istiyorum. Çünkü buna *ihtiyacım var*. Ve bu benim tek şansım olabilir.

Sullivan'ın kolları sırtıma dolandı. Elleri saçlarımin arasına giriyor. Vücutlarımız birbirine bastırıyor.

Sadece birkaç saniye, ama tutku, yoğunluk, orantısız. Ayrıldığımızda Sullivan'ın yüzü kızarmış, kalbim hızla çarpıyor ve Martinik bize kükrüyor.

"Siz ikinizin OnlyFans'ı var mı? Kaydolmaya hazırım."

"Özür dilerim," diyorum utanarak. Meslektaşlarımdan mı yoksa Sullivan'dan mı özür dilediğimden emin değilim.

Angus'un yüzündeki ifadeyi okumak zor. Sabitlenmiş, üzgün görünüyor ama başka bir şey de var... neredeyse özlem gibi görünen bir şey.

Angus'un benden etkilendiğini sanmıyorum, ciddi bir şekilde değil-bana her zaman bir işçi gibi davrandı, bir aday gibi değil. Ama yine de güçlü bir şekilde kışkırdığını düşünmeye başlıyorum. Tam olarak beni değil ama Sullivan'la aramda var olduğunu düşündüğü şeyi.

Hiç sahip olmadığı tek şey, ona gerçekten tapan biri. "Whew." Sully alnını siliyormuş gibi yapıyor. "Hatırlat da seni ziyaret edeyim. öğle yemeklerinde daha sık."

"Keşke yapsan." Ellerimi gülünç derecede duygusal bir şekilde göğsüne koydum.

Angus için rol yapıyorum ama aynı zamanda derinlere de atladım. Sully'ye onu seviyormuşum gibi bakarken kendime metot oyunculuğu yaptığımı söylüyorum. Onun parfümünden derin, baş döndürücü nefesler alırken.

Bu iyi. Kesinlikle sorun yok. Sadece birkaç nefes daha...

"Pekâlâ, ayrılın," diye homurdanıyor Angus. "Gitme zamanı."

"Akşama görüşürüz," diyor Sully, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve yanağıma son bir öpücük konduruyor. Ancak o zaman tüm dikkatini Angus'a çeviriyor. "Sıraya girmiş harika yerlerim var."

"Umarım öyledir. Corgus'un bana gösterdikleri bok gibiydi. Bezos'un özensiz saniyeleri mi? Önce beni öldür."

Sully gözümü yakalıyor ve bana onaylayan bir göz kırpmıyor. Neredeyse gururdan patlayacaktım.

Onlar gittikten sonra Martinique iki eliyle kolumu tutuyor. "Evet, kesinlikle kardeşiyle çıkacağım. Aynı mı demiştin? Her şeyiyle mi?"

"Reese biraz daha dağınık."

"Mükemmel," diyor Martinique sakın bir şekilde. "Ben lanet olası bir pasağım."

SULLY beni muhtemelen Angus'la geç saate kadar dışarıda olacağı konusunda uyardı, bu yüzden işten sonra kendimi eve bıraktım ve muhtemelen sadece Merrick ve benim olacağımız akşam yemeğini planlamaya başladım-Reese bir oyuncu seçiminde.

Merrick'i havuzun dibinde gömleksiz ve pis bir halde buluyorum, kenarda kocaman bir ot yığını var. Kıyafetlerimi değiştirip daha temiz bir şeyler giydim ve ona yardım etmek için aşağı indim.

Merrick beni durdurmaya çalışmıyor - ellerimle çalışmayı en az onun kadar sevdiğimin farkında. Bana bir çift bahçe eldiveni verdi ve ilk bir saat boyunca arkadaşça bir sessizlik içinde çalıştık, tek ses homurdanmalarımızın, ayak sürçmelerimizin ve damlayan terimizin yumuşak temposuydu.

Merrick her zamankinden daha yavaş görünüyor, sırtından ter akıyor, köklü bir otu daha koparıırken elleri titriyor.

Yine de güneş çitlere doğru alçaldığında havuzun tamamını temizlemiş oluyoruz.

"Tamir edecek misin?" Ben soruyorum. "Aslında içine biraz su koyacak mısın?" "Eğer yaparsam Sully ile yüzmeye gider misiniz?"

"Tabii ki!"

"O zaman yaparım." Küreğinin sapına yaslanmış, kolunun tersiyle alnını siliyor. Saçlarındaki altın çizgiler geç güneşte parlıyor. Fındık kahvesi bronzluğuna karşı kollarındaki saçlar da altın renginde. Göğsü ve kolları bir hafta öncesine göre biraz daha dolgun, biraz daha az bitkin görünüyor. Mavi gözleri berrak.

Yine de yüzü... yüzü kederle dolu.

Merrick sessizce, "Bunu uzun zaman önce yapmalıydım." der.

"Bunu yapmak için ikinci en iyi zaman bugün."

"Hayır, değil." Utanarak başını sallıyor. "İkinci en iyi zaman biraz daha kısa bir süre önce olabilirdi."

Etrafına bakıyor, bahçede ve evde hâlâ çok fazla çalışma yapılması gerekiyor - duvarlar lekeli, çatıda kiremitler eksik, her yerde sarmaşık ve kudzu büyüyor, havuz evini yutuyor.

"Hiçbir mazeretim yok," diyor sefilce. "Ben lanet olası bir yüz karasıyım. Stella benden utanırdı. Bunun olmasına izin verdiğime asla inanmazdı. Çocuklara bunu yapacağıma..."

Kalbim kırılıyor ve ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden doğru olduğunu bildiğim şeyi söylüyorum:

"O çocuklar seni seviyor. Sullivan seni *seviyor*. Senden asla utanmaz."

"Sully..." Merrick oğlunun adını öylesine acı verici bir sevgiyle söylüyor ki, gözlerimi kırptırsam da gözyaşlarımı tutamıyorum. "Sully çok daha iyisini hak ediyor."

Elleri küreğin sapını parmak eklemleri bembeyaz olana kadar kavıyor ve umutsuzca içinde tutmaya çalıştığı şey yüzünden omuzları titriyor.

"Her şey Sully'nin üzerine kaldı. Çocuklarımın yanında olmalıydım, bunun için kendimi asla affetmeyeceğim."

Merrick başını eğiyor ve küreği de bırakıyor, elleri yüzünü kapatıyor. Düşünmeden, neden bahsettiğini bile bilmeden kollarımı ona doluyorum ve Merrick dağılıyor.

Çimentoya batıyor ve ben de batıyorum, hala ona tutunuyorum, sanki onu sarsacakmış gibi hissettiren hıçkırıklarla onu bir şekilde bir arada tutabilirmişim gibi.

"Yaptığım şey için kendimi asla ama asla affetmeyeceğim. Bana ihtiyaçları vardı. İkimizi de kaybetmemeliydiler. Ve eve döndüğümde, ne kadar zor geçtiğinin, ne kadar korkunç olduğunun kanıtı... Her yerde, etrafımda görebiliyordum ve bu bunalıcıydı. Burayı düzeltmeye çalışmak, eskisi gibi yapmaya çalışmak... imkansız ve hatta yanlış görünüyordu. Çünkü asla eskisi gibi olamazdı, onsuz olmazdı. Düzeltmeye çalışmak bile bir yalandı. Ama yapmalıydım, yapmalıydım... neden bu şekilde yaşamalarına izin verdim?"

Merrick'i tutuyorum, teninin dumanlı kokusunu alıyorum, biraz Sullivan'inki gibi, biraz da hafif burbon kokusu yüzünden babamınki gibi.

"Sorun yok," diye mırıldanıyorum, sırtını okşayarak. "Her şey yoluna girecek."

Anladığım kadarıyla Merrick, karısının ölümünden sonra bir süre hapiste kalmış ve bu yüzden kendini çok suçlu hissediyor.

"Stella benim için her şey demektir... ama kontrolümü kaybettim... Oğullarım için burada yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum..."

Belki de sormamalıyım, ama bilmek zorundayım. "Ne oldu?"

Sesi boğuk ve kollarının çukurundan boğuk çıkıyor. "Onu kovaladım, Stella'yı benden aldığı için boğazını sıktım."

Şimdi anlıyorum... Kapıdaki sapık. Merrick onu öldürmüş olmalı.

Bu da Sully'nin henüz on sekiz yaşındayken bir süreliğine annesini ve babasını kaybettiği anlamına geliyor.

Merrick'e tüm gücümle sarıldım. "Gitmek istemedin. Mümkün olduğunca çabuk eve geldin. Babam eve hiç gelmedi. O bir alkolikti. Annemi aldatır, kalbini kırardı. Bana yalan söyler ve beni hayal kırıklığına uğrattı. Ve tüm bunlardan sonra, ondan asıl nefret ettiğim şey terk etmesi. Bizi terk etti, umursamadı. Beni sevmediğini bilerek beni terk etmesindense, korkunç bir adam olarak orada olmasını tercih ederdim."

"Ama onları bıraktım..." Merrick inliyor.

"Oğullarınızı terk etmediniz, annelerinin intikamını aldınız. Ve bunun için seni çoktan affettiler. Oğullarınız güçlü ve yetenekli çünkü siz ve Stella birbirinizi sevdiniz ve iyi adamlar yetiştirdiniz. Senin sayende kendi başlarının çaresine bakabildiler. Bakın ne kadar iyi bir iş yaptınız; karınız için onların tadını çıkararak ona şeref verdiniz."

"Yapamam," diye hıçkırır. "Onları hayal kırıklığına uğrattım. Onları hayal kırıklığına uğrattım."

Bana ne oluyor bilmiyorum. Belki de Sullivan'ın yüzünde gördüğüm stres ve acıdır. Belki de bu hafta hissetmesine zar zor izin verdiği umuttur. Belki de kendi babama olan kızgınlığımdır.

Merrick'i omuzlarından tutup yüzüme bakmaya zorluyorum ve neredeyse onu sarsıyorum.

"O zaman onları hayal kırıklığına uğratmayı bırak!" Havlıyorum. "Sullivan daha önce ne olduğunu umursamıyor, beni duyuyor musun? O seni seviyor! Seni o kadar çok seviyor ki! Önemsediği tek şey senin yeniden güvende ve sağlıklı olman. Eğer onu önemsiyorsan, kendini cezalandırmayı bırakırsın."

Merrick şu anda kesinlikle kan çanağına dönmüş gözleriyle bana göz kırpmıyor, ama alkolden değil, gözyaşlarından.

Sefil bir şekilde, "Bunu yapamam. Pek çok kez başarısız oldum. Ben zayıfım." "Oğulların hakkında hissettiklerinde zayıflık yok. Bunu Kendiniz için yapamıyorsanız onlar için yapın."

Bunu söylemek bana acı veriyor. Babam beni değişecek kadar sevmedi. Beni kalacak kadar bile sevmedi.

Ama Merrick babamdan farklı. Kendim gördüm.

Oğullarını seviyor. Ve sevgi güçlü bir motivasyon kaynağıdır.

"Çalışmaya istekli olan herkes kendisiyle ilgili istediği her şeyi değiştirebilir. Bana bakın, korkak küçük bir fareydim, şimdi bir milyarder dolandırıyorum. Beş parasız bir kaltaktım, ama kendi restoranımı açacağım. Yalnız bir eziktim, ama şimdi... tanıdığım en seksi insanla arkadaş oldum."

Yüzü gözyaşlarıyla şişmiş olsa bile, Merrick bununla alay etmek zorunda.

"Arkadaşlar," diye homurdanıyor. "Siz ikiniz çok gülünçsünüz."
Merrick hakkında konuşuyor olmamız gerekirken umut göğsümde
sıçrıyor.

"Sully'nin benden hoşlandığını mı düşünüyorsun?"

Ben çıplak bir şekilde şeffafım ama Merrick nazik. Ayağa kalkıyor ve
bana yardım etmek için elini uzatıyor.

"Senin için deli oluyor, evlat."

Şimdi saf sevinçten ağlayabilirim.

Bunu Merrick'ten duymak Martinique'ten duymaktan çok daha anlamlı
- Merrick bizi rol yapmadığımız zamanlarda da görüyor.

Ve oğlunu tanıyor. Yani Merrick sadece kibarlık yapmıyorsa... belki,
sadece belki... doğru olabilir mi?

Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini görmesinden korkuyorum. Bunu
hissetmekten bile korkuyorum.

Bu yüzden, hiçbir zaman "havalı" olmaya yakın bir şey olmamış olsam
da havalı davranmaya çalışıyorum.

"Güzel," diyorum. "Çünkü, bilirsin... Ben de ondan

hoşlanıyorum." Merrick sonunda kahkaha olduğunu anladığım

yumuşak bir ses çıkarıyor. "Biliyorum evlat. Çok belli ediyorsun."

SULLY

T Angus'la ilk gezimiz umduğumdan da iyi geçti. Onu uygun olabilecek birkaç mülke götürdüm. Onlardan birini almaya karar verirse, iyi bir komisyon alacağım. Ama asıl amaç ona arazimi satmak için. Eğer o balınayı yakalayabilirsem, neredeyse 12 milyon doları cebe indireceğim.

Araziyi ucuza aldım ama dilenebileceğim, ödünç alabileceğim ya da çalabileceğim her kaldıraç dolarını maksimuma çıkarmak zorunda kaldım. Gırtlığıma kadar ipotekliyim, yıkıcı ödemelerle daha uzun süre ayakta kalamayacağım. Angus'la bu işi bir ay içinde bitirmem gerekiyor.

İşin asıl püf noktası Angus'un başkasını değil *benim* arazimi seçmesini sağlamak olacak ve Theo da burada devreye giriyor. Araziyi Theo'nun zihnine bağlamalıyım ki araziye almak zorundaymış gibi hissetsin. Böylece sonunda her şeyi alıyormuş gibi hissedecek.

Riskli bir oyun ama şu ana kadar Angus'u tam istediğim yere getirdim. Dışarıda olduğumuz süre boyunca Theo ve benim ilişkimiz hakkında sorular sormayı bırakmadı.

Tiksintimi körüklerken bile beni eğlendiriyor. Angus dört yıl boyunca Theo'yu yanında çalıştırdı ve onu hiç umursamadı. Şimdi başkasının onu istediğini düşündüğü için takıntılı hale geldi.

Bu klasik yemlikteki köpek psikolojisi ve tam da beklediğim şeydi ama yine de beni sinirlendiriyor. Sadece şimdi Theo'yu çektim

çamurdan çıkarıp temizledikten sonra Angus tüm bu süre boyunca ayaklarının altında bir elmas çiğnediğini fark etti.

Onun ısıldamasına izin vermeyi seviyorum. Angus orada olmayacak olsa da Reese'in galası için ona yeni bir elbise aldım. Bu sadece benim içindi, denediğinde yüzündeki gülümsemeyi görmek için.

Theo odamdaki aynanın önünde dönüyor, ki bu ayna annemle babamın eski odası dışında evdeki tek boy aynası. Elbise 50'lerin silüetine sahip ve onun üzerinde çok güzel duruyor. Onun havasına uyması için düğmeli bir dede gömleği giyiyorum.

"Bayıldım!" Theo ısıltılı gülümsüyor.

Onu mutlu etmek çok kolay. Onu gülümsetecek şeyler yapmadan duramıyorum.

Yatağın üzerine yeni bir yığın gerilim romanı koydum. "Anneminkilerin hepsini yaktığından beri."

"Hepsi değil..." Theo kitaplara suçlu ve aç bir bakış atıyor. "Ama bir hafta içinde itiraf etmek istediğimden daha fazla."

Gerilim romanlarına saldırıyor, tanıtım yazılarını yutuyor.

"Katil ev kadınları! Ve bu da bir şifre kırıcı hakkında... ve bir tanesi Alaska'da geçiyor! Bunları okumak için sabırsızlanıyorum!" Kollarını bana doluyor ve yanağını göğsüme bastırıp başını çenemin altına sıkıştırarak bana sarılıyor. "Beni şımartıyorsun."

Kollarıma yapboz parçaları gibi sığıyor. Onu böyle tutuyorum, gözlerimi kapatıyorum, içime çekiyorum.

Ve sonra.

Korku patlar, her şeyi ısıltılı siyah mürekkeple kaplar. Mutluluk tehlikelidir.

Hiç de öyle olmadığı halde her şeyi parlak, ısıltılı ve güvenli gösteriyor.

Theo'nun bu andaki sevimliliği, bana bakışı, mavi gözleri, kalp şeklindeki yüzü, kollarımdaki bir sevgililer günü gibi, beni aniden korkutuyor. Birini böyle sevdiğinizde neler olduğunu biliyorum.

Onu bırakıyorum ve geri çekiliyorum. Ani oldu; merakla bana göz kırptı. Boşluğu doldurmak için bir şey, herhangi bir şey söylüyorum.

"Reese'in bu şeyine gelmeniz çok hoş. Seni uyarmalıyım, kötü olabilir..."

"Atlı polislerin ata binmesinden daha mı kötü?" Theo gülüyor.

O aptal şakayı hatırlamış olması yüzümde yanlış bir ifadenin oluşmasına neden oldu. Onunla birlikte gülüyor olmam gerekiyordu. Onun yerine, ben

sertçe yutkundu. "Hayır, haklısın, bundan daha kötü bir şey olamaz, iyi olacağız."

Theo koluma giriyor, benimle arabaya doğru yürüyor.

Ben arızalı bir robotum, tüm sistemlerim kısa devre yapıyor, yanıp sönüyor.

Bu bir randevu.

Bu bir randevu değil.

O benim kız arkadaşım.

O senin kız arkadaşın değil.

Hissettiklerim çok fazla, söyleyebileceklerim ise çok az.

İyi ki arabanın üstünü açmışım çünkü aksi takdirde terleyeceğimi biliyorum. Kadranları çeviriyorum, ilk temiz şarkının çalmasına izin veriyorum. Hoparlörlerden *cennet akıyor*. Theo başını koltuğa yaslıyor ve bana gülümsüyor.

Elim ensesine düşüyor. Theo bana bir kedi gibi yavaşça göz kırpmıyor, sıcak ve uykulu. Başparmağımı boynunun dibindeki gerginlik eriyene kadar hafifçe ovuyorum.

Amerika'nın en görkemli otoyolu olan Pasifik Sahil Otoyolu'ndan aşağı doğru gidiyoruz; burayı diğerlerinin karşısına koyarım. Gün batımında yola çıkın ve sahilin turuncu ve kırmızının eriyen tonlarında alev almadan önce pastel turkuaz ve leylakla yıkandığını görün.

Theo'nun teni bir inci gibi her rengi yansıtıyor, gözleri okyanus kadar berrak. Ona gizlice bakmaktan kendimi alamıyorum, tıpkı gökyüzü gibi onun da sadece bir kez bu şekilde görüneceğini biliyorum.

Eli benimkine girdi. Parmaklarımızı birbirine kenetliyor ve sıkıyor. "Gergin misin? Reese için mi?"

Nefesimi bıraktım ve gerçeği itiraf ettim. "Çok gerginim. Eğer bu şey yüzünde patlarsa-"

"Olmayacak."

Sesi çok emin geliyor.

"Eğer bu değilse, bir sonraki şey olacak," diyor Theo sessiz bir güvenle. "Reese'in tüm sahne malzemeleriyle doğaçlama yaptığı birinci sınıf gösterisini hatırlıyor musun? Öğretmenler bile altlarına işemişti, müdürü yuvarlamıştı... *Rocko Rocks'*i aldığı anda hiçbirimiz şaşırmadık! Reese bir konuda haklı... O ekran için yaratılmış."

Theo size onun hissettiklerini hissettiriyor.

Reese'e inanıyor. Bana inanıyor. Bu gecenin çok güzel olacağını düşünüyor ve belki de öyledir... Çünkü bulunduğu yerden çok güzel görünüyor.

Oturuyorum.

Sahil arkasından akıp gidiyor, Theo'nun siyah saçları rüzgârda canlanıyor.

Ciğerlerimizdeki tuzlu hava, araba kullanıyormuşuz gibi değil, yelken açıyormuşuz gibi hissettiriyor.

"Sanırım onun başarılı olmasını ondan daha çok istiyorum. Bu nasıl oldu? Bu kadar yatırım yapmak istemiyorum."

Şaka gibi söyledim. Gülerек söyledim. Ama Theo içimi gördü.

"Ona iyi bak," diyor basitçe, parmakları benimkileri kavrarken. İyi ya da kötü, ne zaman Theo Mahoney ile göz göze gelsem,

Her zaman içimi görebildi.

"Babanla birlikte havuzu temizliyorduk," diyor usulca. "Bana gönderildiği zaman neler olduğunu anlattı. Nasıl yalnız bırakıldığını-"

"Ben iyidim," diyorum sertçe. "Biz iyidik." "Baban hissediyor-"

"Nasıl hissettiğini biliyorum, ne kadar kötü hissettiğini biliyorum. Suçluluk duygusunun onu hapisanede öldüreceğini düşünmüştüm. Şu anda onu yavaş yavaş öldürüyor."

Elini bu kadar sıkı tutmak istememiştim. Yüzündeki acıyı görünce parmaklarını bıraktım.

Onun yerine ellerim titremesin diye direksiyonu tutuyorum.

"İşte bu yüzden yaptığım her şeyi yapıyorum... ona iyi olduğumu, iyi olduğumuzu, harika olduğumuzu göstermek için. Çünkü geliştığımızı görürse, kendini incitmeye devam etmek zorunda kalmaz..."

Kelimeler çok hızlı dökülüyor. Kollarım direksiyonda kaskatı, tüm vücudum tahta gibi sert, acı verici, sıkı...

"Herkesle ilgilenen kişi ben olmamalıydım. Ben berbat biriydim, pisliktim. Beni tanıyordun... nasıl biri olduğumu biliyorsun."

Theo'nun yumuşak eli bacağıma dokunuyor.

Geri kalan her yerim de yumuşuyor, çok sert ve tahta gibi görünen tüm parçalarım.

"Olacak," diyor. "Reese aşısını olacak. Baban iyileşecek.

Ve sen asla bir pislik olmadın, Sully." Theo ne olduğumu biliyor.

Agresif. Kızgın. Annem ölmeden önce bile.

Kardeşimin omzundaki meleği dengelemek için içimde her zaman bir şeytan vardı. Gençlik yıllarımda, şeytan beni ele geçirdi.

O zamanki davranışlarımdan utanıyorum. Kendimi kontrol edemiyordum. Theo'nun elini tuttum, bu sefer nazıkçe.

"Özür dilerim. Sana nasıl davrandığım için."

Bana bakıyor, gözleri kocaman ve ıslıl ıslıl. Birbirine bağlı ellerimizi kaldırıyor ve dudaklarını avucuma bastırıyor, öpücüğü kapatır gibi elimi kapatıyor.

"Teşekkür ederim," diyor. "Bu çok uzun zaman önceydi ve hiç önemi yok ama yine de kendimi iyi hissetmemi sağlıyor. Bu aptalca mı?"

"Hayır." Ona gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Komik değil mi..." diyor Theo usulca, teni sudan süzülen gümüşü ışıktaki parlıyor, gözleri derin ve gölgeli. "Senden korkuyordum. Ama o zaman bile tek istediğim benimle konuşmandı..."

Elini şakacı bir şekilde kalçamda aşağı yukarı gezdiriyor.

Alacakaranlıkta, saçları arkaya toplanmış, genç ve nemli görünüyor ve her zamankinden daha çok tanıdığım Theo'ya benziyor, utangaç, narin ve ah, çok cazip...

Eski Sully gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Kısık ve boğuk bir sesle, "Şu askılı mavi elbiseyi giydiğinde, Trigonometri dersinde bir saat boyunca sırtına bakardım," diyorum.

Theo koltuğunda kayıyor, dizlerini birbirine bastırıyor. "Bir keresinde koridorda bana çarpmıştın-"

"Affedersiniz," diye araya giriyorum. "Ama *bana* çarptınız."

"Her kimse..." diyor Theo gülümseyerek. "Bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

Dün gibi hatırlıyorum. Ter, spor ayakkabı ve Abercrombie kolonyasının kokusu aniden başka bir şeyle kesildi -tatlı, sıcak ve lezzetli. Onunla çarpıştım ve o kollarımda kızarıp titreyerek kitapları ve kâğıtları karıştırırken, Theo Mahoney'nin yumuşak ve şaşırtıcı derecede şehvetli bedenini tuttuğumu fark ettim.

Bir oyuncak bebek gibi, diye düşündüm, yakından teninin porselen berraklığı, kalın, koyu kirpikleri, yanaklarını kızartan pembe renk tonu karşısında irkildim. Bazı insanlar sizi odanın öbür ucundan bile ürkütür; Theo, bir büyüteç mesafesinde ne kadar güzel görüldüğüyle beni şok etti.

"Dikkatli ol Mahoney, bu ikinci aşamaydı."

gibi hırıltılı bir cümleyle gitmesine izin verdim.

Sanki hiç zaman geçmemiş gibi aynı sesle çıkıyor. Theo titriyor, gözleri son ışıktaki parlıyor.

"Doğru," diyor. "Aynen böyle demiştin."

"Neden böyle bir pislik oldum?"

Agresif olmaya gerek yoktu. Ama şimdi yine duyuyorum, ses tonum değişiyor... *Dikkatli ol Mahoney*... İçimden çıkardığı o arzu...

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Theo diyor ki.

Parmak uçları kalçamda bir aşağı bir yukarı dans ediyor.

"O gecenin ilerleyen saatlerinde, yatakta... ilk kez o zaman... bilirsin işte."

Dolaşan parmaklarını yakalayıp avucumun içinde sıkıca kavriyorum.

"Ciddi misin sen?"

"Ah, evet," diyor Theo, rengi pembeleşerek.

"İlk deneyimini... beni düşünerek mi yaşadın?" "Şey... elinin göğsümün üzerine indiğini düşünerek."

"Bu el mi?" Elbisesinin önünden içeri sokup sıcak, çıplak göğsünü avuçluyorum. Sol göğsü, daha önce dokunduğum göğüsle aynı.

Ve evet, tabii ki ani ve kışkırtıcı yumuşaklığı hatırlıyorum, hatta ne kadar beklenmedik olduğu için, bir anda elime gelen bir göğsü. Tahrik bir çekiç darbesi gibi çarpmıştı. Kalabalık bir koridorda olmasaydık kim bilir ne yapardım...

Şimdi sadece bir arabanın içindeyiz. Başparmağımı üzerinde gezdirirken Theo'nun meme ucu sert, sıcak ve kaskatı.

Kolum göğsüne uzanıyor ve onu koltuğa sabitliyor. Gözleri sanki savaşa kilitlenmişiz gibi benimkilerle buluşuyor. Meme ucunu parmağımın başparmağı arasında sıkıştırıyorum. Theo'nun dudakları aralanıyor, hızlı ve sık nefes alıyor.

"Yapamayız," diyorum gözleri parlarken, koltuğa yaslanıp kıvranırken.

"Kesinlikle hayır..." Theo yanağını omzuma bastırarak, göğsü avucumu dolduracak şekilde sırtını eğerek söylüyor. "Yapmamalıyız."

Bana doğru eğiliyor ve elim vücudunun yumuşaklığından aşağıya, kucağına doğru iniyor...

Gözlerimi yoldan ayırmıyorum, sanki bu ona istediğim her yerde dokunabileceğim anlamına geliyormuş gibi. Sanki bakmadığım sürece kuralları ihlal etmiyormuşum gibi.

Parmak uçlarım uyluğunun iç kısmının ipeksi yumuşaklığında kayıyor. Theo koltuğunda kayıyor, dizleri hafifçe ayrılıyor.

Parmaklarım biraz daha yukarı çalıyor ve çok ilginç bir şey keşfediyorum...

İyi kız Theo Mahoney iç çamaşırı giymiyor.

Kuku dudaklarının kadife yumuşaklığı en nefis sürpriz. Parmak uçlarımı ileri geri kaydırıyorum... ıslaklık yağ gibi akıyor.

"Bunu kesinlikle yapmamamız gerekiyor..." Başparmağımı klitorisinin yumuşak, kaygan düğmesinin üzerine sürüyorum.

Theo'nun sesi yumuşak ve hülyalı, ifadesi de hemen hemen aynı.

"Bu iyi," diyor. "Bunu sözleşmeye koymalıyız, seks dışında her şey..."

Başparmağım yumuşak daireler çizerek okşamaya devam ediyor. "Seks dışında her şey tamamen seviyeli mi?"

Theo yavaş ve uykulu bir şekilde başını sallıyor. "Sanırım öyle. Küçük bir şakalaşmadan kimse zarar görmez..."

"O zaman sana sadece bir tane versem iyi olur..." Ben de diyorum ki.

"Şans için..."

Onu usulca ovuyorum, parmaklarımın altında canlanan, titreyen, sıkılan, bana Theo'nun dokunulmaktan nasıl hoşlandığına dair her şeyi anlatan o ıslak ve eriyen amcığı, tam orada, elimin altında...

İkimiz de bunun sözleşmede olmadığını ve muhtemelen olmaması gerektiğini bilmemize rağmen, Theo'yu yolcu koltuğuna oturtuyorum, cildinin kızarmasını, gözlerinin parlamasını, kalçalarının sıkılmasını, başının geriye eğilmesini ve gözlerimi ondan alamadığım için okyanusa düşme ihtimalimiz çok yüksek olana kadar her titreyen nefes alışını izliyorum.

İşim bittiğinde nefes nefese kalmış, iki eliyle bileğimi kavlıyor. Yanakları parlıyor ve saçları çok daha az düzenli.

Yan aynada kendini görüyor ve gülüyor. "Herkes bana bir kez bakacak ve anlayacak."

"Yeni sıkılmış gibi kızardın, değil mi?"

Sinirlenmeye başladı. "Umarım pembeleşmemişimdir..."

"Theo..." Elini dudaklarıma götürüp öpüyorum. "Mükemmel görünüyorsun."

Öyle yapıyor. Ama bunu yapmamalıydım çünkü ona dokunmak için kullandığım elin aynısıydı ve Theo'nun amı gibi kokuyordu. Şimdi yirmi saniye içinde sinemaya girmemiz gerekirken daha da tahrik oldum.

Theo da tiyatronun bu kadar hızlı geleceğini beklemiyordu. Aceleyle saçını düzeltmeye çalışır.

Kamera ışıkları yanıp sönüyor. Ünlü yüzlerin sayısı Atlı Polis gösterisindekinden çok daha fazla.

"Şuna bak!" Ben de diyorum ki. "Gerçek bir kırmızı halı."

"Olabilir mi?" Theo'nun yüzüne bir sırıtma yayılır. "Bu gerçekten olabilir mi?"

"Sakın söyleme," diye araya giriyorum. "Uğursuzluk getirme."

Onun yerine, Theo elini tekrar benimkinin içine soktu.

Haliya adımımızı attığımızda, yanıp sönen ışıklar bizi kör ediyor.

"Reese, Reese!" ve "Rocko!" bağırışları kardeşimle karıştırıldığını gösteriyor. Ona katıldığımda bir şaşkınlık ve şaşkınlık dalgası var, ardından yeni bir kamera flaşı patlaması.

Kardeşimin sırtışı yüzünü yarıyor. Bundan sonra hiçbir şey olmasa bile, en azından şu anda Reese'in mutlu olduğunu biliyorum.

Theo'yu kollarının arasına alır ve ona sarılır. "Bütün bunlara inanabiliyor musun? Pilot bölümü görene kadar bekle Theo, çok harika. Karakterimin trajik bir geçmişi var, ikinci sezona kadar öğrenemeyeceksin ama gerçekten karanlık şeyler, bu yüzden kendini kötü hissettiğinde böyle davranıyor-"

"İki saniye sonra izleyeceğiz," diye hatırlatıyorum ona.

"Biliyorum, sadece sahneyi hazırlıyorum..."

Sinemanın ışıkları sönerken yüksek sesle "Şşşt," diyorum. Reese bir çocuk kadar neşeli bir şekilde yerine oturdu.

Gösteri başlayana kadar ben de oldukça heyecanlıydım ve kardeşimin beni bir kez daha muhteşem bir şekilde becermek için bir yol bulunduğunu fark ettim.

THEO

Tşıklar sönüyor, salon karanlığa gömülüyor ama sessizliğe gömülmüyor çünkü gala tıklım tıklım dolu ve oyuncuların çoğu hâlâ konuklarıyla heyecanla sohbet ediyor. Ancak bölüm başladığında son fısıldayanları da susturmak için.

Sully ve Reese'in arasında oturuyorum, oldukça bunaltıcı bir çift kitap ayracı. Sullivan tek başına yeterince korkutucu ve Reese daha arkadaş canlısı bir varlık olsa da, kardeşine benzediği ve benzemediği yönler kafa karıştırıcı olabilir.

Martinique, Jessica'nın görevlerinin onu randevusundan alıkoymasına çok sinirlenmiştir. Reese de dinleme partisine katılacağı için, onunla tanışmak için sadece birkaç gün daha beklemek zorunda.

Merrick de aynı şekilde hastalığını öne sürerek iptal etti. Sully bunun sadece bir mazeret olduğunu düşünüyor gibiydi - anlaşılan babasının en küçük sosyal etkinliklere bile katılmasını sağlamak dış çekmek gibi bir şey. Sanırım gösterişli bir gala onun için hayal edilebilecek en kötü şey; karısıyla birlikte aynı tür etkinliklere katıldığı acı tatlı anıları canlandıracağından eminim.

Ama bu sefer bunun bir bahane olduğunu sanmıyorum. Geçen gün havuzu temizlemeyi bitirdiğimizde gerçekten bitkin ve hasta görünüyordu.

Reese ise bunun tam tersidir; o kadar heyecanlıdır ki gecesini mahvetmek için zombi kıyametine yakın bir şey gerekir.

Sully sevimli bir şekilde gergin. Bence kardeşinin şovunun ikinci sezonunu garantilemek için böbreğini bile verir.

İlk çekimden itibaren organ bağışına gerek kalmayacağını hissediyorum. Pilot çok etkileyici.

Yemyeşil, kanlı ve dramatik. Reese, Roma zırhı içinde neredeyse tanınmaz halde; farkına varmam için beni dürtmesi ve ekranda kendini göstermesi gerekiyor.

"Bu çok garip..." Nefesimin altında Sully'ye söylüyorum. "Sana benziyor." "Bazıları neredeyse tıpatıp benzediğini söylüyor."

"Oh, kapa çeneni, ne demek istediğimi biliyorsun."

Her zaman bir insanın konuşana kadar yakışıklı olup olmadığını anlayamayacağınıza inanan biri olmuştumdur. Bir yüzü gerçekten şekillendiren şey ifadelerdir, o anlık düşünce ve duygu parlamalarıdır. Birbirlerinin aynısı olmalarına rağmen, Sully ve Reese'in birbirlerine benzediklerini hiç düşünmemiştim çünkü Reese arkadaş canlısı ve rahat görünürken, Sully sanki bir şeylerin peşindeymiş gibi görünüyor.

Ama Roman Reese tamamen farklı bir canavar. Hiç de rahat görünmüyor. O yoğun ve kararlı. Hatta acımasız. Demir çenesi ve yakıcı bakışlarıyla ikizine hiç bu kadar benzememişti.

Aslında biraz ürkütücü. Ekranı bakıyorum, donup kalmışım.

Reese'in karakteri bir köyü ele geçiren akıncı grubunun bir parçası. Saldırı kanlı ve acımasız, genelde izlediklerimden çok daha kötü. Korku filmlerini kaldıramıyorum ve John Wick filmleri bile midemi bulandırıyor.

Yine de Reese'i gücendirmek istemiyorum, bu yüzden kafataslarını parçalayan geniş kılıçların ve baltalarla koparılan kolların saldırısı sırasında hoş bir şekilde ilgili görünmeye çalışıyorum.

Sully, ellerimin kucağında döndüğünü ya da belki de üst dudağımdaki hafif ter parıltısını fark etmiş gibi, elini bir kez daha boynumun arkasına koyuyor ve hafifçe ovuyor.

Sanki vücudumdaki tüm gerilimi serbest bırakan bir düğmeye basıyor. Gözlerimi yarı yolda kapatıyorum, zevk dalgaları sırtımdan aşağı yuvarlanırken ekrandaki kan ve çığlıkların bulanıklaşmasına izin veriyorum.

Şimdi Reese'in karakteri bir çeşit barbar rahibeyi yakaladı. Bu daha iyi çünkü cinayetlerin durduğu anlamına geliyor. Yine de her şeyin yolunda gittiğini söyleyemem çünkü rahibe kıza banyo yapmasını emrederken Roman Reese'in çadırında kesin bir dub-con havası var. Banyo şart; balo gecesinden sonra Carrie gibi görünüyor, ama sanırım art niyetleri var...

Sully'ye gizlice bakıyorum, tahrik olmam gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Bir saniye önce bir sürü insan öldürülüyordu ama şimdi seksi bir meşale ışığı var ve burası HBO.

Roman Reese peştamalının içinde oldukça seksi görünüyor. Şu anda kabul etmek istediğimden daha seksi.

Sullivan'ın kardeşinden hoşlanmıyorum. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum çünkü birbirlerinin aynısılar, ama inanın bana... şeker ve tuz gibi. Aynı değil.

Tuzu severim.

Rahibe kıyafetlerini çıkarırken yüzündeki o yoğun, aç bakışla ekrandaki adam oldukça tuzlu görünüyor. Vücudu zayıf, bronzlaşmış ve kaslı... tıpkı Sully'ninki gibi.

Ateşin ışığı göğsünde titriyor. Koyu renk gözleri rahibeyi izliyor. Solgun, kuzguni saçlı, çilli... Doğru açıdan bakınca biraz bana benziyor.

Sullivan'a gizlice bir kez daha baktım.

Koltuğunda kayıyor. Omuzlarının duruşunda çok rahatsız edici bir şey var.

Reese, "İşte bu iyi kısmı..." diye mırıldanır.

Rahibe Centurion'u süngerle yıkıyor, su karın kaslarının arasındaki çukurlardan aşağı yuvarlanıyor. Reese'in karın kasları yüzümün tam önünde üç metre boyunda. Sadece Reese'in karın kaslarına benzemiyorlar; spor salonundan çıkıp su şişesini doldurmak için doğruca mutfığa giden Sully'ye benziyorlar, boynunda havlu, göğsünden aşağı ter akıyor...

Şimdi ben koltuğumda kayıyorum, rahat etmeye çalışıyorum. Bu salon çok sıcak. Biri vantilatör açmalı.

Rahibenin pagan tapınağındaki eski işini ne kadar sevdiğini bilmiyorum ama yeni pozisyonuna oldukça yatırım yapmış görünüyor. Roman Reese'in her santimini süngerle temizliyor ve hiç acele etmiyor. Kumaşını sırtındaki kalın kas kütlelerinin üzerinde gezdiriyor ve peştamalının üzerinde duraklıyor.

Eliyle işaret ederek çıkarması gerekip gerekmediğini soruyor.

Evet, evet, çıkar şu şeyi buradan.

Sully boğazını temizliyor.

Rahibe peştamalı çözüp çeker ve Reese'in iki yuvarlak, dolgun, muhteşem bronzlaşmış kalçasını ortaya çıkarır. Kalabalık yuh alıyor ve alkışlıyor.

Yavaş, sığ nefesler alıyorum, tepki vermemeye çalışıyorum, bakmamaya çalışıyorum, koltuğumda bir milimetre bile hareket etmemeye çalışıyorum.

Sully'nin yanımda kaskatı kesildiğini, elleriyle koltuğu kavradığını hissedebiliyorum. Nefesi burnundan kısa aralıklarla geliyor.

Kamera Reese'in vücudunu aşağı doğru kaydırarak her kabarıklığın, her çıkıntının manzarasını çıkarıyor. Reese ormanda çok çalışıyordu ve sıkı çalışmanın karşılığını alıyor... muhteşem görünüyor.

Beynim bir fiesta yaşıyor. Bağlanmaması gereken şeyleri birbirine bağlamayı bırakmıyor.

Reese düşündüğümde de iyi bir aktör; ifadeleri, sesi ve tavırları tamamen değişmiş. *Tam olarak* Sully'ye benzemiyor ama o kadar benziyor ki, rahibeyi yakalayıp bir öpücükle ezdiğinde kalbim heyecan, tahrik ve hatta kıskançlığın en garip karışımıyla çarpıyor...

Reese olduğunu biliyorum ama Sully'yi görmeden duramıyorum. Ve kızın elbisesini çekip çıkardığında, soluk pembe meme uçları olan bir çift süt beyazı göğüs ortaya çıkıyor, kendimi görmeden edemiyorum. Vücutlarımız tam olarak böyle görünürdü, çıplak, sarmaş dolaş...

Yüzüm yanıyor, bunu saklamamın bir yolu yok. Sully'ye bakıp işleri daha da kötüleştirmek istemiyorum, bu yüzden ekrana bakmaya devam etmek zorundayım.

Roman Reese kızı bir kürk yığınının üzerine atar ve ereksiyon halindeki "savaş çekicinin" tam cepheden çekilmiş görüntüsünü ortaya çıkarır. Salonda kulakları sağır eden bir tezahürat kopar. Reese sırtıyor. Sully alçak sesle ve öfkeyle "Seni öldüreceğim" der.

Tüm gücümle bakıyorum, her milisaniyeyi depoluyorum.

Yanlış olması umurumda değil.

Aslında, kesinlikle yanlış, ama umurumda değil. Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey ve bir anını bile kaçırmayacağım.

Roman Reese davul sesleri eşliğinde rahibenin ırzına geçiyor. Sanki HBO ve yönetmen tüm heteroseksüel kadınların iyiliği için bir anlaşma yapmışlar gibi, tanık olma zevkine eriştiğim en görkemli seks sahnesi.

Yönetmen Reese'e aşık olmuş ya da Sully'ye karşı bir kan davası güdüyor olmalı çünkü daha önce hiç bu kadar çok terden sıırılsıklam olmuş göğüs ve kalça çekimi görmemiştim. Bir saat boyunca devam ediyor gibi görünüyor ama yine de hiç bitmesini istemiyorum.

Rahibenin çıkardığı sesler bile sapkın bir şekilde benimkilere benziyor. Siyah saçların, solgun kalçaların, aç dudakların ve kavrayan ellerin karmakarışık görüntüleri beynimi zorluyor. Hepsi tekinsiz bir şekilde tanıdık, sanki her gece beni saran ateşli rüyalar kafamdan koparılmış ve sinema perdesinde yayınlanmış gibi.

Sully yanımda acı verici bir rahatsızlık içinde oturuyor. Bütün bir sinema salonu *onun* çıplak vücudunu ekrandan seyrederken neler hissettiğini ancak tahmin edebilirim.

Onun için çok kötü hissediyorum, ama görünüşe göre bu benim de aşırı derecede tahrik olmamı engellemeye yetmiyor.

Ve sadece birazcık demek istemiyorum.

Yüzüm kıpkırmızı, dizlerimin bağı çözülmüş, sahte erkek arkadaşım ve erkek kardeşinin iki yanımda oturduğu insanlarla dolu bir tiyatrodaki koltuğumu ıslatmamayı umuyorum.

Yani evet, durum kötü. Ve daha iyiye gitmiyor.

Roman Reese bir klinik açıyor. İnsanların seks yapabileceğini bile bilmediğim şekillerde seks yapıyor.

Sully, zamanın hiçbir anlamı yokmuş gibi ifadesiz bir şekilde ekrana baktığı bir tür asık suratlı dayanıklılığa yerleşmiştir.

Sonunda Sully'nin tüm bu olanları unutup Cadılar Bayramı'nda Romalı gibi giyindiği bir fanteziye kapılıyorum. Ya da belki Reese'den peştamal ödünç alır.

Sonunda bitti. Sahne Romalı lidere kesilir ve muhtemelen rahibenin biraz uyumasına izin verilir.

Reese bize dönüp sırtıyor.

"Oldukça havalı, değil mi? O aktrisin adı Maddy. Bir smoothie dükkânı açmayı düşünüyor."

Sully dişlerini sıkarak, "Bu harika," dedi. "Çeneni kırdıktan sonra pipetle yiyecek bir şeylerin olacak."

"Deli gibi görünüyorsun," diye gözlemliyor Reese. "Sesin de deli gibi çıkıyor." "Bingo," diye tıslıyor Sully. "İkide iki."

Tiyatrodaki yaklaşık dört yüz tanık olması Reese için büyük şans ve diğer tarafımda güvende. Koltuğunda geriye doğru bürünüyor, belirgin bir şekilde gergin görünüyor.

"Sana HBO için olduğunu söylemiştim-"

"Bana *sikimizi* batı yarım küreye göstereceğinizi söylememiştiniz-"

"Şşşt!" diyor biri.

Sully omzunun üzerinden öyle bir bakış fırlatır ki, daha fazla *susma* olasılığı ortadan kalkar. Ya da muhtemelen o kişinin önümüzdeki üç gün boyunca kaka yapma ihtimalini.

Onun için üzülüyorum, gerçekten.

Ama aynı zamanda, bu bölüm yayınlandığında...

O sahneyi yüzlerce kez izleyeceğim.

SULLY

I Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama bu sefer ciddiym... Yarın sabah tek çocuk olacağım.

Arabaya doğru yürürken Theo beni sakinleştirmeye çalışıyor. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla biraz tökezliyor, ayak uydurmaya çalışıyor.

"O kadar da kötü değil..."

"Evet, haklısın. Bu sadece *tüm ülkeye* yayınlanmak üzere olan tam cephe çıplaklık."

Beynim alev alev yanıyor olsa da, yine de kapısını açmayı unutmuyorum.

On

u. Theo yolcu koltuğuna geçiyor ve emniyet kemerini özenle bağlıyor.

Ben sürücü koltuğuna geçerken sessizce "Haklısın," diyor. "Bu tamamen

rezil olurum."

Bu benim ocağımdaki tüm ateşi söndürdü.

İçimi çektim ve motoru çalıştırdım. "Bunu bana kazık atmak için yapmadığını biliyorum. Hatta onun adına mutluyum. Sadece arada bir bunun beni nasıl etkilediğini düşünmesini isterdim. En azından bir uyarı almak güzel olurdu."

Theo'nun gülümsemesi geri geliyor. "Dört yüz kişiyle birlikte öğrenmemeyi mi tercih ediyorsun?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, hayır. Özellikle de-"

Sözümü kesiyorum. "Özellikle ne?" Theo hızlıca söylüyor.

"Özellikle de sen oradayken." diye mırıldandım.

Arabadaki hava değişir. "Neden olmasın?" dediğinde Theo'nun sesi her zamankinden daha alçak çıkıyor.

Ensemde bir sıcaklık hissediyorum. Ona bakmakta zorlanıyorum ama genelde kendimi tutamıyorum.

"Utanmıştım," diye itiraf ediyorum. "Bu duygudan nefret ediyorum."

Aslında bu duygudan *nefret ediyorum*. Bundan kaçınmak için neredeyse her şeyi yaparım. Bağırsaklarımın alkalanmasına ve derimin alev almasına neden olur. Ondan uzaklaşmak için kendi beynimi kafatasımdan dışarı sallamak istememe neden oluyor.

Theo da yanımdayken... dayanılmazdı. Reese'in anı mahvolmasaydı sinemadan hışımla ıkabilirdim.

Theo bana doğru dönüyor, çıplak bacakları bana doğru dönük, dirseği açık pencere pervazına dayanmış, koyu renk saçları omzunun üzerinden aşağı dökülüyor.

"Güven bana, Sully... utanacak hiçbir şeyin yok."

Bakışlarıyla buluşmak için kendimi zorluyorum. Sabit, niyetli ve alaycılığın tam tersi. Theo bana gülmüyor. Azıcık bile.

Kmser gibi
görünmüyor. İlgilenmiş
görünüyor.

Isı boynuma ve göğsüme yayılıyor. Vücudum ısınıyor ve rahatlıyor. Ellerim direksiyonda gevşiyor. Pencereden içeri giren esinti serin ve tatlı manolya kokulu.

Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama Theo en iyi halimde bile benden daha inandırıcı olabiliyor.

Bu onun inancının gücü. Söylediklerine inanıyor ve sizi de inandırıyor.

Ve eğer Theo aptal gibi göründüğümü düşünmüyorsa... başka kimin fikrinin önemi var ki? Etkilemek istediğim kişi o.

"Böyle olacağını bilseydim seni yanıma almazdım."

"Neden?" Theo diyor, sesi hâlâ kısık ve boğuk, tenimde ürpertiler yaratıyor. "O kıyafetlerin altında ne olduğunu hayal ederken kendime hakim olmak zaten yeterince zor olduğu için mi?"

Gözlerinin vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaşmasına izin veriyor. Hayatımda ilk kez kızarmış olabileceğimi düşünüyorum.

Homurdanıyorum, "Bu adil görünmüyor. Sen beni tamamen çıplak gördün, bense seni sadece çoğunlukla çıplak gördüm."

"*Seni* hiç çıplak
görmedim." "Aynı şey."

"Söz veriyor musun?" Theo diyor ki.

Bana daha önceki bakışlarına hiç benzemeyen bir bakış atıyor. Bu bambaşka bir bakış... Ağır gözler, aç bakışlar... Göğsündeki emniyet kemeri olmasa, koltukların arasına dalıp beni yutacakmış gibi görünüyor.

Belki de Reese'e bu kadar kızmamalıyım.

Kabul ediyorum, o sahnenin bir kısmı oldukça ateşliydi. Roman Reese rahibesini domaltmış, arkadan götürüyordu. Kız yeterince güzeldi, ama o ana kadar ona pek dikkat etmemiştim, o zaman biraz Theo'ya benzediğini fark ettim. Yüz olarak değil ama arkadan görünüş olarak... kesin bir benzerlik vardı. Ve tabii ki Reese de neredeyse tıpatıp bana benziyordu.

O anda kendimi tahrik olmuş hissetmiyordum, öfke ve aşağılanma içindeydim ama şimdi o sahne beynimde yanıp sönüyor. Theo bana aç gözlerle bakıyor ve ben onun çıplak bedenine, ağzının tadına, teninin hissine dair aldığım gerçek görüntüleri hatırlıyorum. Hepsi kafamın içinde dönüyor, sevişirken nasıl görünebileceğimize dair grafik görüntülerle karışıyor.

Ama sevişemeyiz.

Theo'ya denemeyi bırakacağıma söz verdim, bunu düşünmeyi bile bırakacağıma söz verdim.

İkinci sözü vermemeliydim, bu neredeyse imkânsız.

Ama en azından ilkini saklayabilirim.

İçimdeki her şey arabanın diğer tarafındaki yerçekimine doğru çekilse de, tek istediğim Theo'yla flört etmek, elimi onun kalçasına koymak, bir sonraki ışıktaki onu öpmek olsa da... Gözlerimi yola sabitleyip müziği açıyorum.

"Beni ikna ettiğin için teşekkür ederim. Bunu Reese için mahvetmek istemiyorum."

"İstemediğini biliyorum." Theo da yüzü öne bakacak şekilde kayıyor. Bunu yumuşak, hafifçe söylüyor ama içinde bir hayal kırıklığı var.

Onaylamak için ona bakamıyorum. Ona hiç bakamıyorum çünkü kendime h a k i m olamıyorum.

Yüzüm öne dönük olsa bile parfümünün kokusunu alabiliyorum. Yumuşak nefes alışını duyabiliyorum. Her hareketini hissedebiliyorum.

Binlerce görünmez iplik bizi birbirimize bağlıyor gibi görünüyor, bu yüzden her an beni çeğiştiriyor.

Eve dönüş yolunun geri kalanında sessizdik ama zihnim sessiz değildi. Bir şey söylemem, bir şey yapmam, bu arzuyu tatmin etmem için bana bağılıyor.

Tek yapabildiğim elimi dizine koyup o tereyağı yumuşaklığındaki tenin tadına bakmak...

Ellerimi kendime saklamak işkence.

Theo'nun ne düşündüğünü bilmiyorum. İçine kapanık ve neredeyse üzgün görünüyor.

Garaj yoluna girdiğimde, beni beklemeden ve arkasına bakmadan doğrudan eve giriyor.

Gitmesine izin verdim çünkü duygularımı gizlemek ve istediklerime direnmek için harcadığım çabadan yorulmuşum. Moralim bozuk ve mutsuzum, kendimi bu karmaşaya nasıl soktuğumu merak ediyorum. Bir ay önce planım harika görünüyordu. Şimdi ise en büyük düşmanım tarafından tasarlanmış gibi görünüyor.

Theo'nun kapalı kapısının önünde durup kapıyı çalmalı mıyım diye düşünüyorum. Ama ne diyecektim ki?

Konuşmayı hayal ediyorum:

Çok üzgün olduğum için özür dilerim.

Ellerimi senden uzak tutamadığım için özür dilerim.

Üzgünüm, şimdi seni tekrar öpeceğim.

Bu yüzden kapıyı çalamam. Çünkü bana güvenilmez.

Theo doğru seçimi yaptı. Doğruca yatağa gitti, böylece az önce ekranda gördüklerimizi yeniden canlandırmamız söz konusu değil.

Ben de aynısını yapmalıyım.

Tamamen yalnız başıma yatağa girebilmek için dişlerimi fırçalamak ve yüzümü yıkamak gibi son derece iştahsız bir sürece başlamak üzere kendi yatak odama doğru ilerliyorum.

Diş macunu dolu ağızımla aynada kendime bakarken kapıda yumuşak bir ses duyuyorum. O kadar yumuşak ki, kulaklarımın bir kısmı zorlanmasa, bekleme, almamaları gereken bir şeyi ummasa neredeyse fark etmeyecektim.

Kapıyı açıyorum.

Theo orada duruyor, tamamen çıplak.

THEO

T Arabayla eve dönüş yolculuğu huzursuz bir cazibe karmaşasıydı. Sully'nin üzgün olduğunu ve ona hak ettiği sempatiyi göstermek istediğimi söyleyebilirdim ama Reese'i tüm zamanların en sevdiğim karakterini yarattığı için suçlamak zordu.

sinemanın bir parçası.

Sully için çok kötü hissettim, bu doğrudu ama biraz rahatlayınca şehvet geri geldi. Arabadaki hava cilveli bir hal aldı ve ben onun neşelendiğini düşündüm...

Ama sonra müziği açtı ve bana tek kelime daha etmedi. Şimdi yatakta yatıyorum, sinirli ve kafam karışık.

Belki de benden hoşlanmıyor. Ya da en azından benim ondan hoşlandığım şekilde hoşlanmıyordur. Ya da belki olanlardan dolayı çok üzgündü ve ben bencilce davranıyorum.

Göt.

Yastığı yumruklayarak diğer tarafıma yattım.

Rahat.

Benden etkilendiğini söyledi. Benimle yatmak istedi. İstemedi mi? Ona kesmesini söyleyen bendim.

Ne düşünüyordum ki ben?

Diğer tarafıma yatıyorum, her yerim sıcak ve kaşıntılı.

Sully centilmenlik mi yapıyor? Bu yüzden mi beni kapattı? Yoksa bu sadece hüsnükuruntu mu?

Rahat edemiyorum. Bu dönen düşünceleri durduramıyorum.

Uyarılmam azalıyor olmalı, ama azalmıyor. Azgınım ve bastırılmış durumdayım ve lanet olası vibratörüm bile yok. Bu zonklayan istek duygusu dağılmıyor. Aslında, daha da artıyor.

Uyurken giydiğim büyük boy tişörtü çıkarıp soğuk bir duş almayı planlayarak yataktan yuvarlanıyorum.

Ama ayaklarım beynimin verdiği karara uymuyor. Banyoya doğru gitmiyorlar. Bunun yerine, kapıya doğru ilerliyorlar ve hain ellerim kapıyı açıyor. Reese'in eve gelip gelmeyeceğini düşünmeden, doğduğum günkü gibi çıplak bir halde koridorda ilerliyorum.

Sully'nin kapısını çalarken aklımda hiçbir düşünce yoktu, sadece karşı konulmaz bir dürtü vardı.

Sully cevap verir vermez onu yakalayıp öpüyorum.

Yatağının üzerine yuvarlanıyoruz, kokusu her tarafımızı sarıyor. Sully'nin üzerinde sadece bir boxer şort var; onu tamamen görmek için kudurmuşçasına şortu çekip indiriyorum.

Bu bir anlam ifade etmeyecek çünkü görüntü neredeyse aynıydı ama Sully'nin çıplak görüntüsü Reese'den on kat daha tahrik ediciydi. Sonra çelişkiye düştüm, suçluluk duygusuyla tahrik oldum... Şimdi gerçek Sullivan'a bakıyorum ve hiçbir şey gerçeğine benzemiyor.

O muhteşem.

Ellerimi onun vücuduna koyabilmem, göğsüne, karnına, sırtına, kıkırına dokunabilmem... Şu anda beni öpüyor olması, zevk ve özlemin en lezzetli karışımı olan o alçak iniltiyle ağzımın içine inlemesi...

Çok imkansız görünüyor ama yine de tam olarak doğru. Olmam gereken yer burası, istediğim şey bu. Bana başkanlığı, altın dolu bir havuzu, Tac Mahal'in tamamını teklif edin, ben bunu seçerim.

Elleri göğüslerimin üzerinde. Birini ağzına alıyor, meme ucunu öyle bir emiyor ki sırtım bükülüyor ve gözlerim geri kayıyor.

"Aman Tanrım, Theo... Aman Tanrım..."

Bir an için kendini durduruyor, bacaklarımız birbirine dolanıyor, eli saçlarımda.

"Bekle, bekle..." diyor, ağızımızın arasında küçük bir boşluk yaratarak. "Bunu yapmak istemezsin..."

"Evet, biliyorum."

Gözlerimin içine dikkatle bakıyor. "Emin misin?"

"Sully, beni hemen almazsan bu geceyi atlatamayacağım. Sana *ihtiyacım var*."

Sullivan'ı yakalayan ve ruhunu bedeninden emmeye çalışır gibi öpen bu kişinin kim olduğunu bilmiyorum ama o haklı, buna *ihtiyacım var*.

Ona duyduğum şehvet, fırtına bulutlarının patlaması gibi. Yağmur yağana kadar mavi gökyüzüne geri dönemeyiz.

Bu umursamazca ve istediğimi söylediğim şeyin tam tersi, ama artık umurumda değil. Onu istiyorum. Ve sonra beni reddederse, tüm bu şey biterse, gerçekten önemli değil. Çünkü gerçek şu ki, ben zaten incineceğim. Zarar görmeden kaçmanın mümkün olduğunu düşündüğümde kendime yalan söylüyordum.

Zaten Sully'ye deli oluyorum.

Bunca zamandır öyleydim.

Yalan buydu... Bu hiç sahte değilmiş gibi davranmak.

Onu o kadar çok istiyorum ki, sadece birkaç hafta daha rol yapmak için bile olsa, elime ne geçerse kabul edeceğim. Kendimi bu fanteziye kaptıracağım ve o kadar dolu dolu yaşayacağım ki en azından beni terk ettikten sonra anılarım olacak.

Elleri göğüslerimde, dudakları boynumda... Şu anda hissettiğim bu güzel duyguyla yıllarca yaşayabilirim.

Hayal ettiğimden, hayal *edebileceğimden* çok daha iyi... Tenimde alev alev yanarken, ciğerlerimde kavrulurken, karnımda kabarırken, her an yanacağım.

Sıcak ağız boynumdan aşağı iniyor, dili göğsümde geziniyor. Bacaklarımız birbirine dolanıyor, sikiinin yanan çubuğu kalçama saplanıyor. Elimi sikiinin etrafına sarıp sıkıyorum. Sully'nin tüm vücudu kaskatı kesiliyor ve inleyerek beni kollarının arasına alıyor, ağızımı yalayıp yutuyor.

Yatağının üzerinde yuvarlanıyoruz, onun kokusunun o kadar yoğun olduğu çarşaflara dolanıyoruz ki bu beni çıldırtıyor.

"Bir keresinde buraya gizlice girmiştin..." diye itiraf ediyorum. "Ve yatağında kendime dokundum." "Yaramaz kız..." diye hırlıyor Sully boynuma karşı. "Bu ne zaman oldu?" "Buradaki ilk günümde."

Hınzır kahkahası kanımı kaynatıyor. "Ne düşünüyordun ki?"

"Angus koluma dokunduğunda yüzündeki ifade..."

Sully boğazından kısık bir ses çıkarıyor, neden bahsettiğimi çok iyi biliyor. "*Bana* ait olduğun halde sana sahipmiş gibi davranmasından nefret ediyorum."

Karnımda bir şey sıkışıyor, sıcak ve heyecan verici. "Tekrar söyle..." diye fısıldıyorum.

"Ne?"

"Sana ait olduğumu..."

Sully beni kollarıyla sarıyor, elleri saçlarıma dolanıyor. Gözlerimin içine bakıyor ve beni orada tutuyor.

"Sen *benimsin*," diye hırslıyor. "Benimsin, başkasının değil."

Aleti bana doğru bastırıyor, sıcak ve zonkluyor. Kalçalarımı ayırıyorum. "O zaman al beni."

O derin, karanlık gözlerini benimkilere dikmiş olan Sullivan yavaşça içeri kayıyor. Azar azar içeri itiyor, dayanılmaz derecede yoğun bir sıcaklık ve sürtünme, acı ve zevk çizgisinde geziniyor.

Yavaş, acı verecek kadar yavaş, etrafını sarmam için bana zaman tanıyor. Gözleri gözlerime kilitleniyor, dudakları ağzımı okşuyor. Onu soluyorum, tadına bakıyorum ve her seferinde bir milimetre içeri alıyorum.

Bedenlerimiz buluşana kadar bir asır geçer. Zaman esniyor, esnek ve elastik. Hava bal kıvamında, algılar eriyor. Benim bedenim onunkine, onunki de benimkine dönüşür, birbirimize bağlanırsınız, tek bir yaratık oluruz, bu her şeyi tüketen hisle birbirimize bağlanırsınız.

Eğer bu seksse, sanırım daha önce yaptığım her şey rol yapmaktı. Çünkü daha önce hiç böyle hissettiren bir şey tanımamıştım.

Sully beni ezecek kadar güçlü ama beni değerli bir porselen gibi tutuyor. Beni bir oyuncak bebek gibi kollarının arasına alıyor, kaldırıyor ve sikinin üzerinde kaydırıyor. Şimdi ben üstteyim, yüzüne bakıyorum ama kontrol hâlâ onda. Elleri belimde dolaşıyor. Bileklerinin eğimi kalçalarımı kaydırıyor. Beni sallıyor, ona binmemi sağlıyor.

Vücudu altımda dalgalanıyor. Kalçalarını kaldırıp içime sokuyor ve elleriyle beni aşağı çekiyor. Avuçlarım göğsünde düz duruyor. Saçlarım bir perde gibi etrafımızdan aşağı sarkıyor.

Elleri vücudumu keşfediyor, yanlarımda aşağı yukarı dolaşıyor. Göğüslerimi avuçlarının içine alıyor, kaldırıyor, onlarla oynuyor. Başparmakları meme uçlarımda üzerinde kayıyor, onlarla alay ediyor, onları noktalar halinde çekiyor.

"Bu göğüsler, bu vücut, bu dudaklar..." Yanan gözleri benimkilere bakıyor. "Sen bir tanrıçasın, Theo. Sana tapıyorum."

Sully'nin yalan söylediğini anlamakta oldukça iyiyim.

Şimdi bana baktığında söylediği şey saf, yalın bir gerçek; bana bakıyor ve ilahi bir şey görüyor.

İşte orada, onun gözlerinde yansıyan: en iyi, en güçlü, en ruhani halimde olabileceğim şey - şu anda, şu anda, onun sayesinde olduğum şey.

Achilles'in annesi onu ölümsüz yapmak istediğinde, onu ateşin üzerinde tutmuş. Sully'nin aleviyle, vücudunun sıcaklığıyla, gözlerindeki ateşle yıkandım. Damarlarımda dolaşiyor. Yandıkça yanıyorum, bu bittiğinde asla eskisi gibi olamayacağımı biliyorum.

Sully belimi kavradı, parmakları içeri girdi. İçime daha sert, daha hızlı giriyor, beni üzerinde hoplatıyor, göğüslerimi zıplatıyor.

Her itiş vücudumda nabız gibi atıyor. Her nefes beni yakıyor. O bana elleriyle taparken ben ona biniyorum ve biniyorum.

Sonra parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve eğilip onu öpüyorum, kalın, siyah saçlarında boğuluyorum. Elleri benimkileri kavıyor ve kulağıma fısıldamak için dönüyor, "Benim için gel, bebeğim..."

Onu derinden öpüyorum, ağzının tadını beni uçurumun kenarına getirmek için kullanıyorum.

Aynalardan oluşan bir merdivenden aşağı, aşağı ve aşağı yuvarlanıyorum, binlerce his parçalanıp bükülüyor, kendi içinde dönen bir renk kaleydoskopu.

İçimin derinliklerinde Sully'nin doruğa ulaştığını ve kükrediğini hissediyorum. Kolları etrafımda kilitleniyor ve ağzı benimkiyle birleşiyor.

O benim ve ben de onun, tek bir parlak zevk ışıltısı...

Ve sonra tekrar bedenime döndüm, Sully'nin kollarında güvenli ve sıcak bir şekilde sarıldım.

Kapının çalınmasıyla uyandım ve hiçbir yerde olmamasına rağmen hala Sullivan gibi kokan çarşafların içinde yataktan düştüm.

Bu garip çünkü hala onun odasındayım ve hala gecenin **b i r** yarısı.

Daha da garibi, kapıyı açtığımda Sully yerine Reese'i buldum.

Saçları dağılmıştı ve perişan görünüyordu.

"Gelip bize yardım edebilir misin?" diye yalvarıyor. "Babam gerçekten hasta."

SULLY

T Theo'yu görünce öyle rahatladım ki neredeyse ağlayacak gibi oldum. Babam saatlerdir titriyor ve kusuyor, o kadar çok terliyor ki yatağı sırlıslıklam.

"Ambulans çağırmalıyız," diye mırıldanıyor Reese.

Babam Reese'in kolunu kavlıyor, tüm eli titriyor olsa da parmakları içeri giriyor. "Hayır," diye dişlerini gıcırdatıyor.

"Baba, berbat durumdasın. Yapmamız gereken-" "*Hayır.*"

Theo bir bakış atar ve neler olduğunu anlamış gibi görünür.

Reese'e "Bir kase soğuk su ve temiz bir bez getir," diyor. "Ayrıca birkaç havlu. Sully, lütfen bir sürahi buzlu su getir. Ve hiç ayçiçeği tohumumuz var mı?"

"Uh...belki?"

"Eğer yaparsak, onları da getir. Ayrıca biraz da muz." "Ne için?" Reese diyor ki.

"Dopamin seviyelerini yükseltirler. Babam bir ya da iki kez bırakmaya çalıştığında yardımcı olduğunu söyledi."

Theo, babasının tekrar içmeye başlamasını önlemek için yeterince yardımcı olmadıklarına dikkat çekmiyor.

Her iki durumda da yapacak bir şeyim olduğu için minnettarım. Karanlık avludan mutfağa koşuyorum, kileri karıştırıyorum ve bir paket karışık makarna buluyorum.

ay çekirdeği içeren kuruyemişler. Kollarım muz, buzlu su ve temiz bardaklarla dolu olarak Theo'nun yanına koşuyorum.

Şimdiden babamın yüzünü süngerle temizliyor. Reese yatağın yanında volta atıyor.

"Onu hastaneye götürmeliyiz-" Fısıldamaya çalışıyor ama babam çırpınarak Theo'nun elindeki su kabını düşürüyor.

"Hayır! Hastane yok! Eğer ölürsem, burada ölürüm."

Görünüşe göre bu çok geç olmayacak. Sarsıntı dalgaları vücudunu sarıyor, onu o kadar sert sarsıyor ki dişleri takırdıyor. Elleri pençe gibi göğsüne doğru çekiliyor, ayakları yatağa çarpıyor ve gözleri geri dönüyor.

"Tutun onu!" Theo ağlıyor. "Ona biraz su içirmeye çalışın."

Babam titreyip dururken ona sarılıyorum. Vücudu içten dışa yanıyor, beni terleten ateşli bir sıcaklık.

"Her şey yoluna girecek..." Kollarım ağrıyana kadar ona sarılıyorum.

"Her şey yoluna girecek..."

Sarsıntılar hafiflediğinde, Reese bir bardak buzlu suyu dudaklarına götürüyor. Babam birkaç yudum yutuyor, sonra da yastığının üzerine kusuyor.

Theo, "Onu kanepeye götür," dedi. "Ben temizlerim."

Theo yatağı sıyrırken Reese ve ben babamızı dikkatlice kanepeye kaldırıyoruz. Yedek çarşaf yok, bu yüzden yatağı yeni battaniyelerle yeniden yapıyor ve tekrar kusma ihtimaline karşı yastığın üzerine bir havlu seriyor.

"Neler oluyor?" Reese fısıldıyor, gözleri kocaman ve dehşet içinde. "Alkol yoksunluğu," diyor Theo.

"Geri çekilme mi?" Reese'in kafası karıştı.

"Sanırım içmeyi bıraktı," diyorum. "Ya da bırakmaya çalışıyor."

"Onu gerçekten bir hastaneye götürmeliyiz," diye mırıldanıyor Theo. "Yoksunluk ölümcül olabilir."

Ama babamın kabul etmeyeceği tek şey bu. Reese ve ben onu bir kez daha kaldırmaya çalıştığımızda, bize o kadar şiddetle karşı koyuyor ki, ısrar etmek yarardan çok zarar getirecek gibi görünüyor.

"Gitmiyorum," diye mırıldanıyor. "Onu bırakmayacağım."

Annem Rose Hills Morgu'na gömüldü. Ama babam hâlâ o evde yaşıyormuş gibi davranıyor.

"Yardıma ihtiyacın var"

diyorum. "Burada kalmam gerek." Çaresizce Theo'ya bakıyorum.

"Onu sakinleştirelim ve temizleyelim," diye mırıldandı bana. "Sonra bakarız."

Daha önce hiç bu kadar uzun bir gece geçirmemiştim. Theo yanımda olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Belli ki hemşire olan annesinden bir iki şey öğrenmiş, çünkü bütün gece boyunca temizlediğimiz ter, kusmuk ve idrardan, Reese ve benim dönüştüğümüz işe yaramaz korku ve yorgunluk yığınlarından bahsetmiyorum bile, istikrarlı ve yılmıyor.

Sonunda, şafak sökerken, babam midesinde yarım muz, çıplak bedenine onurlu ve saygılı davranan ben ve Theo tarafından bir kez daha yıkanmış ve Reese tarafından yeni yıkanmış çarşafların üzerinde uyurken ağır bir uykuya daldı.

Reese havuz evinde kalıyor, babamızı izleyebilmek için kanepede uyukluyor.

Kendimi boş, içi boşalmış hissediyorum.

Theo o kadar yorgun ki eve sendeleyerek bile zor dönüyor. Merdivenleri çıkmasına yardım etmek için kolumu beline doladım.

Yatak odasının kapısının önünde duruyoruz.

Ona teşekkür etmek istiyorum ama yeterince büyük kelimeler yok.

Bu yüzden onu kollarıma alıp en değerli şeymiş gibi sarılıyorum. Ne kadar şanslı ve değersiz hissettiğimi anlamasını umarak.

"Theo," diye mırıldandım. "Ben... sadece, teşekkür ederim. *Teşekkür ederim.*" "O iyi olacak," diye fısıldıyor kulağıma.

Yüzümü boynuna doğru çeviriyorum. Suçu yorgunluğa atıyorum ama işte o zaman yıkılıyorum.

Theo beni odasına ve yatağına çekti.

Kollarımı ona doluyorum ve onu battaniye yuvasına yatırıyorum, sırtı göğsüme yaslanıyor, başı çenemin altında.

Sanki Theo o boşluğu doldurmak için içime kadar girmiş gibi hissediyorum. Onun sıcaklığı benim sıcaklığım oluyor. Onun nefesi benim nefesim oluyor. Onun sakinliği benim huzurlu unutkanlığım oluyor.

Düşündüğümünden de kısa bir süre sonra rüyasız bir uykuya dalıyorum.

SULLY

T Ertesi gün, babamla evde kalmak için tüm randevularımı iptal ettim. Theo işe gitmiyor ama öğle yemeği saatinde bizi kontrol etmek için eve geliyor ve ev yapımı tavuk tenceresi hazırlamakta ısrar ediyor.

Babam hala çok fazla yemek yiyemeyecek kadar hasta olsa da çorba.

Sadece yarım kâseyi bitirir ama Theo'nun ziyaretiyle neşelenmiş görünür. Öğleden sonranın geri kalanını Martinique'ten ödünç aldığı Winston Churchill biyografisini okuyarak geçirir.

Perşembe günü kendini biraz daha iyi hissediyordu ve Cuma günü yataktan kalktı, solgun ve bitkin görünüyordu ama onu yıllardır görmediğim kadar açık gözlüydü.

Havuz evindeki her damla alkolü atmıştır ve Cuma gecesi, kendi başına ayakta duracak kadar bile iyileşmemiş olmasına rağmen ilk AA toplantısına katılır. Reese de fiziksel ve manevi destek için onunla birlikte gider.

Theo işten eve geç geliyor. Akşam sekizde hâlâ garaj yoluna girmediğinde, ofisine gidip Angus'u azarlama dürtümle savaşıyorum. Yemin ederim onu hafta sonları bilerek geç bırakıyor, kendi planları olmadığında onu cezalandırıyor.

Ama sonunda arabayı kenara çektiğinde, onu geciktiren Angus değil, yolcu koltuğundaki şişko, pofuduk puf topudur.

Theo, hayatımda gördüğüm en büyük Saint Bernard yavrusunu bağlayan emniyet kemerini çözüyor. Onu arabadan zor çıkarıyor, kürkü

Kollarından dökülüyor, yavru köpek dili dışarıda bana sırıtıyor.

"Yeni erkek arkadaş mı? Bir anda yerim değişti."

Theo gülerek burnunu yavru köpeğin kulağına dayıyor. "O benim için değil. Yine de, onu bir saat daha tutarsam, gitmesine izin veremeyeceğim."

"Lütfen bana onun Reese için olmadığını söyle. Eğitimsiz bir köpeğin yavru bir köpeğe bakmasına izin veremezsin."

"Aslında..." diyor Theo endişeyle. "Onu Merrick'e vermeyi planlıyordum. Bağımlılık üzerine bir kitap okuyordum ve kötü bir alışkanlığın yerine olumlu bir şey koymanın yardımcı olabileceğini söylüyordu."

"Tamam..." Babam kendine bile zor bakarken bir yavru köpeğe nasıl bakacağı konusunda biraz endişeliyim. Ama sanırım kontrol edebilirim, yürüyüşlerde ya da beslenmesinde yardımcı olabilirim. Reese ve ben dışarıdayken onun dikkatini dağıtmaya ve ona eşlik etmeye yardımcı olacağı kesin. "Adı ne?"

"Bernie Sanders," diyor Theo hemen. "Görünüşe göre sadece tam adıyla cevap veriyor."

Herhangi bir şeye cevap verdiğinden şüpheliyim. Bu puf topunun yemek yemek ve uyuklamak için yaşadığı açık.

"Onu nereden buldun?"

"Muhasebeci Leanne'in komşunun köpeğiyle beklenmedik bir şekilde oynayan bir Saint Bernard'ı var - zavallı şey o kadar yaşlıydı ki artık bunun bir olasılık olduğunu bile düşünmüyordu. Sadece bir yavrusu var ama o da yeterince sağlıklı görünüyor."

"Çöpün geri kalanını yemiş gibi görünüyor."

"Bernie bunu asla yapmaz," diyor Theo, tüm gücüyle ona sarılarak.

Bernie babama hediye olduğu için şanslı çünkü şimdiden Theo'nun ilgisini fazlasıyla çekiyor. Biraz kıskandım.

"Peki ya ben?" Homurdanıyorum. "Kucaklaşmalarım nerede?"

Theo köpeğin kabarık kafasının üstünden bana bir öpücük vermek için çenesini yukarı kaldırıyor.

Son iki gecedir benim yatağında uyuyor, pek uyuyabildiğimiz söylenemez. Babama bu kadar hasta olduğu için neredeyse teşekkür edebilirim çünkü Theo'nun kendi dairesine dönmesi konusunda hiçbir konuşma olmadı ve ben de bu konuyu açmayacağımdan eminim.

Aslında, bu köpek yavrusu buradayken, Bernie'nin yerleşmesine yardımcı olmak için en az bir hafta daha kaldığını görebiliyorum. Köpeğin kafasını kulaklarının arkasından güzelce kaşıyorum, bana Theo'yla birkaç gün daha kazandırırsa her şeyi affetmeye hazırım.

"Merrick nerede?" diye soruyor, çoktan evin yan tarafına doğru yönelmiş.

"Reese ile havuz evinde. Daha yeni döndüler."

Theo'nun iş kıyafetleri içindeki kışına uzun uzun bakma fırsatını değerlendirerek peşinden gidiyorum. Benimle pizzacıda bulunduğu gün giydiği koyu renk takım elbiseyi giyiyor, sanki yüz yıl önceymiş gibi geliyor.

Aynı takım elbise ama Theo omzunun üzerinden bana sırtarak bakarken farklı görünüyor. Saçlarını açık bırakmış, gevşek ve vahşi ve yürüyüşünde bile biraz daha salınım var. Belki de bu benim yararımadır çünkü hemen arkasında olduğumu biliyor. Umarım benim yararımadır.

Bernie onu köpek tüyleriyle kaplıyor ama Theo'nun umurunda değil gibi görünüyor. Zıp zıp zıplıyor, kapıyı çalmadan havuz evine dalıyor ve "Merrick, sana yeni bir arkadaş getirdim!" diye sesleniyor.

Bunu görmem lazım. Babamın sürprizlerden ya da hediyelerden hoşlanan biri olduğunu söyleyemem. Köpekleri ne kadar sevdiğinden bile emin değilim.

Theo kocaman, pofuduk yavru köpeği kollarına bırakırken biraz afallamış görünüyor. "Bu da ne?"

"İkinci Bernie Sanders," diyor Theo.

Babam şaşkınlıkla köpeğe bakıyor. Bernie coşkuyula yüzünü yalayarak karşılık veriyor. Bir ya da iki yalamayla değil, tüm yüzünü yıkamaya çalışarak.

Reese somurtuyor. "Köpek yavrusu almama hiç izin vermedin."

Ona hatırlatıyorum, "Japon balığını bile hayatta tutamadın."

"George iki yıldır bende!"

"Altı farklı Georges vardı," diyor babamız. "Ne?"

"Ne zaman bir balığın karnı şişse, annen akvaryuma gizlice onun aynısından bir Japon balığı koyardı."

Reese boğuk bir ses çıkarır. "Aman Tanrım! Zavallı George." "Hangisi?" diye soruyorum.

Reese elleriyle yüzünü kapatır.

Theo bana kardeşime çok kötü davrandığımı düşündüğü anlamına gelen bir bakış atıyor. Buna ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmiyor. Herkes ona izin veriyor.

cinayetten paçayı kurtarmak.

Özellikle Japon balığı cinayeti. Altı kez mi anne?

"Bernie'den uzak dursan iyi olur," diye Reese'i uyarıyorum. "Ondan sadece bir tane var."

"Ama onu kucağıma almak istiyorum," diyor Reese hüzünle. "Baksana ne kadar kabarık..."

Reese köpeğe uzanırken baba kollarını siper ediyor. "Burayı seviyor."

Bernie Sanders çoktan bir topun içine kıvrılmış, büyük kahverengi gözleri uyuklu bir şekilde kırışıyor.

Babam bir hipnozcu gibi yavaşça başını okşuyor. Dakikalar içinde yavru köpek horlamaya başladı. Babam yine de onu okşamaya devam ediyor.

Theo çok fazla gülümsememeye çalışıyor, bu da gamzelerini ortaya çıkarıyor. Memnun ve kendisiyle gurur duyuyor, duymalı da. Babam yüzünde bir daha göreceğimi hiç düşünmediğim bir ifadeyle köpeğe bakıyor. Zavallı aptal şimdiden aşık oldu.

"Toplantı nasıldı?" Ona sordum.

"Güzel," diyor. "Yarın geri döneceğim."

Hiçbir şeyi sıkıcı bulamayan ikizim şöyle diyor: "Ben de! Bu adamların anlattıkları hikâyeler, senaryom için çok ilham veriyor."

Ben de onunla birlikte başımı sallıyorum. "Acılarının işinize yem olabilmesine sevindim."

Theo yumuşak bir homurtu çıkarır ama Reese aldırmaz. "Biliyorum! Babamı da götürebilirim, bir taşla iki kuş."

"İçkiyi ateşli bir kazada ölmek için bırakmadım," diyor babam. "Kendim sürerim."

"Ormanda geçirdiğim onca ay boyunca biraz pratik yapamadım." Reese mahcup görünme nezaketini gösterdi. "Dönüş sinyallerini unutmuşum."

"Ve frenleme," diyor babam.

"Şimdiden bir Tesla alsaydık, bunların hiçbirini yapmak zorunda kalmazdım. Dizi ikinci sezon için seçildiğinde satın alacağım ilk şey bu olacak."

"İyi fikir." Sırtını tokatlıyorum. "Maaş çekinin tamamını harcadığından emin ol ve hiç birikim yapma."

"Bu duyduğum alaycılık mı, sevgili kardeşim?" "Bu bir istifa."

"Yirmi milyona ilk kimin ulaşacağını göreceğiz. Sonra *senin* paranı ödeyeceğim. faturalar."

"Bekleyemem. En son Tinder'dan biriyle çıkmak istediğinde bana hâlâ elli dolar borçlusun." *Beş haneli diğer borçlardan bahsetmiyorum bile.*

Reese sadece sırtıyor. "Hesabıma yaz. Gelecek yıl bu zamanlar-"

"Evet, evet, biliyorum, Leo'nun yatında Mai Tais yudumluyor olacaksın." "Eşleşen mayoları giyerek." Reese mutlulukla gülümsüyor.

"Leo ile tanıştım," diyor babam. "San Trope'deki bir partide. Stella'nın göğüslerine bakıp duruyordu."

Hayatı boyunca Los Angeles'ta yaşamasına ve Angus'un yıldızlarla dolu yörüngesinde geçirdiği dört yıla rağmen Theo'nun ünlü dedikodularına karşı sevimli bir zaafı vardır. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kızdın mı?"

"Hayır. Ben de aynı şeyi yapıyordum. Mayolu haliyle teknenin yarısıyla dövüşmek zorunda kalırdım."

O bana bakarken ben de Theo'ya bakıyorum ve ikimizin de Angus'u smaçladığını hatırladığını biliyorum.

Bir kahrkahayı eliyle bastırıyor, yüzü kızarmış ve güzel. Parmakları dudaklarından aşağı inerkenki yumuşaklık, gözlerinin bana takılıp kalması... Sanırım bu anı onu memnun ediyor ve benim de bunu düşünmem onu daha da memnun ediyor.

İşte o an kontrolü ilk kaybettiğim andı - plandan saptığım an. Ve o zamandan beri arkama bakmadım.

İnsanlar kendilerine yalanlar söyler. *Bunu neden yapamadığımı ya da bunun benim hatam olmadığını* açıklamak için yalanlar...

Kendime dürüstçe bakmaya çalışıyorum. Niyetlerimin değil, gerçekte ne yaptığımın merceğinden.

Ve eğer bu standardı uygularsam, oldukça açık... Bunca zamandır Theo'nun peşindeydim.

Plan mı? Ne planı lan... Onu istiyorum.

O gün, kolunda teknedeki en güzel kadın olan adam bendim. Theo muhteşemdi. O büyüleyici. Ve Angus bunca zamandır yanında ne olduğunu fark edince aklını kaçırmak üzereydi.

O zamandan beri ona gülüyorum.

Ama belki de aptal olan benimdir.

Theo yanımda, hayatımı hiç olmadığı kadar ısıltılı hale getiriyor. Peki ben oyun oynayarak ne yapıyorum?

Tüm bunları durdurmak istiyorum, rol yapmayı, Angus'a gösteri yapmayı... anlaşmanın kendisi bile lekelenmiş gibi hissettirmeye başladı. Eğer onunla çıkıyormuş gibi yapmak benim yararımaysa, onunla *gerçekten çıkmak daha* da iyi olmalı, ama değil. Theo'yla daha fazla oynayamam, ona karşı hissettiklerimle değil. Angus'u yemlemek için onu kullanamam.

Dikkat dağıtmanın ya da optimal olmayan seçimlerin çok ötesine geçti. Korkuyorum.

Bu işi batırırsam onu kaybedeceğimden korkuyorum.

Şu anda ona *sahip* bile değilim. Bu lanet sözleşme yüzünden.

İşte burada, mürekkeple yazılmış, ikimiz tarafından imzalanmış - aslında burada olduğumuz şey için.

Benim için, ailem için güvenlik ve emniyet. Bu kokuşmuş şeyi almanın bir yolu

Bir saman yığını, kötü giden bir anlaşmayla elime geçen bu lanet mülk ve onu Angus'a satarak altına çevirmek.

İşte babam orada oturuyor, kucağında köpek yavrusu, arkasında güzel, değerli, ışıltılı bir ayıklık günü var. Evi şimdi kaybederse, her zamankinden daha kötü bir duruma düşer.

Ama o sadece Theo yüzünden burada. Bunu içten içe biliyorum. Yıllarımı ona bakarak geçirdim.

Theo ona tekrar hissettirdi.

O sandviçle kalbinde bir çatlak açmış ve sonra onu tekrar tamamen açmıştı. Bunun acısının onu neredeyse öldüreceğini bilmesine rağmen.

Ona hala burada olan güzel şeyleri gösterdi - annemi değil, bahçede akşam yemeklerini, güneş ışığında terlemeyi ve kucağında sana ihtiyacı olan yumuşak bir şeyi tutmayı.

Belki Theo'nun yaptığı bir şeydi, belki her şeydi, belki de sonunda zamanı gelmişti. Ama sebebi ne olursa olsun, onsuz olmazdı.

Ve yarın başıma ne gelirse gelsin, babam arabadan düşerse, bana bir otobüs çarparsa, Theo'nun yanımda olmasını istiyorum. Tıpkı onun yanında olmak istediğim gibi.

Onunla ilgilenmeye bayılıyorum, Tanrım, bayılıyorum. İstedığimi elde etmek harika hissettiriyor, ama onun için elde etmek aşkın bir şey. Sıradan bir anı alıyor ve onu kafamda tekrar tekrar oynayacağımı bildiğim bir şeye dönüştürüyor.

Yine en sevdiğim filmlerdeki gibi, gözlerindeki ışık, yüzündeki ifade, bana dönüşü...

Belki Theo ve anlaşmanın hepsine sahip olabilirim.

Ama öğrendiğim bir şey varsa, o da her zaman bir değiş tokuş olduğudur. Ve ben bu değiş tokuşu yapamam.

THEO

S Gün, Merrick'in arka bahçede Bernie ile oynamasıyla uyandığımda güzel başlıyor ama bu gece Jessica Kate'in popstar partisi olduğunu hatırladığımda hızla yokuş aşağı kayıyor.

Martinique bütün hafta bundan şikayet edip durdu. Gezegende benimkinden daha kötü olan tek asistanlık pozisyonuna kendi rızası dışında atandı.

Jessica acımasız bir görev yöneticisi, Martinique'i Angus ya da görünüşe göre benim hakkımda bilgi almak için sorguya çekmediği zamanlarda şehrin her yerinde perişan ediyor.

"Dün bana milyonlarca soru sordu," diye yakınıyor Martinique, yemek tepsilerini Angus'un buzdolabına yerleştirmesine yardım ederken. "Liseye nerede gittiğin, Sullivan'la ne zamandır çıktığınız ve bundan önce nerede çalıştığın hakkında. Dikkatli olsan iyi olur, Theo - seninle uğraşıyor."

Midem yavaş ve huzursuz bir şekilde yuvarlanıyor. Kaç kez aklım çelinmiş olsa da Martinique'e ağzımdan kaçırmadığım için inanılmaz derecede minnettar hissediyorum. En iyi arkadaşımı ne kadar sevsem de, gerçeği bilseydi Jessica'nın bir hafta süren sorgulamasına ne kadar dayanabileceğinden emin değilim.

Yine de ona Sully ile sonunda birlikte yattığımızı söylemekten kendimi alamadım.

"Bana her şeyi anlat!" diye bağırıyor. "Her bir detayı!"

"*Her ayrıntıyı* değil..." Şimdiden yüzüm kızardı.

"Tüm iyi olanlar," diye ısrar ediyor Martinique.

İkimiz de kızarıp kıkırdayana kadar ona her şeyi anlatıyorum.
Martinique'in gözlerinde kararlı bir bakış var.

"Eğer o kadar iyiye, bu gece kesinlikle kardeşiyle yatacağım." Zihni şimdiden birkaç yıl sonrasına sıçırıyor. "Belki ikizlerle evleniriz! Bu harika olmaz mıydı?"

Birden aklıma bir yüzük görüntüsü geldi. Sully mihrapta bekliyor. Güzel, yıkık dökük malikanesine bir haftalığına değil, sonsuza dek dönüyor...

Martinique yüzümdeki ifadeyi görünce gülmeyi bırakıyor. "Sorun nedir? Evlilik çanları hakkında konuşmak için çok mu erken?"

"Hayır..."

"Çünkü aşık bir kadın gibi görünüyorsun."

Aşık mısın?

Hasta, batan bir korku beni ele geçiriyor. Sullivan'a aşık olamam.

Ondan delicesine etkilenmek, ona tamamen aşık olmak, belki... Ama aşk değil. Bu yıkıcı olurdu.

"Aşık değilim," diyorum.

Sadece bir sorun var. Son birkaç haftadır, yalan söylediğimde nasıl görüldüğümün çok daha fazla farkına vardım. Ve bu... kendimi çok kötü hissettim.

Martinique de buna inanmıyor. "Aşık değil misin? Ya da itiraf etmeye hazır değil

Bu

mu "İkisi de. İkisi de değil."

"Uh oh." Bana acıyan bir bakış attı. "Kötü durumdasın."

"Yok. Ben değilim." Sertçe yutkunuyorum, başımı hızlı, kısa sarsıntılarla sallıyorum.

"Ben aşık
değilim."

Yalanlar,

yalanlar, yalanlar.

Martinique nedenini bilmese de sıkıntılı olduğumu anlayabiliyor. Ellerini omuzlarıma koyuyor ve yüzüme bakıyor. "Bebeğim, neden bu kadar üzgünsün?"

Daha çok panik gibi hissediyorum, göğsümdeki bu baskı patlayacakmışım gibi olana kadar genişlemeye devam ediyor.

Sullivan'a aşık olamam.

Çünkü her ne kadar benimle flört etmekten ve hatta beni becermekten

hoşlansa da, *bana* aşık olmasına izin vermesinin imkanı yok.

Ama Şu anda onu hayal ettiğimde, hissettiğim çekim ruhumu bedenimden ayırabilir.

Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var.

Onu seviyorum.

"Üzgün değilim," dedim. Ve sonra gözyaşlarına boğuldum.

BİR SAAT SONRA, Martinique'e her Şeyi anlattım.

Yapmamam gerektiğini biliyorum. Söz verdiğimi biliyorum. Ama daha fazla kendimi tutamadım. En iyi arkadaşımın tavsiyesine ihtiyacım var.

"Vay anasını," dedi ilk parlak tepkisi.

"Bundan biraz daha fazlasına ihtiyacım olacak."

"Bu çok daha mantıklı! Bana bir erkek arkadaşın olduğunu söylemediğin için sana çok kızmıŐtıım, bir Şeyler olduğunu bilmeliydim."

"Özür dilerim."

"Benimle karaokeye gelirsen seni affederim."

Martinique karaokeyi mantıksız derecede seviyor. Tam olarak ne istediğini biliyorum çünkü birkaç kez buna katlandım - altı saat boyunca berbat Őarkılar ve daha kötü jöle shotları, Martinique "Umbrella" ve "Cheetah Sisters "ı birlikte söyleyene kadar gitmeyi reddediyor.

"Tamamdır," diyorum tereddüt etmeden.

Avantajını hissederek, öldürmek için yaklaşıyor. "Üç kere." "Bu Şantaj!"

"En iyisinden öğrendim, en iyisi de senin erkek arkadaşın."

"Ha, ha, ha."

"Bu inanılmaz. Casus gibisin..."

"Casusluk yapmıyorum. Bunun sadece bir tanışma olması gerekiyordu... Şimdi biraz daha karmaşık bir hal aldı."

"Söyleyeceğim." Martinique

sırıttıyor. "Ne yapmalıyım?"

"Ona gerçekte nasıl hissettiğini söyle," diyor hemen. "Bunu yapamam."

"Neden olmasın?"

Düşüncesi bile bana, altında yüz fitlik bir havuz bulunan bir trampolinin kenarına çıkmışım gibi hissettiriyor.

"Çünkü onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini bilmiyorum."

"Peki sormazsan nasıl bileceksin?" Martinique çıldırtıcı bir pratiklikle söylüyor.

"Sadece bekleyip gözlemlemeyi düşünüyordum, nasıl gideceğini görmek için..." "Mükemmel. Bu seni tam da olmak istediğin yere götürür.

"İkiniz de seksen yaşındasınız."

İç çekiyorum. Martinique her şeyi çok kolay ve çok açılmış gibi gösteriyor. Benim için öyle değil.

"Ben sen değilim Martinique; erkekler benimle çıkmak için birbirlerini ezmezler-"

"Bunun var."

"Numara yapıyor."

"Numara yapmıyor."

"Sana az önce söyledim-"

"Bebeğim, kimse o kadar iyi bir aktör değil. Sana nasıl baktığını gördüm."

Buna inanmak istiyorum. Tanrım, tüm ruhumla inanmak istiyorum. Ama Martinique önyargılı. Bir keresinde Angus'un beni sarkık bezli bir çocuk gibi gösterdiğini söylediği tulumun içinde harika göründüğümü söylemişti.

Martinique ikna olmadığımı anlayabiliyor. "Senden hoşlanmasaydı seninle takılmazdı," diye ısrar ediyor.

"Benden hiç hoşlanmadığını düşündüğümünden değil..." İç çekiyorum.

"Sadece onun benim gibi hissettiğini sanmıyorum."

Nasıl yapabildiğini anlamıyorum.

Hissettiklerim çirkin, aşırı ve kontrol dışı. Çok fazla, çok erken, her şeyi kapsayan ve her şeyi tüketen.

Sahte erkek arkadaşımı sadece *sevmiyorum...* Ona sıırıslıklam aşığım.

THEO

W Parti için her şey hazırlandıktan sonra Martinique'i Angus'un evinde bırakıyorum ve üzerimi değiştirmek için Sully'nin evine gidiyorum.

Her zaman dakik ve her zaman hazırlıklı olan Sullivan gri takım elbisesini çoktan giymiş, saçları duştan yeni çıkmış, cildi kızarmış ve yüzü yeni tıraş olmuş.

Onu görmek göğsümde acı verici bir burkulma yaratıyor, kısmen zevk, kısmen özlem. Tatilin son günü gibi... Baktığım şeyin kıymetini hiç bu kadar bilmemiştim, bir yandan da onu ne kadar yakında kaybedebileceğimin acısını çekiyorum.

"Merrick nasıl?" Ben soruyorum.

"Mükemmel," diyor Sully. "Dün akşamdan kalan bütün çorbayı ve spagettiği yedi."

"Kahvaltıda onu yiyecektim," diye yakınıyor Reese, mutfakta bize katılırken.

Sully, "O zaman belki de ikiden önce uyanmalıydın," dedi. Reese ona boş bir bakış atar. "Ama bugün Pazar?"

"Güzel kıyafet," diye not ettim.

Reese'in üzerinde büyükbaba pantolonu ve mokasen ayakkabılar, beyaz bir atlet üzerine giyilmiş gümüş payetlerle kaplı açık bir gömlek ve birkaç zincir kolye var.

Bana tişörtü kadar parlak bir sırıtış atıyor, Sully'ninkinin tam tersi, hafifçe sola yatık. "Ben buna 'Disco Sleaze' diyorum."

"Martinique buna bayılacak - vintage kıyafetlere bayılır."

"Başka nelerle ilgileniyor? Instagram'ını takip etmeye çalıştım ama gizli."

Cevap vermek kolay - en iyi arkadaşım tercihleri konusunda çok açık sözlüdür. Muhtemelen Reese için Martinique Cumhuriyeti hakkında elli sayfalık bir rehber kitap yazabilirim.

"Modayı ve yemek yapmayı çok seviyor. Tanıdığı herkes için en sevdikleri tatlarda en şirin doğum günü pastalarını yapıyor; bu da onunla arkadaş olmak için yeterli bir sebep. Ve o bir su bebeği, yüzmeye ve sörf yapmaya doyamıyor..."

"Bekle, bekle!" Reese telefonunu çıkarır ve not almaya başlar. "Daha onunla tanışmadın bile," diyor Sully.

"Hazırlıklı olmak istiyorum! Görücü usulü bir randevunun ne zaman 'O Kişi'ye d ö n ü ş e c e ğ i n i asla bilemezsiniz."

Sully, "Ona neyi sevmediğini söylesen iyi olur," diyor. "Yoksa elinde bir buket yenilebilir iç çamaşırıyla çıkagelir."

Gülüyorum. "Bu tam ona göre olabilir."

"Gerçekten mi?" Reese ışınlır. "Çünkü bende tüylü kelepçeler var-"

"Gördün mü?" Sully başını sallar.

"Martinique'in nefret ettiği şeyler..." Parmaklarımla sıralıyorum. "Söz kesen insanlar, film sırasında ne olduğunu soran insanlar, çıkarken kapınızı kapatmayan insanlar, küçük havlayan köpekler, büyük kokan köpekler, içi zaten kahverengi olan pahalı avokadolar..."

Sully, "Bu sonuncusu yasadışı olmalı," diyor.

Reese çılgınca yazıyor. "Sanırım ruh ikizi olabiliriz."

Sully, "Her zaman araya giriyorsun," diye dikkat çekiyor.

"Ne zaman sözünü kestim ki?"

İkizi ona boncuk gibi bir bakış atıyor. "Listeyi alfabetik olarak mı istersin, yoksa-"

"Gördün mü, asla!" Reese bağırır.

Sully başını yavaşça sallar. "Bu şakayı randevuda yapma."

Martinique Reese'i sevecek mi yoksa ondan nefret mi edecek karar veremiyorum. Bir yandan, Reese sevimli bir şapşal. Öte yandan, Martinique hiç kimseyle bir aydan uzun süre çıkmadı. Erkeklerden ayrılma nedenleri arasında anneleriyle çok az konuşmaları, anneleriyle çok fazla konuşmaları, horlamaları ve onun için meze sipariş etmeleri var.

Reese bunların çoğundan kurtulmuş olmalı ama Martinique'in geri kalan tiksindiği şeyleri sıralamak için bir aya ihtiyacım var ve Angus'un evine gitmek sadece yirmi dakika.

Sully direksiyona geçti, Reese küçük arka koltuğa sıkışmıştı.

"Vay anasını!" Angus'un evinin önüne geldiğimizde Reese şöyle diyor. "Tam bir kötü adam sığınağı. Evi, bizim evin canına okuyup öğle yemeği parasını alacakmış gibi görünüyor."

Sully, "Biri evimizi çoktan dövdü," diyor.

"Burada yaşamak istemezsin," diyorum Reese'e. "Bir heykelin içinde dolaşmak gibi."

Angus'un evi soğuk ve kişiliksiz. Hiçbir odayı dekore etmemiş ve ev de tam olarak böyle hissettiriyor; sanki her zaman parlak bir dergi çekimi için bekleyen, kurgulanmış bir set gibi.

Ancak Reese bu lüks seviyesinin herhangi bir şekilde nahoş olabileceği fikriyle alay ediyor. "Burada verebileceğim partileri bir düşünün!"

Sully zaten tüm hızıyla devam eden eğlenceye bakar. "Evet, tek ihtiyacın olan altın avcısı bir kız arkadaş..."

"Başvurabilir miyim?" Martinique ortaya çıkarak "Başvurabilir miyim?" diye soruyor.

Martinique dar kırmızı elbisesi, topuklu ayakkabıları ve parlak siyah saçlarıyla minik bir fişek gibi görünüyor.

Reese onu görünce aydınlanıyor. "Tek ihtiyacım olan kazmak için biraz altın." O da ona gülümsüyor. "Pizza ve Netflix benim için som altındır."

Bir homurtuyu bastırıyorum. Martinique, Reese'in görünüşünü çok beğenmiş olmalı çünkü onu ikinci sınıf bir et lokantasına götüren son adamdan bir şerit kopardı. Target bütçesiyle Tiffany zevkleri var ve genellikle aradaki farkı erkek arkadaşları kapatıyor.

Onu Reese'in gerçekten de beş parasız olan aktörlerin yüzde doksan dokuzuna dahil olduğu konusunda uyardım, ama o yine de, çoğunlukla seksiliğine ve ikizlerle evlenmemize yol açabilecek gülünç derecede zayıf olasılığa dayanarak randevuyu kabul etti.

Seçiminden pişmanlık duyuyor gibi görünmüyor. Reese ile kollarını birleştiriyor. "Bana bedava bir içki ısmarlamak ister misin?"

"Başa çıkabildiğin kadar."

Bize bir öpücük üfleyen Martinique, Sully'nin çoktan sersemlemiş kardeşiyle birlikte kalabalığın içinde kaybolur.

"İyi iş," diyor Sully. "Profesyonel çöpçatan olarak iş bulacak mısınız?"

"Kariyer değiştirmeye başlamadan önce gecenin sonunda nasıl hissedeceklerini görelim."

"Eğer şef ve çöpçatan işi yürümezse, tam zamanlı bir parti planlayıcısı olabilirsin." Işıltılı yeşil süslemelere minnettar bir selam veriyor

evin her santimetresine sıvanmış. "Bu inanılmaz." "O daha çok Martinique'ti-"

"Bana karşı alçakgönüllü olmaya çalışma, dokunuşunu biliyorum." Tavandan damlayan, peri ışıklarıyla süslenmiş, baş aşağı duran zümrüt rengi cicili bicili ormanı gösteriyor. "Bunu kimin bulduğunu biliyorum."

Bana bakışından olduğu kadar parmak izlerimi tanımasından da zevk alıyorum. Sully bana kendimi özel hissettiriyor. Yarattığım şeylerin değerli olduğunu ve benim de değerli *olduğumu hissettiriyor*.

"Elimizden geleni yaptık - umarım bu gece işler yolunda giderse Jessica'nın keyfi yerine gelir ve Angus da yarınki toplantınız için daha da iyi bir ruh halinde olur."

Pazartesi sabahı erkenden, Sully nihayet Angus'a sahibi olduğu mülkü gösteriyor. Her şey buna bağlı. Angus yarın aşık olmak zorunda.

Sullivan her adımda kendinden emin görünüyordu ama şimdi yüz ifadesi tedirgin.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Başını sallıyor. "Kesinlikle haklısın. Bu geceki planımız Angus'u yatıştırmak, pohpohlamak ve Jessica'nın kendini Pop Kraliçesi gibi hissetmesini sağlamak."

"Çok zor olmamalı..."

Ama yüzler denizine bakarken tuhaf bir şey fark ediyorum: uzun zamandır görmediğim tanıdık bir yüz.

"Bu Amber Patterson mı?"

Sully işaret ettiğim yere bakıyor, kalın siyah kaşları birbirine yaklaşıyor. "Evet, öyle."

Amber bizimle aynı yıl Piedmont Prep'e katıldı.

"Onu uzun zamandır görmedim. Acaba burada ne işi var?"

"Hm." Sullivan kalabalığı tarıyor, kaşları çatılıyor.

Angus kolumu tuttu. "İşte buradasın! Ben de seni arıyordum! Seni gördüğüme sevindim, Sullivan."

İki adam el sıkışır, Angus çölde su bulmaya çalışır gibi Sully'nin elini kavrar ve pompalar. Şimdiden birkaç kadeh içmiş gibi görünüyordu, yüzü kızarmış ve gözleri cam gibiydi. Bir kilometre genişliğindeki sırtışıandan, Majestelerinin şu ana kadarki partiden memnun olduğunu varsayıyorum.

"Jessica nerede?" diye sordum. "Havuzun yanında."

Pencerelerden onu izliyorum, yeşil pullu bikinisiyle uzanmış, aralarında yüzündeki gergin gülümsemeyi korumakta zorlanan Corgus'un da bulunduğu bir grup hayranına kur yapıyor.

"Mutlu görünüyor."

"Öyle," diyor Angus gözle görülür bir rahatlamayla. "Ödeme yaptım, yani single'ının radyoda çalınmasını sağladım."

"Tebrikler," diyor Sully.

Alaycılığını gizlemekte takdire şayan bir iş çıkarıyor ama yüzünde gergin bir ifade var. Omuzları kaskatı ve hâlâ odayı arıyor.

Koluna dokunuyorum, gözleriyle tanışmak, onu neyin rahatsız ettiğini anlamak istiyorum ama Martinique araya giriyor.

"Yemek şirketi konusunda bana yardımcı olabilir misin? Lisede İspanyolca'dan kalmıştım."

Sadece B+ aldım, ama bu Angus'un otantik tacos ve sokak mısırı için en sevdiği yer olan Consuela ile koordine olmak için yeterince iyiydi.

Bazen Consuela'nın mükemmel İngilizce konuştuğundan ama Angus'la konuşmak zorunda kalmamak için konuşmuyormuş gibi davrandığından şüpheleniyorum. Bu iyi bir strateji ve "*servilletas*" ı telaffuz etmekte ne kadar kötü olursam olayım, onun kimliğini açığa çıkarmayacağım.

Ben mutfaktan döndüğümde Angus Sully'yi bir yerlere sürüklemişti ve parti her zamankinden daha kalabalıktı. Katedral tavanlara ve arka bahçeye açılan açık kapılara rağmen ana kat bunaltıcı. Elbisemin içinde terliyorum.

Jessica'nın modellik yapan arkadaşlarından oluşan bir grup, garip bir şekilde tanıdık gelen sıska, çilli bir adam tarafından süzülerek birlikte kıkırdıyor. Matematik dersinde yanımda oturan çocuğa benziyor-

"Theo?" Nemli bir el dirseğime dokunuyor.

On bir yıldır görmediğim bir yüzle karşılaşmak için dönüyorum - balo flörtüm Davis Verger. Eskisinden daha geniş, daha kaslı ve daha etli. Saçları biraz seyreli ve boynuz çerçeveli gözlüklerini lenslerle değiştirmiş ama kesinlikle o.

"Davis?" Boğuluyorum, sanki zaman kendi üzerine katlanıyormuş gibi garip bir kıpırdanma hissediyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" diye gülüyor. "Beni sen davet ettin!"

Sersemlemiş bir halde, Galaktik çalışanları, Angus ve Jessica'nın arkadaşları ve birkaç tanıdık yüzle karışık yabancı kalabalığına bakıyorum... çok fazla tanıdık yüz.

Davis Verger, Amber Patterson, Jody Westbank, cebir dersindeki çocuk... eski sınıf arkadaşlarımı tanıdıkça midem daha da sıkışıyor. Sadece bir ya da iki tanesi değil... Bu lanet olası bir yeniden birleşme.

"Seni davet ettim de ne demek?"

Davis duraksıyor, mavi gözlerinin kenarları yeni kaz ayakları şeklinde kırışıyor. "Bana bir e-posta mı gönderdin? Davetiyede senin adın yazıyordu..."

"Doğru, tabii ki." Kalbim güm güm atıyor ve ağzım kurudu. "Özür dilerim." "Bir sorun mu var?"

"Hayır, hiçbir sorun yok..." Gözlerim etrafa dalıp davetsiz sınıf arkadaşlarını buluyor.

"Güzel," der Davis rahatlayarak. "Çünkü mesajını aldığımda gerçekten çok heyecanlandım. Bir süredir seni aramak istiyordum-"

"Uh huh..."

Zar zor dinliyorum, neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bu insanları Martinique'in davet etmiş olmasına imkân yok ve ben olmadığımı biliyorum.

Bu da geriye tek bir olasılık bırakıyor.

"Ne oluyor be?" Davis'in ses tonundaki zehir başımı kaldırmama neden oluyor. Odanın diğer ucundan bize ters ters bakan Sullivan'a bakıyor. "*Onun* burada ne işi var?"

Sertçe yutkunuyorum, boğazımdaki boşluğu temizlemeye çalışıyorum. "Sullivan benim erkek arkadaşım."

Davis arkasını döner, dudakları kıvrılır. "Ciddi olamazsın. Sen çıkıyorsun *Sullivan Rivas*?"

"Buna inanmak çok mu zor?" Kaygı sesimi gerginleştiriyor, başka bir şeyle -daha derin ve daha daraltıcı bir şeyle- bağlanıyor.

Davis benimle eski Theo gibi konuşuyor. Bana aynı şekilde bakıyor. Bu da beni eski Theo gibi *hissettiriyor*, inek, ucube, hayırsever... Sullivan'ın asla çıkmayacağı kişi.

"Bu biraz şaşırtıcı," diyor Davis. "Peki neden?"

"Çünkü o bir hayvan, Theo! Bana ne yaptığını gördün."

Gördüm. Sullivan, Davis'i gömleğinin yakasından yakaladı, oturduğu yerden kaldırdı, spor salonunun arkasına sürükledi ve ağzını burnunu kırdı. Tek kelime etmeden. Bir uyarı bile yapmadan.

O zamanlar bunun Sullivan'ın görüldüğü kadar kötü biri olduğunun kanıtı olduğunu düşünmüştüm. Bu kesinlikle onun kabalığına ve sürekli kötü ruh haline uyuyordu.

Ama şu anda onun hakkında bildiklerimle hiç uyuşmuyor.

"Ne hakkında kavga ediyordunuz ki?"

Davis'in yüz ifadesi şok olmuş ve incinmiştir. "Hiçbir şey, sana söyledim! Durup dururken bana saldırdı. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum!"

Sullivan'ın odanın öbür ucundan Davis'e bakışı ikinci raundun eşiğindeymişiz gibi görünse de bu bana mantıklı gelmiyor. Sully lisedeyken pislğin tekiydi. Ama onu sadece bir kez ilk yumruğu atarken gördüm.

"Hiçbir şey söylemedi mi? Sonra bile mi?"

"Hayır!" Davis ısrar ediyor. "Bir daha hiç konuşmadık. Ailem dava açmak istedi ama ben-" Duraklıyor, kendini düzeltiyor. "Onlara yapmamalarını söyledim."

"Neden olmasın?"

"Çünkü daha önce arkadaştık. Ve başına gelenlerden sonra yeterince kötü durumda olduğunu düşündüm... şey, bilirsin işte." Davis rahatsız bir şekilde omuz silkiyor.

Sullivan'ın annesi daha yeni öldürülmüştü. Belki de bu yüzden kendini kaybetti.

Ama yine de bir şeyler ters geliyor.

Odadaki sıcaklık artmaya devam ediyor. Ter omurgamdan aşağı kayıyor. Carl Blythe'ı, Marcus Ferguson'ı, beden eğitimi sınıfımdan bir kızı görüyorum... yaş, kilo ve yeni saç modelleriyle çarpıtılmış tanıdık yüzler. Geçen on yıl, sınıf arkadaşlarımı eğip büken bir karnaval aynası gibi.

Neden buradalar? Neler oluyor?

Sullivan odanın diğer tarafında Angus'la birlikte kapana kısılmış durumda, patronum kulağına bir şeyler söylerken onu dinlemiyor, karanlık bakışları tekrar tekrar bana ve Davis'e dönüyor.

Kızgın görünüyor.

Oda küçülüyormuş gibi hissediyorum... Bunun bir tuzak olduğunu biliyorum ama dişlerin ne zaman kapanacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Siz ikiniz ne zamandır çıkıyorsunuz?" Davis yaklaşıp. "Çünkü eğer ciddi değilse-"

"Affedersiniz." Martinique'i fark ettim. Kalabalığı yarararak onu kolundan tuttum.

"Hey!" diye cıvıldıyor. "Sen-"

"Burada eski lisemden bir sürü insan var." "Ne demek istiyorsun?"

"O, o, o..." Ben gözlerimle işaret ederken, Martinique her zamanki kurnazlığıyla tüm vücudunu çeviriyor ve göz testini okumaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısıyor.

"O insanların hiçbirini ben davet

etmedim." "*Biliyorum,*" diye
tısladım. "Bu-"

"Partinin tadını çıkarıyor musun?" Jessica mırıldanıyor, kalabalığı yeşil sırmalı bir Musa gibi yarıp geçiyor.

Bazen Jessica'nın Hollywood'daki bebek yeme söylentilerinin kaynağı olduğunu düşünüyorum; ne kadar kötü görünürse o kadar güzelleşiyor. Bugün parıltılı makyajı ve beline kadar uzanan saç uzatmalarıyla gerçekten kendini aşmış. Platform ayakkabıları ve kimono cübbesiyle uzay imparatoriçesini andırıyor, sanki birkaç kaslı, gömleksiz erkek tarafından tahtırevanla taşınması gerekiyormuş gibi.

Bu korkutucu. Martinique bile korkmuş görünüyor. "Consuela'ya başka var mı diye sordum-"

Jessica sanki hiç yokmuş gibi onun sözünü kesiyor, solgun gözleri sadece bana kilitleniyor. "Eski arkadaşlarından kaçının izini bulabildiğimi görünce etkileneceğini düşünmüştüm."

"Tamamen sersemlemiş durumdayım."

Jessica müziğine de kindar olmak için gösterdiği çabayı gösterseydi, evin her yerinde tekrar tekrar çalan single işkence yerine katlanılabilir olabilirdi.

Bir kedi gibi gülümsüyor, ağzı yukarı kıvrılıyor, yeşil gözleri geniş ve kırpışmıyor. "Bütün gece onlarla konuştum... Theo Mahoney'nin kirli çamaşırlarını ortaya çıkardım. Ama bu gerçekten trajik... Yarısı seni hatırlamıyor bile."

Bana acıyan bir bakış atıyor, ama içinde acıma yok, gerçekten yok - sadece eğlence ve küçümseme var.

"İnek, beceriksiz bir ezik olduğunu doğruladığım için şaşırdığımı söyleyemem. Yani, birilerinin seni daha iyi giydirmeyi öğrenmesi dışında değişen pek bir şey yok."

Gözleri yüzde yüz Sully tarafından seçilen ve parası ödenen okyanus rengi elbiseye kayıyor. Yüzüm yanıyor.

Bu Martinique için çok fazla. "Biliyor musun, Jessica-"

Jessica ürkütücü bir hızla ona doğru ilerliyor. "Ağzından çıkacak bir sonraki kelimeyi dikkatlice düşünsen iyi olur. Angus bir dahaki sefere geç kalırsan seni kovmaya çok *yaklaştı* bile." Parmaklarını Martinique'in yüzüne doğru şaklatıyor. "O yüzden, iş başvurularında o çakma ayakkabılarını eskitmek istemiyorsan, kışını kaldırıp mutfağa dönsen iyi edersin."

Martinique ya korkuyla ya da öfkeyle hareketsiz kalır. Onu tanıyorsam, ikincisidir. Küçük yumrukları iki yanında sıkılı ve bahse girerim Jessica'ya onun hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylemekten başka bir şey istemiyordur.

Ama aynı zamanda sevgili, cömert, coşkulu arkadaşımın bütçe yapma konusunda berbat olduğunu ve ay sonunda hesabında beş dolar kaldığını da biliyorum. Eğer kovulursa, evini kaybedecek. Bu yüzden onunla göz göze geldim ve başımı hafifçe salladım.

Martinique dişlerini gıcırdatarak, "Tamamdır," dedi ve mutfaklara doğru ilerledi.

Jessica, Martinique'in hayal kırıklığını ve aşağılanmasını dünyanın en berbat süngeri gibi emerek onun gidişini izliyor. Ancak o zaman zehrini bana geri çeviriyor.

Uzun, ısıltılı yeşil tırnağını kabuk bağlamış dudaklarına vuruyor.

"Nerede kalmıştık? Ah evet... iç karartıcı lise kariyerinde. Tam bir hiç olman hiç şaşırtıcı değildi ve her zaman acınacak derecede parasız olman daha da az şaşırtıcıydı. Komik olan, kimsenin seni Sullivan'la hatırlamamasıydı."

Her yerim zımpara kağıdıyla kazınmış, derim soyulmuş, açığa çıkmış gibi hissediyorum. "O zamanlar çıktığımızı hiç söylemedim."

"Arkadaş bile değildiniz."

"Birbirimizi tanıyorduk."

"Hiç sanmıyorum." Sesi alçak ve yumuşak, ama pençeler gibi üzerimde geziniyor. "Onu tanıdığını hiç sanmıyorum. Sanırım birkaç ay önce kimin için çalıştığını fark edince seni araştırdı. Bence Angus'a yakınlaşmak için seni kullanıyor. Ve bence *sana aşık*miş gibi davrandığı tüm bu şey, kimsenin inanmadığı büyük bir numara çünkü bir ona bak, bir de *sana*..."

Gözlerim odanın öbür ucundaki Sullivan'ı buluyor, hala sarhoş bir şekilde saçmalayan Angus'un tuzağına düşmüş. Beni ve Jessica'yı izliyor ve artık kızgın görünmüyor... sadece üzgün.

Yüzü sabit, gözleri karanlık ve derin, daha önce hiç bu kadar güzel görünmüş müydü bilmiyorum. Jessica'nın sözleri kulaklarımda tıslıyor.

"Sen bir eziksin, Theo. Lisedeyken de eziğin tekiydin, şimdi de zayıf ve acınası bir eziksin. Çünkü insanlar değişmez, gerçekten değişmez. Özellikle de senin gibiler. O zaman da seni istemiyordu, şimdi de istemiyor. Seni kullanıyor ve sen bunu göremeyecek kadar aptalsın."

Sanki beynimin en çirkin, en çamurlu kuyusundan en karanlık düşünceleri dile getiriyor. Korktuğum her şeyi... Kendimden şüphe ettiğimde inandığım her şeyi. Daha güçlü, daha zeki ya da daha cesur olmadığımı... sadece kendimi kandırdığımı.

Her nefes verişimde daha da alçalıyorum.

İçimde ne kadar umut ve mutluluk varsa göğsümde ölüyor ve Jessica'nın her nefeste içine çektiği bir tür görünmez siyah buğu halinde dışarı sızıyor.

Hiç bu kadar güzel görünmemişti. Ve ben ondan hiç bu kadar nefret etmemiştim.

"Sadece bekle..." Plastik dudakları sert, acımasız bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Anlaşma tamamlandığında seni ne kadar çabuk terk edeceğini izle."

Arkasına bile bakmadan uzaklaşıyor, beni buruşuk bir kese kağıdı kadar dayanıksız ve boş bırakarak.

Jessica'nın robotik sesi beynimi delip geçiyor,

*Hayallerin anlatıldığı en parlak sahne,
Yıldızlar ve gezegenler, uzay ortaya çıkıyor,
Karanlık ve soğuk bir gecenin içinden
parıldayan yaldızlı bir ruh...*

Ruhum kalın ve zift gibi karanlık. Sullivan'ın elleri kollarımı kavrayana kadar kalabalığın içinde dolaşırken hiçbir şey görmüyor, duymuyor, hissetmiyorum.

Yüzüme bakıyor, gözleri karanlık ve gülümsemiyor.

"Martinique'e söyledin mi?"

Midem bir kez daha bulanıyor. "Evet," diye fısıldıyorum. "Ama ben-"

"Yapmayacağına söz vermiştin."

Sully'nin yüzündeki ifade yıkıcı çünkü harap olmuş. Güvenini kırdım. Onu incittim.

Kekeleyip duruyorum, aslında bu sabaha kadar Martinik'e söylemediğimi, Jessica'nın gerçeği kendi başına tahmin ettiğini anlatmaya çalışıyorum...

Ama sonra bunun bir önemi olmadığını fark ettim. Jessica her halükarda Martinique'ten bilgi aldı ve ben yine de sözümü tutmadım.

Durdum ve başımı öne eğdim. "Özür dilerim."

Sully'nin yüzü solgun, çenesi demir gibi gergin. "Davis'le ne hakkında konuşuyordun?"

Ona söylemek istemiyorum ama yine yalan söylemeye cesaret edemiyorum. "Balo gecesi hakkında konuşuyorduk. Onunla neden dövüştüğünü."

Sully'nin kara gözleri parladı. "Ne dedi o?"

"Ona sebepsiz yere saldırdığını söyledi." "Ve sen ona inandın mı?"

"Hayır! Ben-" Ama Sully çoktan öfkeli bir şekilde arkasını döndü.

Onu kolundan tutup geri çektim. Bana doğru dönüyor, yüzü öfkeyle doluyor.

"Hâlâ öyle biri olduğumu düşünüyorsun! Arkadaşının canına okuyan bir psikopat. Sözünü tutmayan *sen olduğun halde* bana güvenmiyorsun. Bu işe başladığımızdan beri sana yalan söylemedim. Sözümü tuttum, seni hayal kırıklığına uğratmadım. Ama sen hâlâ bana inanmıyorsun."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, sıcak, sel gibi. "Bu doğru değil! I-"

Angus'un ağır kolunu Sullivan'ın omuzlarına dolamasıyla sözümüz kesiliyor, yoldaşlık için olduğu kadar destek için de. Kör kütük sarhoş. Sully'nin yüzüne içki kokan nefesini üflüyor. "Umarım yarın bana göstereceğin yer bir öncekinden daha iyidir."

Sonra hüngür hüngür ağlayan asistanının durumunu fark ederek kan çanağına dönmüş gözlerini kırıştırır.

"Theo'nun nesi var? Aşk kavgası mı?"

Sullivan soğuk bir şekilde, "Takosunda çok fazla salsa var," diyor. "Biz hiç sevgili kavgası yapmadık."

"Consuela tam bir sadist," diye katılıyor Angus, yapış yapış bir içecek peçetesiyle yanaklarını silerken.

O durduğunda, Sullivan kalabalığın arasından kaçıp gitmiştir.

SULLY

I Bütün gece Theo'yu bekledim ama eve gelmedi. Martinique ile kalması için dua ediyorum.

Onu on kez aramaya çalıştım ve mesaj attım, korku, öfke ve soğuk, batan sefalet arasında gidip geldim.

Sabaha kadar onu kaybettiğime eminim.

Hepsi benim hatam. Kendimi kaybettim. Yüzündeki ifadeyi, Jessica'nın bıraktığı zehirli hançerin etkisiyle nasıl sersemlediğini gördüm ama ona neler olduğunu sormak yerine, Davis Verger'ı gördüğümde içimde kabaran sıcak, erimiş öfkeyle patladım.

Bir şoktu, tüm eski sınıf arkadaşlarımız, tüm o aynı bakan gözler, bir fısıltı rüzgârında gittiğim her yerde beni takip edenler, *İşte orada, annesinin aldattığını duydum, babasının çıldırdığını duydum, onu kendisinin vurduğunu duydum...*

Ve sonra o kendini beğenmiş piç Theo'nun kulağına fısıldıyor, ona tüm eski yalanları, tüm eski söylentileri anlatıyordu...

Sırf onu baloya götürdüğü için onu yumruklamalıydım. O küçük solucan onu asla hak etmedi.

Ve şimdi, ben de bilmiyorum.

Martinique'e söylemesi neden umurumda olsun ki? Bu her zaman olacaktı; onlar en iyi arkadaşlar. Başından beri adil değildi ve bunu bana da söyledi, ben Reese ve babama sahipken onun konuşacak başka kimsesi yoktu.

Benim için yaptığı onca şeyden sonra Theo'yla nasıl konuştuğum için *kendi suratıma* yumruk atmalıyım. Şu anda, tam şu anda, babam mutfak masasında oturmuş benimle birlikte latte içiyor. Yıllardır eve gelmedi, Theo gelmeden önce de gelmemiştir.

Güneş onun berrak mavi gözlerinde, parlak ve açık yüzünde parlıyor. Bernie Sanders ayaklarımızın etrafında yuvarlanıyor, bileklerimizi ısıtıyor. Babam bana Reese'in gelecek hafta ona nasıl koruma işi ayarladığını anlatıyor.

"Sadece birkaç gün, ama çatı kaplamasından çok daha iyi para kazandırıyor-"

"Bu inanılmaz baba. Aferin sana."

Elini masada benimkinin üzerine koyuyor. Ellerimiz neredeyse aynı büyüklükte, ama onunki hırpalanmış ve hava koşullarına yenik düşmüş, parmak eklemlerinde dövmelemler var. Benimki Reese'inkiyle ve anneminkiyle aynı pürüzsüz zeytin tonunda.

"Artık faturaları ödemene gerek yok, Sully. Bunu yaptığın için üzgünüm."

"Neden bahsediyorsun, ben de burada yaşıyorum-"

"Ve burada istediğin kadar yaşayabilirsin. Ama seni daha fazla aşağı çekmeyeceğim."

Elimi çevirip onun elini tutuyorum. "Beni asla aşağı çekmedin baba. İçimdeki iyi olan her şey senden geliyor."

Elimi sıkıca sıkıyor, gözleri parlıyor ve kırpışıyor. "Ve harika olan her şey annenden gelir." Saçlarımı karıştırmak için elimi bırakıyor. "Theo nerede?"

Gülümseme yüzümden kayıp gidiyor. "Eve gitti."

Babamın gözlerindeki merhamete dayanamıyorum, onun yerine masaya bakıyorum. Bunun pek faydası olmuyor; o bebek mavisi lazerler ruhunuzu yakıyor.

"Bunu nasıl becerdin?" diyor.

İçimi çekiyorum, sandalyeme çöküyorum. "Her zamanki gibi. Kötü fikirler, daha kötü öncelikler, boktan davranışlar."

"Ah." Başını sallıyor, her şeyimi, tüm o tanıdık, korkunç karmaşayı içine çekiyor. Babam benim içimi dışımı, iyimi kötümü bilir. Çoğunlukla daha kötü. "Bunu nasıl düzelteceksin?"

"Yapabilir miyim bilmiyorum."

Onun homurtusu beni ürkütüyor. Başımı kaldırıyorum ve babamın bana kafasını salladığını görüyorum.

"Sully, aklına koyarsan yapamayacağın hiçbir şey yok. Sana sırlısıklam aşık olan bu kızı geri kazanamayacağını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum baba. Berbat ettim. Bunca zamandır sıçıp batırıyordum-"

"Ve bunca zamandır senden hoşlanıyordu." "Biliyorsun biz sadece-"

"Kapa çeneni aptal planın hakkında!" diye kükrüyor babam, Bernie irkiliyor ve bağırarak sandalyemin altına dalıyor. "Aşıkmiş gibi davranmaktan daha aptalca olan tek şey, aşık *değilmiş gibi davranmaktır*. Aşkla oynamazsın, ona bir oyunmuş gibi davranmazsın - çünkü o bu lanet gezegendeki en önemli şeydir. Uğruna yaşadığımız, uğruna çalıştığımız, diğer her şeyi aydınlatan şeydir... Var olan en gerçek güçtür ve eğer Theo ile bunun tadına vardiysanız, *asla* bırakmamalısınız."

Bu, babamın arka arkaya söylediği en fazla kelime olabilir.

Ona bakıyorum, göğsüm dolup taşıyor.

"Sağ ol baba. Bu iyi bir tavsiye."

Kızarmış ve derin nefes alarak sandalyesinde geriye doğru çöküyor. "Ben tavsiye vermem. Bu sadece gerçek."

Ona sarılmak için eğildim ve başının üstünden öptüm. "Akşam görüşürüz." Angus'la buluşmak için aceleyle arabaya giderken Theo'ya son bir kez mesaj atıyorum:

Özür dilerim. Lütfen beni ara.

Sonunda cevap verdiğini gösteren üç noktayı gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Ama mesaj geldiğinde, kurşun gibi ağır bir şekilde tekrar yere batıyorum.

Önemli değil, Sully. Artık rol yapmak istemiyorum. Angus'la olan bu işi bitir ve bu işi bitirelim.

SULLY

Angus ve ben son iki saatimizi arazimde yürüyerek geçirdik. Çok güzel, seksen dönümlük yemyeşil, bozulmamış bir arazi, kamu hizmetlerine erişim ve hatta uzak, ısıltılı bir okyanus manzarası.

Angus'un kampüsü için gerçekten mükemmel bir yer olurdu. Ama anlaşmalar değerlerine göre yapılmaz. Sözleşmeler, kalemi elinde tutan kişinin duygularıyla imzalanır.

Bu yüzden asıl planım bu araziyi kendime saklayacakmışım gibi davranmaktı. Angus'a yem atacaktım; sanki burada kendi evimi inşa ediyormuşum gibi ona araziyi gösterecektim. Ve hepsinden kötüsü, Angus'a her şeyin Theo için olacağını, ona evlenme teklif etmek üzere olduğumu söyleyecektim... Bir yüzük ve her şeyi satın almıştım.

Angus'u kıskandırmanın amacı onun dikkatini çekmek, ilgisini alevlendirmek ve sahip olduğum şeyi almak için yakıcı bir arzu yaratmaktı.

Umduğumdan daha iyi sonuç verdi - kesinlikle kıskanıyor ve tüm bu yeşil, inişli çıkışlı dönümleri incelerken gözlerindeki şehveti görüyorum.

Angus'un zayıf noktasını buldum. Bu Theo değil, tam olarak değil-onun temsil ettiği şey: başka birinden gelen gerçek, gerçek aşk.

Angus'un sahip olmadığı tek şey. Hiç sahip olmadığı şey.

Kendi ailesi tarafından dava edilmiş. Üç kez boşandı. Kendisine koca bir imparatorluk kurmuş, etrafı onu çek defterinden başka bir şey olarak görmeyen insanlarla çevrili.

Yemekte yüzünü gördüm. Theo'ya nasıl baktığını ve onun *bana nasıl baktığını* gördüm.

Sahip olduğum şeyi çok istiyor. Bu da onu manipüle etmeyi kolaylaştırıyor.

Ama cebimdeki yüzüğü çıkarmaya bir türlü cesaret edemiyorum. Kendimi daha fazla yalan söylemeye zorlayamıyorum, Theo hakkında değil.

Kalbim göğsümde şişmiş ve morarmış hissediyorum. Theo benimle konuşmuyor bile. Angus'a nişanlanmak üzere olduğumuzu söyleyip onu bir kez daha yem olarak kullanma fikri midemi bulandırıyor.

Bu yüzden ona bunların hiçbirini anlatmadım. Aslında, o bir zamanlar çok umut verici görünen ama neredeyse benim ölümüm haline gelen bu güzel arsayı incelerken neredeyse hiç konuşmuyorum.

Theo bana Angus'a diploması hakkında sadece çaresizlikten yalan söylediğini söylediğinde çok iyi anladım.

Eski ortağım beni sırtımdan bıçakladığında, iflas etmeme haftalar kalmıştı. Bu mülkü ancak dişimi tırnağıma takarak elimde tutabildim, aylarca geceleri ve hafta sonları çalışarak geriye dönük faiz ödemelerini ödedim.

Eğer onu Angus'a satarsam, tüm sorunlarım çözülecek. En çok önemsendiğim hariç.

Telefonum cebimde ağır ve sessiz bir şekilde duruyor. Theo'dan ne bir mesaj ne de bir arama geldi.

Onun yokluğu etrafımda bir boşluk yaratıyor, manzaraları ve kokuları azaltıyor. Mavi gökyüzü donuk görünüyor ve kuş sesleri tizleşiyor. Sadece bunun bitmesini istiyorum.

"Sessizsin," diye gözlemliyor Angus. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorum." "Bu da bizden biri demek."

Angus güler. "Beni kandıramazsın Sullivan, ne kadar soğukkanlı davranırsan davran, almamı istediğin şey bu."

İç çekiyorum ve sanki toprağın içine bir santim daha batıyormuşum gibi hissediyorum. "Beni yakaladın."

Kollarını iki yana açarak bir daire çiziyor. "Ve itiraf etmeliyim ki, ihtiyacım olan çoğu şeye sahip..."

Bugün Angus büyük bir avcı gibi görünmesini sağlayan bir kıyafet giyiyor, sadece kargo şortu limon yeşili ve yürüyüş botları parlak turuncu. İkisi de mide bulantıma iyi gelmiyor.

"İhtiyacınız olan her şey var." Kelimeleri bu kadar kırparak söylemek istememiştım ama bugün elimden gelenin en iyisi bu. Kırılğan, içi boş ve katıym.

Angus dönmeyi bırakıyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Doğru. Neredeyse esrarengiz... Sanki başından beri beni bekliyormuşsun gibi."

Havamız değişti. Ağaç tepelerinde esen meltem kadar hafif ama ikimiz de bunu hissediyoruz.

Angus tüm neşesi ve aptallığıyla yüzüme bakıyor. Şimdi karşımda dövüle dövüle, pençelene pençelene milyarderliğe ulaşan bir adam var.

Sessizce, "Belki de yaptım." diyorum.

Dudaklarının seğirmesi memnuniyetini ele veriyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Silahşorlar gibi karşı karşıya geliyoruz, orman etrafımızda dönüyor gibi görünüyor. Gergin olmalıyım ama kalbim hâlâ göğsümde ağrıyan bir yumru gibi. Neredeyse hiç atmıyor gibi.

Angus aldatıcı bir şekilde rahat bir ses tonuyla, "Jessica beni dolandırdığına dair bir fikre sahip gibi görünüyor" der.

Hissettiğim donukluk tepki vermememe yardımcı oluyor. "Jessica'nın çok ilginç fikirleri var."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama bazı iyi noktalara değindi." Angus'un gözleri yüzümde geziniyor, kanıt arıyor.

Kendimi yüz yaşında ve yorgun hissediyorum. Bu konuşma için enerji toplamak bile zor.

"Dur tahmin edeyim... Sana ulaşmak için Theo'yu kullandığımı düşünüyor."

Angus bunu yüksek sesle söylememe bile şaşırmış görünüyor. "Peki... öyle misin?"

Çıkardığım iç çekiş ayak parmaklarımdan dibinden geliyor. Bittiğinde, içim bomboş, tamamen temizlenmiş hissediyorum. Yalanlara yer yok, sadece gerçekler var.

"Theo için deli oluyorum. Aslında onu çok seviyorum."

Her zamankinden daha kötü hissetmem gerekirken, bir şekilde bu kelimeleri söylemek bana ilk parlak umut ışığını veriyor. Kalbim göğsümde uyanıyor, kaburgalarımın çarpan bir kuş gibi aniden çırpınıyor.

Theo'yu seviyorum.

Onu seviyorum.

Bu gerçek ve doğru.

Angus bile bunu görebiliyor. Kaşları birbirine çarpıyor ve tedirgin bir şekilde kayıyor. "Sana inanmıyorum."

Omuz silkiyorum, yenilmiş ve depresyundayım. "Neye inandığın gerçekten önemli değil."

Beklediği tepkiyi alamıyor. Angus beni buraya benimle yüzleşmek, beni ifşa etmek için getirdi. Belki başka bir gün destansı bir kavga

edebilirdik.

zeka ve aldatma savaşı. Ama artık yalan söylemek istemiyorum.

Kızgın ve şaşkın bir şekilde, "Sana inanmıyorum! Ama ben de *istediğimi* aldığım sürece sana istediğini vereceğim."

"O da ne?"

"Theo'yu geri istiyorum." Bana dik dik bakıyor, çenesini indirmiş. "Onun ofise dönmesini, eskisi gibi çalışmasını istiyorum. Mülkünü satın alacağım, tapuyu hemen şimdi imzalayacağım. Ama ondan ayrılmanı istiyorum."

İşte burada.

Çözüm, bana altın elma gibi bir tepside sunuldu.

Evet demek çok kolay olurdu. Tek bildiğim, Theo ve ben çoktan ayrıldık. Aslında hiç "çıkمامıştık" bile. "*Tabii, sorun değil, onu hemen arayayım...*" demek dünyanın en basit şeyi olurdu.

Beş saniyelik bir telefon görüşmesiyle hayal ettiğim her şeye sahip olabilirdim. Tek sorun şu ki... artık hayalini kurduğum şey bu değil.

Şimdi uykuya daldığımda, çivit mavisı gökyüzü renginde gözlere, ay ışığı kadar solgun sedefli bir tene ve simsiyah saçlardan oluşan bir nehre dalıyorum. Yıldız ışığı gibi titreyen bir gamze görüyorum ve tüm müziklerden daha yumuşak ve tatlı bir ses duyuyorum...

Theo'yu hayal ediyorum.

Ve bu hayal benim için sahip olduğum her şeyden daha değerli, etrafımızı çevreleyen bu toprakların her santimi de dahil.

Bu hayale ihanet etmeyeceğim, ne Angus için, ne de başka bir şey için. *Ona* ihanet etmeyeceğim.

"Theo'dan ayrılmayacağım. Ayrılıyormuş gibi bile yapmayacağım."

Angus gözlerini kırıştırıyor, kafası hesap yapamayan bir robot gibi eğik. "Affedersiniz?"

"Beni duydun."

Buna gerçekten inanamıyor. Bahsettiğimiz para Angus'un her şeyi satın almak için kullanabileceği türden bir para.

Bu hariç.

"Onu seviyorum," diyorum. "Ve ondan ayrılmayacağım, ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Senin için çalışmaya devam etmek istiyorsa, bu onun seçimi. Ama ona işi bırakması gerektiğini söyleyeceğim çünkü ona sahip olduğun bir dakika bile değer vermedin. Ben aynı hatayı yapmayacağım."

Angus bana boş boş bakıyor. Hâlâ anlamıyor.

Ona sırtımı dönüyorum ve onu orada, Angus'un rüyası için mükemmel olabilecek arazide bırakıyorum, eğer görebilseydi.

THEO

I Bütün geceyi Martinique'in omzunda ağlayarak geçirdim. Sabah, ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Önce Angus'a istifa mektubumu yazacağım. Sully'ye anlaşmayı tamamlaması için bir gün daha vereceğim, ama ondan sonra istifa ediyorum. Beş parasız ve evsiz kalsam da umurumda değil, artık Angus için çalışmayacağım.

Sonra uzun bir yürüyüşe çıkıyorum. Santa Monica İskelesi'ne kadar yürüyorum, sonuna kadar ve ayak parmaklarım okyanusun üzerinde sallanırken oturup dalgaların kazıklara çarpışını izliyorum.

Güneş omuzlarımı kızartana ve ayaklarım donana kadar orada oturuyorum. Bir yandan da Sullivan'a ne söyleyeceğimi düşünüyorum.

Ona mesaj atmak için telefonumu çıkardığımda, elimde titriyor ve beni o kadar korkutuyor ki neredeyse okyanusa düşüreceğim. Cevap verirken parmaklarım titriyor.

"Sully?"

"Neredesin?" diyor.

Ona söyledim. "Yoldayım" dedi ve telefonu kapattı.

Ayağa kalktım ve kalbim hızla çarparak yavaşça iskeleye doğru yürüdüm. Sullivan'a gerçeği söylemek için bu benim şansım, belki de tek şansım.

Onu görüyorum, güneşten gözleri kamaşmış bir arabadan inen karanlık bir figür ve koşmaya başlıyorum. Dönüyor. Yüzünü aydınlatan bakış, kendimi kollarına atmak için tek ihtiyacım olan şey.

Nefesim kesilene kadar bana sarılıyor ve sonunda beni yere bırakıyor.

Ona söylemeyi planladığım her şey dakikada yüz mil hızla ağzımdan dökülürken patladım.

"Sully, çok özür dilerim, beni affedebilecek misin? Martinique'e söylemeyeceğime dair sana söz verdim ve yemin ederim söylememek için çok uğraştım ama Pazar sabahı sonunda söyledim ve bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu biliyorum. Güvenini kırdım ama yemin ederim bunu bir daha asla yapmayacağım. Çok ama çok özür dilerim! Bana verdiğin tüm sözleri tuttun; bunu hak etmedin. Ve Davis'e bir saniye bile inanmadım! Ona sebepsiz yere vurmadığını biliyorum; her zaman bir sebebin vardır ve her neyse, bahse girerim bunu hak etmiştir. Hak etmediyse de bunun bir önemi yok çünkü sen daha çocuktun ve anneni yeni kaybetmiştin ve yine de bu konuyu açtığı için onu sikeyim!"

Yüzüne bakıyorum, acı ve öfke görmeyi bekliyorum ama sadece gülüyor.

"Bir nedeni vardı," diyor. "Ama muhtemelen iyi bir neden değildi-Davis babamın bir yığın şişenin içinde kendinden geçmiş fotoğraflarını magazin dergilerine sattı. Savcı bunu mahkemede ona karşı kullandı."

İhaneti düşünüyorum, Sully'nin kendi evinde, ailesinin en savunmasız, en yıkılmış anında çalınan bir resim. Ve Davis'i yumruklamak istiyorum.

"*Siktir et* onu," diyorum hararetle.

"Yapmamayı tercih ederim," diyor Sully. "Hem zaten balo gecesi pantolonuna girmesini engellemem yeterince cezaydı. Geriye dönüp baktığımda, art niyetli davranmış olabilirim..."

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama Sullivan'ın balo eşimi sürükleyerek götürdüğü anıya ekstra bir heyecan katıyor.

"Hepsi bu kadar mı?" diyor gülümseyerek.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Bir şey daha var, seni seviyorum Sully. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum, sen benim erkek arkadaşım bile değilsin, ama yine de yaptım; sana aşık oldum. Ve merak ettim, belki... gerçekten bir randevuya çıkmayı deneyebilir miyiz?"

Sully hıçkırık gibi bir kahkaha attı ve beni ayağa kaldırdı. Yüzümün her yerini öpüyor, elleriyle çenemi kavırıyor, böylece alnımı, yanaklarımı, dudaklarımı öpebiliyor...

"Seni seviyorum, Theo. Seni seviyorum," diyor her öpücükte. "Sen beni binlerce randevuya götüreceksin, ben de seni binlerce randevuya daha götüreceğim. Ama hiçbirini ilk randevumuz olmayacak çünkü her randevumuz gerçektir. Seni dansa davet ettiğim andan itibaren sana karşı hissettiklerim gerçektir."

Yüzüm öpücükler ve gözyaşlarıyla ıslandı. Hissettiğim mutluluk bir bomba kadar kör edici. Daha önce bildiğim her şeyi yerle bir ediyor.

"Beni seviyor musun?" Gıcırđıyorum.

Sully gülüyor ve beni hiç bırakmayacakmış gibi sarılıyor. "Sana anlatabileceğimden çok daha fazlası."

Buna inanamıyorum. O kadar hafifim ki, kollarına demir atmasam uçup gidebilirim.

"Bu harika," diyorum. "Çünkü gerçekten senin evinde kalmaya devam etmek istiyorum... Sanırım işimden ayrılmam gerekiyor."

Sully'nin yüzü kararır. "Bu muhtemelen iyi bir fikir."

Sinirlerim tekrar geriliyor ve onun göğsüne yapışıyorum. "Angus'la ne oldu?"

"Mülkü almıyor."

Kelimeler bir çekiç gibi çarptı. Bir adım geri atıyorum, elim ağzıma gidiyor.

"Özür dilerim, Sully-"

"Önemli değil," diye beni temin etti. "Nasıl olsa sattım." "Ne?"

"Çok fazla bir şey için değil, alabildiğimi almak zorundaydım. Ama iki yüz bin dolar kâr ettim."

"Bu inanılmaz!" Nefesimi bıraktım. "Babanın evinin borcunu ödemeye yeter mi?"

"Aslında," diyor Sully, "başka bir şey aldım."

Yüz ifadesi gizemli ama memnun olduğunu söyleyebilirim. Tekrar kollarına atıyorum ve dudaklarımı öpücük için yukarı kaldırıyorum. "Bana her şeyi anlat..."

Bana sırtıyor. "Daha da iyisi... Sana göstermeme ne dersin?"

Beni Batı Hollywood'da duvar dibindeki küçük bir yere götürüyor. Sanırım öğle yemeği için oradayız, ama karanlık pencereler ve çatlak ön kapı beni hiç açık olmayabilecekleri konusunda endişelendiriyor.

"Daha önce burada yemek yediniz mi?" Biraz gergin bir şekilde söyledim. Lokantalara ve batakhanelere karşı değilim ama burası gıda güvenliği standartlarıyla hiç tanışmamış gibi görünüyor.

"Henüz değil," diyor Sully.

Bir anahtar çıkardı ve ön kapının kilidini açtı.

İşte o zaman anladım.

"Aman Tanrım. Sen-"

"Evet," diye sırtarak kapıları ardına kadar açtı. "Gelin de yeni restoranınızı görün."

Uyumsuz masa ve sandalyelerle dolu karanlık, pis bir mekâna giriyoruz. Pencerelerde bir santim, tezgahlarda ise iki santim toz var, yere saçılmış birkaç kırık şişeden bahsetmiyorum bile. Geçiş penceresinde ölü bir bitki çürüyor ve görebildiğim dört fare kapanından üçü çoktan dolmuş.

"Sully..." Ellerimi göğsümde kavuşturarak fısıldıyorum. "Bu mükemmel!"

Gülüyor. "Şimdi içinde durduğuna göre öyle. Bekle." Mutfağa koşuyor ve bir süre sonra yepyeni, birbiriyle uyumlu iki firfırlı pembe önlükle geri dönüyor. "Biri benim için, biri de senin için."

Bir önlüğün beni ağlatabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama sadece toz yüzündenmiş gibi davranamam, rol yapma bitti.

"Sully," diye hıçkırdım. "Bunu yaptığına inanamıyorum..."

"Beğenmediysen bana gerçeği söyle, çünkü hâlâ anlaşılmadan cayabilirim. Eğer hayal ettiğin bu değilse başka bir şey bulabiliriz-"

"Hayır, hayır," diye başımı sallıyorum. "Sana söyledim, bu mükemmel."

Sully ellerimi iki elinin arasında tutuyor. "Mükemmel *olacak*, birlikte mükemmel yapacağız."

"Bana yardım edecek misin?"

"Tanrım, umarım öyledir. Emlakçılıktan bıktım usandım. Beni ortağın olarak kabul eder misin, Theo? İnandığım bir işte çalışmak istiyorum ve bu gezegende senden daha çok inandığım bir şey yok."

Gözyaşları ve sevinçle evet demeye başlamıştım ki Sullivan'ın pis zeminde diz çöktüğünü fark ediyorum. Elinde, içinde bir yıldızdan daha parlak bir şeyin parıldadığı bir kutu tutuyor.

"Beni iş ortağın ve gerçek nişanlın olarak kabul edecek misin? Evime taşınıp sonsuza dek orada kalacak mısın? Seni sevmeme izin verecek misin, Theo? Şimdi ve sonsuza dek?"

"Evet, evet, evet," diye hıçkırıyorum.

Ayağa kalkıyor ve yüzüğü parmağıma takıyor. Sanki tüm gelecek umutlarımız parmağımda dengelenmiş pırıl pırıl bir noktada toplanmış gibi, bu pis alanda ışıltı ışıltı parlıyor.

Sullivan beni kollarıyla sardı. Dudaklarını kulağıma bastırarak beni sıkıca tutuyor.

"Önemli olan tek şey sevgidir, Theo. Güvenilebilecek tek şey. Trajedi hepimizin başına gelir, acı ve adaletsizlik. Ondan sadece bir süreliğine kaçabilirsin. Başına geldiğinde, yardımcı olan tek şey yalnız olmamaktır. Bir sonraki boktan şey geldiğinde seni yanımda istiyorum."

Beni pis ve ıvır zıvırla dolu yeni restoranımızda tutuyor. Ama bunlar geçici şeyler ve kolayca tamir edilebilirler.

Gerçek olan onun kollarının beni sarması ve göğsümdeki sıcaklık.

Burayı boşaltıp temizledikten ve yeni masalar, yeni tarifler, yeni arkadaşlarla doldurduktan sonra ne kadar parlak ve güzel bir yer olacağını şimdiden görebiliyorum...

Burası, üzerine sevginizi döktüğünüzde, zamanınızı ve emeğinizi yatırdığınızda her şey gibi büyüyecek ve çiçek açacaktır.

Geleceğimizi görüyorum, parlak ve güzel, en az şimdiki zaman kadar gerçek.

EPILOG

SULLY

Seçtiğimiz 25 Eylül, Theo'nun doğum günü ve Vinyl Cafe'nin büyük açılışı. Theo ve Martinique dekor konusunda kendilerini aşarak kabinleri bordo renkte yeniden döşediler ve duvarları eski albüm kapaklarıyla kapladılar.

Ceketleri çıkarılmış plaklar tavandan sarkıyor ve ışıklarla süslenmiş derme çatma avizeler oluşturuyor.

Bu üç aylık hazırlık süresince Martinique ve Reese üç ayrı kez çıktılar ve ayrıldılar. Her ikisi de neden sonunda temelli ayrıldıkları konusunda tamamen farklı nedenler öne sürerken, bunun en iyisi olduğu konusunda hemfikir.

"Kariyerime odaklanmalıyım," diyor Reese. "Bir ilişki için doğru zaman değil."

"Çok dağınık," diye yakınıyor Martinique. "*Beni* derli toplu gösteriyor. Ayrıca annemle yemeğe üzerinde çıplak bir ördek resmi olan ve 'Popoma Bakma' yazan bir tişört giymişti."

"Bütün ördekler çıplak değil mi?" Theo ellerinin içine doğru homurdanarak söylüyor. "Onun için bahane üretme." Martinique başını sallar.

O yazın tek kaybı kardeşimin ilişkisi değildir; Angus ve Jessica Kate de ayrılmıştır. Theo bunu TMZ'de Jessica ve yeni erkek arkadaşının fotoğrafını gördüğünde öğrenir.

"Angus onun bir futbolcuyla çıkmasına çok kızacak," diye gözlemde bulunuyor. "Ama onu gerçekten kızdırmak isteseydi Jeff Bezos'la çıkardı."

"Eminim listede sırada o vardır." Eski günlerin hatırına müzik kutusunda "Gilded Soul" çalmayı düşünüyorum ama müşterilerimizi korkutmak istemiyorum.

Kafe tıklım tıklım dolu, her kabin dolu ve müşteriler bar boyunca sıralanmış. Martinique, Theo'nun "patlayan shake "lerinin yarı viral olan bir fotoğrafını paylaşarak tüm yerel yemek meraklılarını bir araya getirdi.

Her bir shake bir sanat eseri, garnitürler bardaktan yerçekimine meydan okuyan yönlerde fırlıyor gibi görünüyor. Theo şu anda memnun bir müşteriye "Yatakta Kahvaltı" servisi yapıyor, akçaağaç aromalı bir shake'in üzerine şişte krep ve domuz pastırması konuyor, ağız kısmı Cheerios ile yuvarlanıyor.

Ona aldığım önlüğü giymiş, saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış. Yanakları mutluluktan kızarmış ve cepleri bahşişlerle dolu.

Angus'un işe geri dönmesi için teklif ettiği kadar değil ama Theo onu geri çevirdi.

"Hiçbir zam kendin için çalışmak kadar iyi değildir."

"Emin misin?" Ona takıldım. "Çünkü eğer Angus'u özlersen, belgelenmesini istediğim bazı rüyalarım var..."

"Senin için bir istisna yapacağım," dedi Theo, bir öpücük için dudaklarını kaldırarak. "Ama bunun dışında, yazdığım tek hayaller benimkiler."

Rüyalar komik şeylerdir... bazen hayal ettiklerimiz, elde ettiklerimiz kadar iyi değildir.

Babamın ipoteğini ödemek istiyordum ama kendi kendine ödemesini izlemek çok daha iyi. İşine tam zamanlı olarak geri döndü ve üç aydır ayık.

Reese onunla birlikte AA toplantılarının çoğuna katılıyor, ancak artık yararlı anekdotlar için trajik hikayeler çıkarmıyor. Bunun yerine, yerel bir üniversitede senaryo yazma kursuna kaydoldu.

Muhtemelen en çok değişen kişi Bernie Sanders. Henüz bir yaşında bile değil ama şimdiden 160 kilo saç ve salyaya sahip. Babam ona numaralar ve görgü kuralları öğretiyor ama şu ana kadar ustalaştığı tek şey ikisini de beklenmedik uykulara sürüklemek oldu.

Babam Theo'yu zaten tüm kalbiyle sevmiyor olsaydı, Bernie anlaşılmayı mühürlerdi. Bu dörtmala koşan tüy yumağına karşı öyle bir zaafı var ki, eve yüz kiloluk köpek maması torbaları taşıyor ve gölgede uyumak istediği zamanlar için Bernie'ye havuz kenarında kendine ait bir kabin inşa ediyor.

Theo'nun yeni mutfağı için dolaplar inşa etmek ve odamız için ikili bir kitaplık seti yapmak da dahil olmak üzere beni meşgul eden kendi projelerim vardı. Theo

taşınacak pek fazla kıyafeti ya da mobilyası yoktu, ama eski süt kasalarında yıpranan yüz kadar kitapçığı vardı. Şimdi onlar, gönlünce renk koordinasyonu yapabileceği ve tüm Cumartesi günlerini raflarını yeniden düzenleyerek geçirebileceği bir yerde sergileniyor.

Eve gelmeyi bu kadar sevebileceğimi hiç düşünmemiştim. Günümün en güzel kısmı Theo'ya seslendiğim ve onun koşarak kollarıma geldiği an.

Hâlâ çoğu akşam dışarıda piknik masasında yemek yiyoruz ama yağmur yağarsa babam da içeri gelip bizimle birlikte yiyor.

Belki de günümün en iyi kısmı bu değildi.

Belki de en iyi kısmı, Theo ve benim gece yatağa girdiğimizde, saatlerce çalışmaktan bitkin düşmemiz ama en iyi şekilde. Çünkü kendiniz için çalışmak gerçekten farklı - maaş çeki kazanmak yerine bir şeyler inşa etmek.

Theo'yla birlikte inşa ettiğimiz şeyi çok seviyorum. Hiçbir şeyden kafemizden duyduğum kadar gurur duymamıştım. Buranın her santimini temizledik ve dekore ettik. Pazarlama materyallerinden menülere kadar birlikte tasarladık.

Martinique ve Theo şimdiden yandaki binayı genişletmekten bahsediyor - Martinique'in fırına dönüştürmek istediği eski bir matbaa var.

Theo ayrıldıktan sonra Angus'la sadece bir hafta dayanabildi. Theo, sabah pastalarını yapması için ona taşeronluk yapıyor, ancak Martinique'in çok daha fazla alana ihtiyaç duyacak düğün pastaları için büyük planları var.

İşler böyle giderse, genişlemeye gücümüzün yetmesi uzun sürmez. Kapının üstündeki zil çalıyor ve bir başka heyecanlı influencer grubu içeri akın ediyor, şimdiden eski müzik kutusunun ve güzel boyalı sandalyelerin fotoğraflarını çekiyorlar.

DAHA SONRA, herkes gittikten ve Theo ile ben son masayı silip son sandalyeyi de yerleştirdikten sonra, mutfakta ona katılıyorum.

Yorgun, sevimli ve son derece mutlu görünüyor. Ayrıca burnunun üzerinde pudra şekeri var.

"Üzerinde şeker var..."

"Sen de öyle," diyor ve birazını bana doğru fırlatıyor.

Henüz mutfağı temizlemeyi bitirmemiştik, bu yüzden bir avuç şeker alıp ona fırlatmakta bir sakınca görmüyorum. Theo çığlık atıyor

kahkahalar atıyor, beni ahududu yağmuruna tutuyor. Bir tanesini ağzımda yakalıyorum ama diğerleri yüzümden ve omuzlarımdan sekerek her yere yuvarlanıyor.

"Ortalığı batırıyorsun," diye homurdanıyorum, onu kucağıma alıp tezgâhın üzerine kaldırıyorum.

"Peki ya şimdi?" diyor yüzüme çikolata sosu sürerken.

"Seni küçük şeytan..." Çikolata, pudra şekeri ve sevgilimin bal gibi tatlı dudaklarının tadına bakarak ona öpücüklerin en dağınık olanını veriyorum.

Öpücük derinleşiyor. Theo'nun bacakları belime dolanıyor. Gözlerimin içine bakıyor ve bu alanı henüz vaftiz etmediğimizi hatırladığını biliyorum.

"Seninle gurur duyuyorum," diyorum, dudaklarım ağzında, çenesinin kenarında, boynunun yanında...

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum." Theo'nun elleri saçlarımda dolaşıyor. "Hayallerimi gerçekleştirdin, Sully."

"*Sen* hayalini gerçekleştirdin. Ben sadece yardım ettim."

Onu tekrar öpüyorum, üst düğmelerini açıyorum, önlüğünü çözüyorum, onu bir hediye gibi açıyorum.

O bir hediye, bir mucize, bir hazine.

Angus'u ilk araştırmaya başladığım ve Theo'nun onun yanında durduğu bir fotoğrafı gördüğüm günü düşünüyorum.

Onu hemen tanıdım, kanımda garip bir elektrik akımı dolaştı. Onu okulda gördüğümde hissettiklerimin aynısıydı.

Kadere inanır mıyım bilmiyorum. Ama kesin olarak bildiğim bir şey var ki, eğer birbirimize çekilmemiş olsaydık, ne ben bugün olduğum yerde olurum ne de Theo.

Hayatımda eksik olan şey oydu. Ve mutlu olmak için neye ihtiyacı *olduğunu çok iyi* biliyorum.

Hayat acımasız ve adaletsiz olabilir. Ama bize bu armağanları, ihtiyacımız olan insanları ve bize ihtiyacı olanları getirir...

Gömleğini açıyorum, görmek için uzun zamandır beklediğim güzel göğüslerini ortaya çıkarıyorum.

Her zamanki gibi hayal gücüm eksikti. Gerçek çok daha iyi...

"Neye gülüyorsun?" Theo söyledi.

"Sen." Göğüslerine dokunuyorum, onları öpüyorum, okşuyorum...

"Senin yüzünden gülümsüyorum. Senin yüzünden mutluyum."

Theo'nun meme uçları sertleşiyor ve teni kızarıyor. Her yeri kendi tarzında kızarıyor, göğüsleri bile. Teninden yükselen koku hâlâ tatlı ama

daha yaramaz bir şeyle kenarlı..

Sikim tepki olarak kalkıyor. Eteğinin altındaki iç çamaşırını indiriyorum, bacaklarından aşağı kaydırıp cebime sokuyorum. Sonra fermuarı açıp kendimi içine gömüyorum.

Theo soluk soluğa, başı geriye eğik, kalçaları belimi sıkıca sarıyor. Saçlarından bir avuç tutup başını daha da geriye çekiyorum, boynunun yan tarafını yalayıp emiyorum.

Bir ahududu alıp dudaklarının arasına yerleştiriyor. Ağzından alıp dilimle eziyorum ve keskin tatlılığı parlak patlamasıyla onu öpüyorum.

Kollarını boynuma doluyor ve vücudunu benimkine doğru sıkıca çekiyor, sikimi kavrayan bir el gibi içimi sıkıyor. İnliyorum ve onu daha derinden öpüyorum, ellerim onu kaldırmak için kıcının altından kayıyor.

Ayakta sevişiyoruz, pantolonum ayak bileklerime dolanıyor. Theo vücuduma yapışıyor, baldırlarını kalçalarımın arkasına sıkıştırarak bana sarılıyor. Kısa, keskin zevk ve tatlılık patlamalarıyla içine giriyorum. Nefesi ahududu kokulu, teni dokunduğumuz her yerde yumuşak ve kremi.

Theo boşalmaya başlıyor, bana karşı aşağı yukarı kayıyor, en sevdiği yerde sürtünme yaratıyor. Sık sık olduğu gibi, onun orgazmı benimkini tetikliyor. Etrafımda sıkışma hissi mi, çıkardığı yüksek, yumuşak sesler mi, yoksa teninden yükselen koku mu bilmiyorum...

Tek bildiğim Theo geldiğinde çaresizce onu takip ettiğim, her yerde yaptığım gibi orgazmın unutuluşuna doğru peşinden gittiğim. O nereye giderse, ben de orada olmak istiyorum. Ve asla onsuz olmak istemiyorum.

Şeker tozuna bulanmış mutfakı birlikte temizliyoruz ve eve gittiğimizde Theo'ya banyo yaptırıyorum.

"Sen de bütün gün çalışıyordun!" diye itiraz ediyor. "Senin kadar çok değil."

Bu doğru; Theo'nun ızgaranın başında döndüğü, sandviçleri hazırladığı ve shake'leri karıştırdığı kadar hızlı dönen birini daha önce hiç görmemiştim.

Ayrıca, evin geri kalanını temizleyebilmem için onun dikkatini dağıtmam lazım. Reese ortalığı berbat etti ve Theo'nun bunu görmesini istemiyorum yoksa yardım etmek zorunda hissedecek.

Ayakkabıların, gömleklerin ve boş tabakların izini takip ederek odasına dönüyorum ve tüm pisliği yatağının üzerine döküyorum. Theo için ortalığı toplayacağım ama Reese'in hizmetçisi olmayacağım. Hâlâ bana elli dolar borcu varken olmaz.

Mutfağı toplarken, Theo ile imzaladığım sözleşmeyi bir çekmecedey buldum.

Başka bir zamandan kalma bir belge gibi. Başka bir insandan, gerçekten.

Yazdıklarına, önemli olduğunu düşündüğüm şeylere bakıyorum ve kendime, ne kadar aptal olduğuma gülmek zorunda kalıyorum.

Tüm büyük planlarım saçmaydı. Önemli olduğunu düşündüğüm şeylerin hiçbir önemi yoktu.

O sözleşmeye koymam gereken tek bir şey var:

Seni sevmeme izin ver.

Aşk hayaldir, hedeftir, bunun için buradayız. İyileştiren, motive eden, tatmin eden şeydir...

Kendimiz için asla yapmayacağımız şeyleri başkaları için yaparız ve böyle de olmalıdır. Çünkü onlara katıldığımızda ruhlarımızı büyütürüz.

Bencil bir insan açlıktan ölür. Bizi besleyen sevgidir.

OPHIE ČARK
power(ul)romance

AŞK KO NT RA KT TRİ LOJİSİ

Book One

Fakedatingviablackmai
l Enemies-to-lovers

Book Two

Fakedating
Reversegrumpy/sunshin
e

Book Three

Hotdadbedygu
ard Forcedproximi
ty

OPHIE ČARK

power(ul)romance

MAFIA / ROMANTIK SUSPE NSE

B r u t a l B i r t h r i g h t
c o m p l e t e 6 k i t a p s e r i e s

E n e m i e s - t o -
e l o

B e a u t y & t h
v e a s t v i b e s

K i n s a k e r s
k o m p l e t e s h o o k s e r i e s

D r a c O M a l t o y -
İ n s p i r e d a n t i h e r o

DARK ROMANCE

K o m p l e t e d u e t

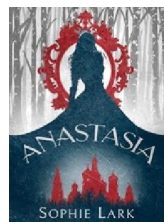

S t a n d a l o n e

FANTEZİ ROMANCE

H i s t o r i c a l r e i m a g i n

KONTEMPORATIF

g P e t p l a y m e o w

SOPHIE LARK

**Daha Fazla Çeviri Kitap İçin Telegram
sayfamızı takip edebilirsiniz.**

Link İçin: [TIK TIK](#)

Kitap Sohbetleri İçin Telegramda bize katılın.

Dark Team Link İçin: [TIK TIK](#)